

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org ספר
ע"י חיים תש"ע

לקוטי עצות מהרורא בתרא

בו מבואר דרכים ישרים ועצות נפלאות לעבודת ה'
מזקט ומקובץ מתורתו ושיחותיו וסיפוריו הקדושים
של רבינו הקדוש מדר"ץ וללה"ה דברים אשר לא
הובאו עדיין בספר לקוטי עצות הראשון, ומהות
הספר ותועלתו מבואר קצת בהקדמה, וע' ג"כ
בהקדמה לספר לקוטי עצות הראשון או חבון
יראת אלהים וי'עת קדושים חמצא, כי כל דרכיו
ישרים והאמת עד לעצמו.

הוצא לכה"ד ע"י החברך ה"ס וכו' מו"י יהודא
גרשון דרחק מלבזבז כ"י.

לפרט רבות מהשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום

Likutei Eizut.

Verlag von J. G. Drucker.

Druck von C. Budweiser.

הוצאת
מכון
הדפוס

לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ אל תיקרי שמות
 אלא שמות שם הגדולים אשר בארץ החיים המה
 אשר כל ימיהם טרחו ויגעו לזכות את ישראל לדורות והניחו
 אחריהם צרכה יונאיתלניהם ותלמידיהם וספריהם הק' כנודע
 לכל באי עולם מקדושת הצעש'ט ז"ל ויונאי תלניו ותלמידיו
 הק' ואחריו קם נכדו הק' סנה דסבין דקדושה נחל נוצע
 מקור חכמה אור האורות וכו' אדמו"ר ר' רבי נחמן זללה"ה
 זיע"א זכה וזיכה את הרצים לדורות עולם צענות קדושות
 נפלאות ונוראות לדעת מה יעשה ישראל כל חד לפוס דרגא
 דילי' והניח אחריו צרכה תלמידיו הק' וחיבוריו הק' אשר
 הם האירו פני תבל בחושך המר הזה לעורר ולחזק את
 ישראל באמונה הק' אשר הוא יסוד כל התורה כולה ובפרט
 בספרו הק' לקוטי מוהר"ן הפליא ענה הגדיל תושי' שמה
 הראה קצת כטיפה מן הים מגודל השגתו הרמה והנשאה עד
 אין קץ וגודל לדקתו וענוותנותו אשר הלביש סודות נוראים
 כאלה צכמה לבושים עד שיהי' שוין לכל נפש וכל אחד כפי
 מה שהוא יכול למצוא בהן עצות נפלאות ונוראות באופן שיזכה
 לתשובה שלימה אם יסתכל בהם בעין האמת אבל אעפי"כ
 מחמת גודל אריכות הדרושים שבכל תורה ע"כ לפעמים לא
 יוכלו הקטנים צמעלה למצוא בנקל העצות הקדושות היוזאין
 משם ע"כ ליוה לתלמידו הק' מורנו ר' נתן ז"ל (בעל המהבר
 לקוטי הלכות ולקוטי תפילות) שיעשה קיצור מספר ליקוטי מוה"רן
 ללקט העצות הק' ולסדרם אחד לאחד ככדי שיהי' שוין לכל
 נפש כי לא המדרש העיקר אלא המעשה וכן פעל ועשה
 וסידרם ע"פ א"צ וקראם בשם **לקוטי עצות** וכבר
 נתפשטו בכל תפוצות ישראל והאירו פני תבל עין ראתה אותם

הקדמה

והאשר אמנם עוד לאלוס מלין וכמהרז"ל מה שדים הללו כל
 זמן שהתינוק מיושמש בו מוזיא טעם חלב חף ד"ת כן ע"כ
 נתעוררתי לבקש עוד בחפש וחופש ויגעתי ומלאתי עוד דברים
 נפלאים וגוראים אשר לא הוצאו בספר ליקוטי עצות הראשון
 גם לקטתי הרבה דברים נפלאים ויספר חי מוה"רן ושיחות
 מוהר"ן ומהסיפמ"ע הגם שהם סודות גוראים ורצי דרזין אשר
 לא יתגלו עד ביאת הגואל אעפי"כ גם המשל והלבוש הוא
 ג"כ מוסר השכל ועצות נפלאות צעודת השי"ת וכמ"ש להבין
 משל ומליצה וכשפירש"י שם וסדרתים ג"כ עפ"י ח"ב וקראתים
 בשם **לקוטי עצות בהרורא בתרא** וזכות רבינו
 יגן עלינו ומכל פגמינו ולרותינו יושיענו ויתקננו וכזכה לשון
 לארצינו צביאת משיחנו במהרה בימינו אמן

א
 כ
 י
 החשכו
 הפתח
 למנוח
 הוא מ
 עיניו
 י
 י
 ש
 ש
 בני
 חז
 רק
 שד
 לפי
 גו
 עלם
 ה
 וע"י
 ה
 שוכן
 ט
 ללאת
 ללאת
 בתשובו
 זוכה
 י
 מי
 ח
 ח
 ל
 ל
 י
 כ
 כ
 ו
 כ
 כ

א כשהחושך שהם המחשבות זרות והקליפות והמניעות
 מסבנין את האדם צפרט בשעת התפלה. ומחמת גודל
 החשכות נעשה האדם כעוור ואינו רואה ואינו יודע למנוח
 הפתח ללאת משם וגשאר בחושך ח"ו. ודע שע"י אמת זוכה
 למנוח הפתח כי עיקר אור המאיר הוא השי"ת אך ע"י שקר
 הוא מסלק את השי"ת כביכול כי דובר שקרים לא יכון לנגד
 עיניו ית' אבל ע"י אמת השי"ת שוכן עמו. וכשהשי"ת עמו
 הוא מאיר לו איך ללאת מהחושך המסבב אותו:

ב יש בני אדם שזוכין לדבר דיבורי התפלה באמת כזה עד
 שהדיבורים מאירים כאבן טוב שהיא מאיר בעצמו. ויש
 בני אדם שדיבורם הוא רק כמו חלון שאין לו אור בעצמו
 רק שדרך שם נכנס האור ויוכל אחר להאיר בו. ודע שהכח
 לפי גודל האמת. כי עיקר האור הוא השי"ת והשי"ת הול
 עם האמת ועיקר השתוקקות של השי"ת אינו אלא אל האמת
 וע"י האמת השי"ת חומד מלמעלה לשכון עם האדם וכשהשת
 שוכן עמו בודאי הוא מאיר לו והוא זוכה למנוח פתחים הרב"י
 ללאת מתוך החושך שהוא סגור שם. ולא די שזוכה בעצמו
 ללאת מתוך החושך אף גם יזכה גם אחרים עמו לעוררם
 בתשובה ולהנמיאם מהחושך והגלות שהם אסורים שם. וגם
 זוכה ע"י שתעלה תפלתו לשער השייך לשגנו ועיין פנים:
 ג מי שהוא טוב עין זוכה לאמת. וע"י זה זוכה לדביקות
 אמתו בשי"ת:

ד האמונה מתחדשת אצל האדם בכל צוקר בבחי' חדשים
 לבקרים רבה אמונתך:

ה כשהאמונה בשלימות כמז"פ אזי האמונה ממלאת לפני
 השי"ת על הרחוקים שיקרב אותם בכל כנפיו:

ו כשמתחיל האדם לילך בדרכי השי"ת צריך עוד סעד לתמוכו
 והסעד הזה הוא בחי' אמת כי כשמדבק א"ע במדה זו
 הוא סעד לתמוכו:

ז כשמתחיל האדם לדבר מה. תיכף יאמין באמונה שלימה

אמת ואמונה

יש בדבר הזה ניצוץ אותיות הקדושים ויזרף אל האמונה גם החכמה והשכל דקדושה בבחי' דע את אלקי אביך, אלקי אביך הוא בחי' אמונה ודע הוא בחי' החכמה והשכל. ואז ע"י ההסתכלות בלבד שמתכלל בדבר מה עי"ז מעלה ניצוץ האותיות שהם החיות של זה הדבר ומהאותיות נעשין דיבורים וע"י הדיבור משפיע השם ית' רב טוב לישראל שזה עיקר תענוגי ית' :

כשהאדם מתחיל להתפלל בדביקות או כשהוא מתבודד א"ע ובחמנע התפלה או ההתבודדות נופל ממדרגתו זה בחי' הרהורי עב"ס. כי כל הנפילות באים ע"י קלקול אמונה. וכשמשבר את לבו בקרבנו ומתנייש בעלמו שגפל כ"כ משמים לארץ ומתאנח ע"ז עי"ז נעשה התיקון של בחי' קרבן עולה שמכפר על הרהור הלב :

הנפש והאמונה הם בחי' אחת ויש בחי' שורש האמונה כי האמונה בעלמה יש לה חיות ושורש דהיינו שיש עולם האמונה שמשם נלקח מדת האמונה. ועולם האמונה בעלמו יש לו גם כן אמונה בהש"ת וזה בחי' שורש האמונה שהוא בחי' פנימיות האמונה והוא ג"כ בחי' פנימיות הנפש. וע"י הכתב יכול הלדיק האמת להכיר הנפש ופנימיות הנפש של הכותב או המדבר וכן האמונה ושורש האמונה שלו והדיבור שמדבר עם הלדיק הוא במעלה גדולה מהכתב כי הכתב אינו רק פעולת הנפש והדבור הוא הנפש בעלמו ע"כ יכול לראות מהות הנפש בעלמו :

הדיבור האמת שיוצא מפי הלדיק האמת אפי' במילי דעלמא הוא יקר מד"ת של לדיק אחר כי שם יכול להיות תערובות הרבה אבל זה הדיבור היוצא מפי הלדיק האמת. הוא רק אמת לבד. וכיון שהוא רק אמת ואין בו שום תערובות אין יקר ממנו :

אמת הוא הפנים של כל הפנים דקדושה :
 עיקר בירור ניצוץ הקדושה מתוך הקליפות הוא ע"י אמונה. ודרך האמונה לשכון תמיד אלל אלו הקדושות הנפולות

פולת. והם נדבקים ונאחזים סביבות האמונה והיא מזררת ומגלה אותם משם :

עיקר נחון המלחמה להכניע האויבים שהם הקליפות והסט"א ולהעלות הניצויות מהם הוא ע"י אמונה כנ"ל וריכין לחזק את האמונה וליתן לה כח שתוכל לזרר עלות הניצויות הק' משם וזה ע"י שכל מה שעושים אפי' מ ועבודות חיצוניות זריכין לקשר פנימיות המחשבה אל התורה הק' עי"ז מקבלת האמונה כח לעלות מהם :

כל הרפואות הם ע"י עשבים והם גדילים רק ע"י אמונה גם עיקר כח הרפואה שיש בכל עשב ועשב . עפ"י הסדר שיש להעשבים והזרעים לפי המקום ולפי (עיון פנים) וסדר הזרעים הוא ע"י אמונה. גם עיקר פואה הוא ע"י התמונות היסודות שהם אש רוח מים עפר ד מאנא דכולהו כי כולם נראין ונתגלין רק ע"י יסוד זר שהיא בחי' אמונה גם עיקר התגלות זכות אבות הוא רק ע"י אמונה גם עיקר התפלה הוא ע"י אמונה :

עיקר גידול האמונה הוא בבחי' ואמונתך בלילות דהיינו כל מה שנדחה והולך חלק מהלילה ונתקרב אל אור נתגדל האמונה ביותר עד שבאור היום אז נתגדל ונהו בשלימות בבחי' חדשים לבקרים רבה אמונתך ואז עיקר נמיחת הרפואה בבחי' אז יבקע כשחר אורך גתך מהרה תנמח וכמו כן ע"י התגלות הענה שהוא התגלות האור מן החושך עי"ז נתגדל האמונה ועי"ז עיקר הרפואה :

האמונה הוא בחי' ארץ נושבת ופגם אמונה הוא בחי' ארץ לא זרועה והרב האמת הוא משגיח על כל חלקי אנה של כל אר"א לקבצם ולהעלותם וע"כ נק' לימוד הרב התלמידים ישיבה על שם קיבוץ חלקי האמוני שהוא בחי' ארץ נושבת :

עיקר האמונה הוא רק במקום שהשכל נפסק ואינו מבין הדבר בשכלו שם זריכין אמונה וכשאינו מבין הדבר בשכלו

אמת ואמונה

בשכלו אזי נשאר רק בחי' המדמה נמצא שיעקר האמונה והיותו
בבחי' המדמה וכשהמדמה אינו מזכור ומתוקן ע"ז בא לאמונו
כוזבות שהם עיקר זוכמת הנפש ועיקר צירור המדמה ותיקון
האמונה הוא ע"י הצדיקי אמת שיש להם בחי' רוח'
רוח נבואה :

יח חידוש העולם א"ל להבין בשום שכל כ"א ע"י אמונה
כי אנו מאמינים שהשי"ת ברא את העולם וחדש אותו
בצרכו כי באמת חידוש העולם הי' ע"י בחי' אמונה כ"ש
מעשהו באמונה ועיקר התקנות החסדים שעל ידם יחי' חידוש
העולם שלעתיד הוא ג"כ רק ע"י אמונה :

יט מה שהשי"ת מנהיג עולמו ע"י בחי' טבע והשגחה
טובה גדולה להעולם ע' פנים ובאמת א"ל להבין כי
מהו טבע והשגח' כי הטבע בעלמה הוא השגחתו ית' :

כ כשאדם רואה שלבו מסובב ומוקף ומעוקס בעקמומיו
וקשיות וכפירות על השי"ת או על צדיקי אמת שיש
עיקר המניעה הגדולה מעבודת ה' יותר מכל המניעות
העיקר הוא מניעת המוח אזי צריך לנעוק להשי"ת בקול חמו
ומעמקי הלב ואזי השי"ת שומע קולו ופונה לנעקתו ויברך
להיות שמה בעלמו יפול ויתבטל לגמרי כל הקשיות והמניעות
ועכ"פ הנעקה לבד הוא ג"כ בחי' אמונה וביטול הקשיות
והכפירות כי מאחר שנועק להשי"ת על זה מחילא לא יניק'
לי' בהקשיות והכפירות נמצא שזה בעלמו בחי' אמונה
שהאמונה הוא בקטנות עדיין וע"י הנעקה יוכל לזכות לאמונה
שלימה בתכלית עד שיתבטלו ויפלו לגמרי כל הקשיות
והמניעות ככ"ל :

כא מי שהוא איש אמונה התשובה שלו יותר קלה כי ה'
לסבול יסורי התשוב' כ"כ מאחר שגם בשעת העצב
לא היה תענוגו בשלימות כי מאחר שיש לו אמונה מסתמא'
כי מרה תהי' באחרונ' רק שלא היה יכול להתגבר על תאוה
וע"כ תשובתו קלה יותר :

כב איחא בספרים שכל התהוות מעשה בראשית היה

אמת ואמונה

ג

בשניל מה שגפס השי"ת עיניו אנשים שיהי להם יסורים
בענין האמונה הק' מחמת הכפירות והבלבולים העולים על
מחשבתו ר"ל והם יתגברו כנגד אלו המחשבות ויתחזקו באמונה
ורק בשביל זה ברא השי"ת כל מעשה בראשית :

כל אדם במקום שמסתיים השגת שכלו כפי מדריגתו
חסור לו להסתכל להלן יותר כי זהו אלולו בחי' מה
מה למטה וכי' וע"כ צריך לסמוך שם רק על אמונ' לבד :
אמונה הוא צינור כל ההשפעות וכל הברכות . ועי'
הכפירות ח"ו אזי הקליפות נוטלין ח"ו ההשפעו' והגברו' :
עיקר הכפירות ובלבולי אמונה ח"ו בחין ע"י גדלות
וע"כ צריך כל אדם להשיג צעינא פקיאח ולראות
שפלתו ורוממות השי"ת ועי"ז זוכה לאמונה שלימה ועי"ז נכתמלא
בפנימת הלבנה ונתייחד שם הויה עם שם אלקים כמו שיהי'
לעתיד ועי"ז גמשך שפע טובה וברכה וכל טוב :

דע כי יש שני מוצי פלטין באחד דר בו מלך ובשני
דר בו עבד ובוודאי באמת הוא חילוק גדול בין הפלטין
לפלטין של עבד רק אעפי"כ אפשר לטעות ביניהם
כי יש קשר שמתקשרין הרבה נפשות וכי' עד שנבנה
בית זמורד וזה המדור הוא מדור לאמת שהוא בחי' מלך
לבארזיבין לבקש אמת מוגלחין שם באותו המדור היינו בתוך
שם של הנפשות הנ"ל שמהם נעשה מדור להאמת אבל כנגד
יש ג"כ קשר של רשעים שמתקשרין יחד הרבה נפשות של
רשעים ונעשה מהם בית זמורד לשקר שהוא בחי' עבד והמה
בין שני הבתים הנ"ל אפשר לטעות כי השקר מדמה עלמו
לאמת כי גם שם יש קשר מנפשות רבים ואפשר לאדם לטעות
ולמי יודע היכן האמת ולהיכן יקרב עלמו ודע שע"י מנחות
צדוץ שבתים זוכה להבין בין שני הבתים הנ"ל בין אמת
לשקר בין מלך לעבד :

לפעמים מחמת שהמדינה מלאה שקרים והמלך הוא
איש אמת על כן הוא מסתיר פניו והוא נעלם
ומסתר מהם מאד עד שאין שום אדם זוכה לראות
אור

היה
וכו
ציק
זה
למע
ומי
חז
שול
חידו
היה
ס
ומיו
ש
ות
ול
וי
עני
קש
כי
ה
לח
קש
כי
הע
מח
תאו
היה
לי

אמת ואמונה

אור פניו הנעימים כי דובר שקרים לא יכון לנגד עיני וכו'
חכם גדול שהוא מבין היטב על כל שקרי המדינה ופחזו
והוא בא לפני המלך ומספר והולך כל שקרי המדינה ומת
לשבח ולפאר מאד את המלך איך שזוהו בעצמו רואין שה
איש אמת שבשביל זה הוא רחוק כ"כ מהם מחמת שאינו
לסבול השקרים שלהם והמלך מחמת שהוא עניו מאד וזו
העניו שכל מה שמשבחין ומגדלין אותו יותר הוא בא בעניו
ובקטנות יותר ומחמת גודל השבח ששיבח החכם את המ
עי"ז בא המלך בעניויות ובקטנות כזה עד שלא היה י
להתאפק והסיר את המאוס מעל פניו לראות את אותו הח
מי הוא זה שהוא יודע ומבין כל זאת ועי"ז ממילא ז
החכם לראות אור פני המלך והנמשל הזה לבד מהסת
הגדולות המרומזין בו כמוכן בפנים אך ג"כ כפשוטו מחמת
ג"כ לכל חד כפוס מה דמשער בלביה :

כת מה שהתנבאו כל הנביאים בפרט מה שמבואר בדני
מענין הברור והלירוף שישי' באחרית הימים ל
יתבררו ויתלבנו ויתרפו רבים וכו' כל כוונתם היה שבאחר
הימים האלה יתנסו ויתרפו ישראל בענין האמונה הק'
יעמדו ויקומו רבים שירצו להטעות אותם מהאמונה הק'
לימודי החכמות והחקירות והפילוספיה הארורה שהתפשט
עכשו בעוה"ר ובכל פעם הולך האפיקורסת ומתפשט ומתג
ביותר וזה ישי' עיקר הנסיון של ישראל באחרית הית
ורבים יכשלו ויפלו עי"ז ח"ו והמשכילים יחירו כזוהר הרק
ואעפ"י שכבר הודיעו זאת מהודם שזה ישי' עיקר הנסיון
וא"כ היה ראוי שכולם יעמדו בנסיון מאחר שהודיעו אז
מקודם אעפ"י ישי' בזה נסיון גדול רק החפנים באו
באמונה הק' כשיראו שכבר הודיעו זאת מקודם בודאי ית
לנס עי"ז ביותר בהש"ת ונתורתו הק' וכו' :

אנחה

ד. אכילת בנלים חיים מוזק מאד לכמה דברים עיין פנים:

ארץ ישראל

א. כל העולם ניזון משפע של א"י וא"י בעצמה מקבלת השפע מן האמת שהוא מדת יעקב בחי' תפארת כלליו' הגוונים בחי' תפילין שנקראים חיים כשארז"ל וע"כ נקראת ארץ החיים וע"כ כתיב זה תמיד עיני ה' אלקיד זה כי דובר שקרים לא יכון לנגד עיני א'ך א"י שהוא מדת אמת ע"כ תמיד עיני ה' זה ומחמת שיעקר העשירות בא מאמת ע"כ כתיב זה אשר לא במסכנות תאכל זה לחם וגם הוא בבחי' שבירת תאוות אכילה עיין פנים וכשפוגמין באמת בכללות הגוונים עי"ז באים לעניות ולהצטרך לבריות שהוא בחי' בושה שהוא ג"כ כללות הגוונים בבחי' כיון שנלמד לבריות משתנה פניו לכמה גוונים. (נאמר המעתיק מזה תבין מה שבעוס"ר עכשו שנפגם בחי' השפע של א"י ע"כ רוב יושבי א"י עיקר פרנסתם משל אחרים והם בבחי' נלרכים לבריות השי"ת ירחם וישיב אותנו לארצנו ותחזור השפע קדש של א"י למקומו בשלימות):

ב. ע"י מחלוקת פוגמין בקדושת א"י ואזי נקראת ארץ כנען וגם מזה בא עניות:

ג. עיקר קדושת א"י הוא ששם היא השגחתו ית' תמיד ולעתיד שיחדש את כל העולם כולו בבחי' א"י אז יתבטל כל העולם ע"י השגחה לצד ותחבטל הטבע לגמרי:

ד. עיקר מעלת קדושת א"י הוא רק ע"י השגחת השי"ת ומחמת שהשי"ת מסתכל בה תמיד כ"ש תמיד עיני ה' אלקיד זה עי"ז א"י מקודשת ואוירה מחכים כי עינים על שם החכמה נאמר:

ה. עיקר בה קדושת א"י הוא ע"י בחי' כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו בשארז"ל במחא שיעקר כח כנישת א"י הוא ע"י עשרה מאמרות

ארץ ישראל

ה

מאמרות שנהם נברא העולם ואז נעת הנריאה לא היה עדיין
 התגלות התורה בעולם אעפ"כ גם אז היה כל קיום העולם
 וחיותו רק ע"י התורה רק שאז היתה כל התורה נעלמת בתוך
 העשרה מאמרות שהם כלל הדיבורים והעובדות והעשיות של
 יסוד העולם ועסקי דרך ארץ ואז היה העולם מתקיים רק
 בחסד חנם לבד בחי' האור מתנת חנם נמלא שזה האור
 מתנת חנם הוא הדרך לא"י כי על ידו הולכין וכושפין א"י
 מיד העכו"ם וזה בחי' דרך ארץ ע' פנים וגם עי"י יכולין לכבוש
 כל מקומות העולם ולקדשם בקדושת א"י וע"כ כשרונין ליך
 ולבא לא"י לריכין לבקש מהשי"ת רק מתנת חנם בחי' ואז נתן
 אל ה' נעת שהוא לאמר :

¶ בחי' נעמה יש בה ג"כ בחי' עשר קדושות זו למעלה
 מזו והם בחי' עשרה מאמרות וכל מאמר יש לו בחי'
 יראה כי יש יראה למעלה מידא' :

¶ מי שאינו יודע סוד כוונת תפילין בתכלית שלימות ההשגה
 נפלאה וזוהרה מאד הוא אינו יודע בשלימות סוד הארבע
 רוחות של א"י :

¶ הנדיקים הגדולים זוכין ע"י נסיעתם לא"י להשיג חכמה
 עלאה גם זוכין ע"י הנסיעה לא"י לקבל השגתם ע"י לבושי' :

¶ קודם שבאין לגלות [היינו להשגה גדולה ונפלאה] שהוא
 בחי' מוחין דגדלות] לריבין ליפול בתחלת לקטנות וא"י
 הוא גדלות דגדלות (היינו שהנדיקים זוכים ע"י קדושת א"י

להשיג השגות נפלאות ונוראות שהם בחי' מוחין דגדלות
 בתכלית המעלה העליונה בבחי' גדלות דגדלות) ע"כ לריבין ליפול

בתחלה בקטנות דקטנות היינו שהנדיקים הגדולים ונפלאים
 מאד בתכלית המעלה העליונה א"ל להם ליך ולבא לא"י בא

ע"י שתפילין עומם מאד ואז נראה בהם שום התרוממות
 וסתנשות כלל בבשיעתם לא"י רק מעלימין עומם בתכלית

הסעלמה ויורדין לקטנות עומם ומפג מאד שהוא בחי' קטנות
 דקטנות ומקבלין על עומם בזיונות וזיוולת זכור' ועי"י דייקא

זוכין לגמל המלחמה ולעבור בשלום על כל המצוות והעשרה
 ולבא

ארץ ישראל

ולבא לא"י ולהשיג עי"ז השגה עליונה ונפלאה וגוראה מאד
שהוא בנחי' מוחין גדלות בתכלית המעלה העליונה בנחי' גדלות
גדלות כנ"ל:

ⓐ אעפ"י שחם לדיקים לא זכו לבא לא"י עד שעברו עליהם
מניעות רבות וסכנות עצומות כידוע. אעפ"י כ' אנשים כשרים
ופשוטים דייקא יכולין לבא לא"י בנקל כי אין הבעל דבר
מתגבר עליהם כ"כ למנוע אותם מזה:

ⓑ יש שהיו רוצים ליסע לא"י אם היו יכולים ליסע לשם
בהרצנה והרונה ליסע באמת לא"י נריך להיות מרוי'
ליך גם רגלי לא"י וכ"ש לך מארנך לך דייקא:

ברית

Ⓐ החולאת של שבירת ענמות שקורין ברעכיניש ר"ל בא
חמת תאוות ניאוף:

ⓑ מיעוט שינה או ריבוי שינה ממעטין תאוות המשגל אך
שמזיקים להמוח:

Ⓒ ע"י תיקון הברית שהוא בנחי' מיין מתיקין שזוכין ע"
המגיני ארץ שע"י זה נתתקנין המוחין עי"ז זוכין שגם
השינה שהוא בנחי' הסתלקות המוחין מתוקה וטובה מאד
בנחי' מתוקה שנת העונד וכו' כי באמת נריכין דייקא לסלק
את המוח ולעבוד את השי"ת בפשיטות ובתמימות (עיין תמימות
אות ב')

Ⓓ עיקר קדושת מחנה ישראל הוא ע"י שמירה מתאחות
ניאוף וממקרה לילה ח"ו:

Ⓔ מי שהוא רק חכם אמת אפי' עכו"ם מאחר שהוא רק
חכם אמת ראוי שלא יהי' אללו תאוות משגל נהשבת
לתאוה כלל וכן מי שהוא חכם בחכמת הכיתוח ראוי שיסי'
נחאם אללו התאוה הזאת בתכלית המיאום צפרט שהתאוה
הזאת מפסדת ומזקת לחיות האדם מאד ומתשפת כמו של אדם
צודאי ראוי למעט בזה בתכלית המיעוט רק לצורך קיום
היין ללבד: עיקר

א עיקר התגברות הילנה"ר הוא בתאוס זאת וע"כ לריך
 האדם להשתדל בתחלה שכל מגמתו ויגיעתו יהיה רק
 לשבר בראשונה התאוס הכלליית הזאת והלדיק האמת לא די
 שזכה לשבר תאומו עד שאין לו שום תאוס לזה כלל כי אם
 אדרבא גם הזוג המוכרח ללדיק האמת קשה עליו מאד ויש
 לו יסורים מזה כמו יסורי התינוק בשעת מילה ויותר מזה
 עד וכל אדם יכול לזכות לזה למדריגה זו כי הוא דבר פשוט
 ומדריגה קדושת הלדיק בענין זה גבוה עוד יותר ויותר :
ב מי שזכה לכך עזמו מתאוס זו עד שאנלו איש ואשה
 ציון ואין לו שום דבר פחד וחשש כל שהוא מהרהורי אשה
 זה אינו מתירא ואין לו שום פחד גם ממלאך עיין פנים :
ג אעפ"י שתאוות ממון הוא תאוס גרוע מאד והיא עבודה
 זרה ממש אעפ"כ עיקר הגסיון של כל אדם בעוה"ז
 הוא בתאוות משגל :

ד לענין הפגם של מקרס לילה ח"ו התיקון הראשון לזה
 הוא מקוה ולריכין ליזהר מאד לטבול באתו היום דייקא
 אפי' אם לא יוכל לטבול בצוקר עכ"פ יטבול באתו היום אפי'
 לפנות ערב ועוד מאד לטבול תיכף מיד אחר שקרה לו המקרה
 ח"ו ולענין התיקון הגמולא של אמירת היו"ד קפידת תהלים
 המבואר בליק"מ בודאי מי שיוכל לטבול במקוה ואת"כ יאמר
 מה טוב אך אפי' אם הוא אנוס שא"א לו לטבול אעפ"כ אם
 יאמר הם תיקון גדול וטרא מאד ואם יאמר בכוונה כראוי
 בודאי מה טוב אך גם האמירה בעצמה מסוגל מאד :

ה עיקר התגברות תאוות משגל הוא רק מחמת ענבות
 זמרה שחורה ולריכין להתגבר בכל עוז להיות אך שמח
 תמיד ואפי' כשנפלין ח"ו לתוך דפס וטיט שקשה לו מאד
 לאת משם לריכין באמת לנעוק עלזה להשי"ת ונעקין ונעקין
 ונעקין וכו' ובענין המחשבות והבילבולים שמבלבלן להאדם
 בענין זה באמת דיה לנרס בשעתה ועכ"פ לא יחשוב ולא
 יבלבל א"ע כלל בענין זה לא קודם ולא אח"כ :

כשארם יעשה

בנים

א כש'אדם חקדש עצמו באכילתו וכל עסקיו עי' אדם להמשך ההולדה בקדושה ובטהרה כראוי ועי' זוכה לבנים ת"ח :

בושה

א בזה יכולין אנו להבין אם יש לאדם יראה שמים היינו בושה לאחר תיקון החטא כשאנו מסתכלין על פניו ונופל עלינו יראה ובושה היינו שנמשך גם עלינו דעת בגדלת הבורא ית' :

ב כשהש"ת רוצה לטעום ממלות ומעש"ט של ישראל אזי הוא בנתי' אבר מן החי שאסור באכילה ע"כ צריך שיבא עליו בושה שהוא שפיכת דמים בתי' שחיטה שמתרת לאכילה ואז צריך שמירה שלא יינקו החיצונים מדם הנשפך וע"כ אז השכינה מכסה באהבה הדמים של ישראל שנשפכו תה בתי' כיסוי דם גם ע"י הבושה וש"ד הנ"ל יכולין לזכות למחילת עונות עד שיתהפכו לזכות וגם עי' יש לפעמים עליה גדולה לכמה זכמה נשמות הנפולות :

א צריכין להתבדיל מאד מהש"ת עד שירגיש חמש הבושה על פניו שישתנה פניו לכמה גוונים כדרך המתבדילין מתשם בלי שום שינוי :

בגדים

א אדם כשר צריך להדר שיהי' מלובש בכבוד קצת כראוי אם אפשר לו ולא יהי' צנוי ומכש"כ הצדיק בחדו' צריך שיהי' מלובש בכבוד כי עי' הוא נחשב בעיני בני אדם ויחול לקרב אחרים לעבודת הש"ת ואם לא היה מלובש בכבוד לא היה נחשב בעיני בני אדם כלל ואפי' הש"ת בעצמו נכבד כשנכבד כשרואו להכיר א"ע עם העולם היצו שהעולם יצירו אותו וידעו מחמת ית' התלגס א"ע ג"כ בלבושים כניכול שסם כל האותות

האותות והמופתים אשר עשה ה' במצרים וכו' וכו' שכ"ז האל
 נח" לזושין אליו ית' שעי"ז הכירו בני ישראל בכל פעם גדולתו
 ית' ביותר וזכו להתקרב אליו ית' כרצונו :

גאווה וענוה

א לפעמים היצ"ר רונה להכניס גאווה ח"ו בלב הנדיק
 באשר שהוא נדיק מושל ביראת חלקים וכניכול רזון השי"ת
 בידו כי מי מושל בי נדיק אזי נדיק להשיב אל לבו דבר זה
 בעצמו ולומר איך אני מושל כשיש לי גאווה ואין השי"ת שורה
 עמי כשארז"ל:

ב אין זה מחדת ענוה להיות שפל וגבזה ולא יהי' בו שום
 עזות דקדושה כי אין לאדם חלק בתור' כשאין לו עזות
 דקדושה לעמוד נגד כל הקמים עליו למנוע אותו מעבודת
 השי"ת ח"ו ועיקר מדת הענוה בשלימות הוא כשהוא במדריגה
 שיוכל לכתוב על עצמו כמו משרע"ה והאיש משה עניו מאד
 זהו מדריגת הענוה בתכלית וכמו שמצינו באמוראים שאמר
 רב יוסף לא תיתני ענוה דאיכא אנא :

ג ענוה בלא חכמה אינה כלום כי צודאי אין זה מעלת
 הענוה להראות עצמו בכפיפת ראש בדרך שטות כאלו
 הוא עניו כי זהו ענוה פסולה ועיקר שלימות הענוה כשהוא
 בחכמה וע"י פגם לשון הרע של העולם נעשה פירוד בין ענוה
 לחכמה ואז א"א להיות עניו בשלימות אם לא מי שהוא במעלה
 גדולה מאד במדת הענוה עד שגם פגם לה"ר של העולם אינו
 מזיק לו לענוה שלו :

ד כשהאדם מעלים ומסתיר ומקטין א"ע בענוה ושפלות
 אזי השי"ת כניכול ג"כ מראה עצמו אליו בבחי' ענוה
 ושפלות וממלאם את גאוותו וגאונו ומקטין א"ע כניכול ושוכן
 עמו בבחי' השכון את דכא אבל כשהאדם מתגאה ומתגדל
 ח"ו אזי השי"ת ג"כ מראה גאוותו וגודלו אשר מי יוכל לסבול
 ולקבל כבודו וגאוותו ית' כי הנה השמים ושמי השמים לא
 יכלכלך

דמשער בלבי ומי שזוכה לשער בלבו קנת מגדולת הצורה ית' בודאי אלל זה אינו נחשב שום דבר לנסיון ואפי' מה שנחשב בעיני המון לנסיון גדול כגון הנסיון של תאוות משגל הוא אללו שטות ושיגעון ואין צריך שום התגברות על זה ומה שנאמר בתורה שנת יוסף הצדיק וכן שאר הצדיקים שעמדו בנסיון יש בזה סוד ויש יסוד שאינו מגושם כ"כ אך הוא צחי קליפה דקה וגם זה אינו היסוד של הקדושים בעלי חכמה ודעת כי אללם הוא רק היסוד שלמעלה שהוא מלאך הק' שהוא צחי גבורות ודינים וזה הצד דעת יש לו זה היסוד וצריך להתגבר עליו ולהמתיק הדינים שיהי רק כולו טוב כי מי שנכלל במקום שהוא צריך להכלל היינו צח"ס שם כולו טוב ואין שם דין ח"ו ע"כ צריכין להמתיק כל הדינים והגבורות שהם צחי היסוד שלמעלה ולהיות רק כולו טוב בלי שום דינים כלל : ד) יש רוח שטות של עבירה שהוא חכם גדול יותר מכל העולם ואעפי"כ הוא רוח שטות אך הרוח שטות של רוב העולם הוא שטות ושיגעון וסכלות ממש אויל פתי ומשוגע והוא רק מעבירות ובלבול המוח הבא מעבירות ובלבול הדמים ומי שיש לו דעת צח כל שהוא אין צריך שום התגברות לנח אותו : ה) בכל יום ויום צריך האדם לקבל התחדשות המוחין והמוחין הם צחי רחיה בעיני השכל וכמו שזכה הראות ממש יש מי שזכה הראות שלו יפה ויכול לראות למרחוק ויש שאין כח הראות שלו חזק וע"כ הוא צריך להתקרב להדבר שהוא רוצה לראות ולהסתכל בו יפה כן בעבודת השי"ת יש מי שמוחו צח ויכול להתפלל או ללמוד בלי עיון ויש מי שצריך להעלות במחשבתו מקודם שידבר ואם ידבר מקודם שיעלה במחשבתו יהיה הדיבור בלא מחשבה וזה צחי מוחין דקטנות צחי דינים והוא תמיד בשום ואינו יכול לבא להתחדשות המוחין וע"י תשובה מאהבה זוכה לשכל צח שזה צחי מוחין דגדולת שהם צחי רחמים וחסדים ואז יכול להתפלל וללמוד בלי עיון ובכל יום ויום זוכה להתחדשות המוחין :

ז) כל מי שאין בו דעת אין בו מדת רחמנות וע"כ אסור לרחם

ודעת

לרחם עליו כשארז"ל וע"י תשובה שלימה נשלם הדעת ומתעורר רחמנות : ¶ כשהאדם הוא בקטנות המוחין ואז הוא צנח"א עני מן הדעת ואז כשהוא מרחם על עצמו כי אין רחמנות גדול מזה ומחוק א"ע עד שבא לגדלות המוחין אזי נמתקין מחננו כל הדינים וממשיכין עליו רחמים וחסדים גדולים ואם לא יכול בעצמו לבא לגדלות המוחין ענה לזה שישיביל אחרים ועי"ז נתעוררין המוחין גם אללו :

Ⓜ נריבין שהמוח והדעת הק' יאכל את הגוף דהיינו שהגוף יתהפך למהות הנשמה הק' שהוא המוח והדעת שזכו בחי' אכילה שהמזון נתהפך לניזון :

Ⓜ כשנתעורר בעולם שכל חדש בעבודת ה' מה שלא היה נודע עד עתה עי"ז רבים מישיבי אדמת עפר יקינו אך אלה לחיי עולם כי הנדיקים מקבלים זה השכל ועוזדין בזה השי"ת ויש אנשים כאלו שהם צנח"א ופושעים יכשלו גם והם אינם משתמשים עם זה השכל החדש לעבודת ה' רק שעי"ז הם מצוין ומחרפין את העולם על שהם יודעין מזה השכל החדש והעולם אינם יודעים מזה שזה צנח"א ואלה לחרפות ולדרואן עולם : Ⓜ השכל שיש לכ"א בנח חכמתו מלבד מה שהשי"ת מוסיף חכמה לחימין בנח זה השכל לצד יכול ג"כ לעמוד נגד כל התאוות אפי' מי שכבר נמשך אחר תאוות עוה"ז ועבר מה שעבר ונפגם שכלו ונתבלבל ונתמעט אעפי"כ צמעט דמעט שכל הנשאר יכול ג"כ לעמוד נגד כל התאוות ואפי' נקודה אחת מן השכל יכולה לעמוד נגד כל העולם עם התאוות :

Ⓜ נריבין להתייגע מאד בעבודת ה' וגם רחמנות גדול מאתו ית' קודם שזוכין שיעמדו וישקטו שמרי המוח למטה ויזדכך מוחו בשלימות עד שלא ירעה שום דבר בעולם ויהיה הכל שוב אללו כי מי שמקושר בעוה"ז יש חילוק גדול אללו בין עוה"ז שהוא רחבת ידים ובין הקב"ה שהוא מקום צר וכיוצא בזה אבל מי שנזדכך מוחו ואין לו שום תאוה וריון כלל לשום דבר רק להשי"ת להתורה הק' נמצא שהכל שוב אללו בין בעוה"ז בין בקב"ה בין בעוה"ז בצולם הוא דבוק רק צהשי"ת

בהש"ת ובהתורה. צנחי' צהתהלכך תגחה אותך צעוה"ז צשכנך
 תשמור עליך צקצר והקינות היא תשיחך צעוה"צ צשדרז"ל
 היינו שהכל שזה אצלו כנ"ל יג) אם היה זוכה האדם ליישב
 דעתו היטב צחמת. אז היה מסתכל ורואה האמת שכל היראות
 והפחדים שהוא ירא מצני אדם העומדים כנגדו למונעו מעבודת
 ה' הוא הכל שטות והבל. וצחנס הוא מתיירא ומתפחד מהם.
 כי מה יעשה לו אדם. וכן לענין התאוות ג"כ. כי כולם הם
 שטות והבל ממש וצחנס הוא מתאוה להם. כי צחמת אינם
 כלום. ומי מכריח אותו לזה וכו'. כי האדם הוא צעל צחירה.
 תקל יוכל להרגיל דעתו לסלק ממנו כל הפחדים וכל התאוות
 שלו כנ"ל: יד) כשזוכין לדעת שלם צחמת. אזי יכולין לעשות
 ולעבוד את השי"ת צרבע שעה מה שאדם אחר צריך לעבוד
 ולהתייגע על זה שבעים שנה. ט) יש דברים נפלאים וחכמות
 עליונות ונוראות אפי' בזה העולם שיכולין לחיות בהם לצד
 בלי שום אכילה ושתיה. טז) יש שני שכליות והם צחי' אהור
 וקדם. היינו כי יש שכל שמגיע לאדם באיחור הזמן. אבל
 יש שכל שצא לאדם צשפע גדול צמהירות גדול צפחות מרגע
 כי הוא למעלה מהזמן ואין צריך שום זמן לזה השכל. וזה
 השכל הוא צחי' פנים צחי' יעקב צחי' אמת: יז) מה שהעולם
 רחוקים כ"כ מהשי"ת. הוא רק מחמת שאין להם ישוה דעת
 וכחבואר לעיל. כי צחמת כשהיכלי התמורות מתגברין. אזי
 לא די שממירין ומחליפין רע צטוב וטוב צרע וכו' ככלל העולם
 וגורמין שכל הממשלה והגדולה הוא רק לצן השפחה וצפנימיות
 מחשבתו של צן השפחה צעלמו התגברו גם כן ההיכלי
 תמורות כ"כ עד שהפכו את דעתו ולצבו כ"כ לגרום רעות
 גדולות לאציו האמתי צעלמו. ולגרש את צן המלך לגמרי. אף
 גם צפנימיית מחשבת צן המלך האמתי צעלמו התגברו ג"כ
 ההיכלי התמורות והמירו והחליפו את דעתו להיפך מן האמת
 עד שנפל צדעתו כ"כ ע"י שחרה לו על מה שנתגרש. עד
 שלקח עצמו אל השכרות והלך צשרירות לצו. וע"כ צחמת אח"כ
 אפי' הן השפחה צעלמו כשצא קצת לכלל ישוה דעת הצין

דעת

בעלמו שחטא חטאה גדולה בזה שגירש את בן המלך כי חמה
 נפשך וכו'. ומכש"כ הבן המלך בשנתיישוב דעתו אחי הבין האמת
 שאדרבא אם השי"ת יכול לעשות כזאת וכו'. א"כ היתכן מה
 שעשיתי וכו'. ונתחרט מאד. וע"י החרטות האלו חזר העולם
 לתיקונו וכמו"פ. הרי ראינו כי הכל תלוי רק בשוב הדעת
 באמת ככ"ל: י"ך) צוודאי אין שום דבר נעשה בעולם לבטלה
 ח"ו. (רק כל דבר יש לו צוודאי איזה שורש ומכוון גדול למעלה.
 ואפי' מי שאינו יודע מה נעשה בעולם. אעפי"כ כשזוכ' לעשות
 רצונו ית' צוודאי הוא טוב מאד אשרי לו. ולריבין לבקש
 מהשי"ת מאד שיזכה לכוון רצונו. ית' ולעשות רק מה שהוא
 ית' חפץ. אבל כשזוכה האדם שמתנוגץ לו הארת הדעת
 והכחמה האמתית. וזוכה לדעת מה הוא עושה. אזי הוא טוב
 לו ביותר כי נפתחין לו כל השמים וכל החכמות והשכליים
 דקדושה. והשי"ת מראה לו מה הוא עושה בבחי' נפתחו השמים
 ומראה מראות אלוקים. ואז צוודאי השי"ת שומרו מכל משול
 ברוחניות וגשמיות. הן בשבתו ובביתו. הן בלכתו בדרך שזה
 בחי' השם של שמירה היוצא מר"ת של הפסוק והמשכילים יזהירו
 כזוהר הרקיע ומס"ת של הפסוק כי מלאכיו יצוה לך ע' פנים:
 י"ט) כשהמוח נתייגע מהלימוד אז נריבין לשיח ולדבר שיחת
 חולין עם בני אדם לפקח דעתו ואין זה בכלל דברים בטלים ח"ו:

דיבור

א) שלימות האותיות ושלימות הדיבור הוא ע"י אמונה:
 ב) מה שעכשו צעור"ר נפל חכמת המליצה לשה"ק מאד
 עד שכמעט רוב חכמת המליצה הוא אלל הקלי עולם השקועים
 מאד בתאוות משגל שהוא הרע הכולל והסיפך ממש מקדושת
 לשה"ק וע"י נחות המליצה שלהם הם מושכים את לב כמה
 וכמה מנערי בני ישראל עד שמביאים אותם לאפיקורסות גמור
 ח"ו זה בחי' גופת תשופנה שפתי זרה וכן מנכרים אמריה
 החליקה וכ"ז הוא בחי' הנחש שפיתת את חוה (שהוא בחי'
 הדיבור

דיבור

הדיבור של לשה"ק והטיל בה זומא שם בהתורה סי'
 י"ט ד"ה תפלה לחזקוק כפי הנראה לע"ד המעתיק):
 א בשעה שהאדם בצחי' שינה עדיין ולא נשמע לאזניו עדיין
 דברי החכם האמת העוסק לעורר בני אדם משינתם
 כי זכאה מאן דמליל על אודנא דשמע אז האדם הוא בצחי'
 אלס שאינו יכול לדבר כי סתם חרש הוא שאינו שומע ואינו
 מדבר דהיינו מחמת שאינו שומע אינו יכול לדבר ואחר כך
 נשמעוררו החכם ושומע דבריו אז נפתח לו הדיבור בצחי'
 להתיר פה אלמים ומחמת שהיה הדיבור ממוצא כ"כ זמן
 רב שהיו חרשים ואלמים וע"כ עכשיו כשיולא הדיבור הוא
 יולא זכח גדול וזה הכח בא לכלי הסולדה דהיינו בטחני הדור
 שהם צחי' כלי הסולדה הם מקבלין זה הכח של הדיבור ועי"ז
 נעשה פקידת עקרות: (ך) לריכין לראות שיהיו כלי הדיבור
 סמוכין וקרובין אל כלי הסולדה ככ"ל כדי שיוכלו לקבל כח
 הדיבור היינו שלא יהי' בצחי' קרוב אלה צפיהם ורחוק
 מכליותיהם וע"כ לריכין לשמור פתחי פיו בצחי' שמור פתחי
 פיו: (הא) עכשיו הדיבור חסר ואינו בשלימות מאחר שאין
 כל העולם קוראין להשי"ת עם הדיבור אבל לעתיד יקראו
 כולם להשי"ת עם הדיבור וע"כ אז יהיה הדיבור בשלימות
 בצחי' כי אז אהפוך אל כל העמים שפה צרורה לקרוא כולם
 בשם ה' שפה צרורה דייקא כי מאחר שהכל יקראו להשי"ת
 עם הדיבור ע"כ אז יהיה להדיבור שלימות וכ"ז יהיה לעתיד
 עי' גודל התגלות האמת שיהי' אז שעי"ז יראו הכל גדולת
 ותפארת הנדיקים והכשרים וכן להיפך מפלת הרשעים ועי"ז
 ישובו כולם להשי"ת ויקראו כולם בשם ה' ועי"ז יהיה הדיבור
 בשלימות וע"כ מי שזוכה לאמת בעו"ז דהיינו שנשמר בדעתו
 שלא יהיה נזרך לצריות בשום דבר לא בשביל פרנסה וכבוד
 וכיוצא רק מכוון לבו באמת רק בשביל השי"ת לנד (עיין תפלה
 ס"א) עי"ז ממשיכין שלימות אלוות הדיבור שיהי' לעתיד גם
 עכשיו בתוך העו"ז ועי' החשק והכיסופין שחושק לעשות מצוות
 או שאר דברים שנקדושה עי"ז ממשיכין נקודות אל האלוות
 שעי"ז

דיבור

שעי"ז מויליאן דיבור בשלימות ועי"ז בעלמו זוכה לשבר כל
 המניעות ולהוליא מכה אל הפועל ממש כל הדברים שנקדושה
 שחושק לעשותם: **(יא)** דיבורים של הדיק הם צחי' א"י
 והשיחות חולין שלו הם צחי' פסולת א"י ועי"ז דייקא יוכי
 הדיק להעלות ולקשר את המין העם אל הדעת שהוא צחי'
 ציהמ"ק: **(ז)** כ"ז שישראל בגלות אזי דיבור ג"כ בגלות וכשיגאל
 ישראל אז דיבור ג"כ יתקן בשלימות צחי' ונגלה כבוד ה'
 וכו' כי פי ה' דיבר ועי" שלימות האמונה והחכמה דקדושה
 אזי בכל דבר שמתכלל בו עי"ז עולין ניצוני אותיות המלוכני
 בכל דבר ומהאותיות נעשין דיבורים ועי"ז השי"ת משפיע ר'
 טוב לישראל: **(ח)** בענין סיפרי דברים שאדם מספר או שומע
 יש בהם עניינים גבוהים ולריך לזכר זכר מאד כי לפעמים
 פוסק האדם הדין על עלמו מהוך סיפוריו כענין שמינו דוד
 המע"ה צבא אליו נתן הנביא וכיפר לו מעשה האורח וכו'
 ענה ואמר חי ה' וכו' והת הכנשה וכו' ואזי נפסק הדין על
 דוד עלמו כאשר ילא מפיו: **(ט)** דיבור הוא הנפש ועי"ז
 הדיק האמת יכול להבין עי"ז מהות הנפש של המדבר:
(י) כל דיבורים הם משלוש ועל כן מי שהוא צחינת
 שלום יכול לידע כל דיבורים של כל העולם: **(יא)** כל דיבור
 באים מחימות ומי שיש בו חימות יותר הוא מדבר יותר
 וכן מי שנתקרר ואין בו חימות אינו יכול לדבר: **(יב)** עיקר
 ההגלות המוח הוא צחיבור כ"ש מפיו דעת ותבונה ועי"ז
 כשהמוחין זכים נעשין דיבורים נשירים ואמרות טהורות והם
 צחי' שנעה משיבי טעם שבהם משיבין ומחיון ומחזקין את
 הנשמות הנפולות: **(יג)** דיבור הוא הרשימה של המוח והוא
 צחי' כח המדמה של המוח צחי' חלוס נגד אור צחי' פנימית
 של המוח עלמו וכשהמוחין זכים אזי גם דיבורים שהם רק
 צחי' הרשימה של המוח הם קדושים מאד ונעשה מהם צחי'
 מלאכים שזה צחי' חלוס עי" מלאך: **(יד)** אעפ"י שדמה
 להאדם שמדבר בלא לב אעפ"י כשידבר הרבה דברי התעוררות
 ותחינות ונקשות וכיוצא זה בעלמו שמדבר הוא צחי' התגלות
 התעוררות

התעוררות לבו ונפשו להשי"ת בצחי' נפשי יאלה דדברו .
 שהדיבור בעלמו הוא התגלו' הנפש והלב ולפעמים ע"י סידור הרבה
 אע"פ שיהי' בלא לב כלל אעפ"כ יבא אח"כ עי"ז להתעוררות
 גדול בלב ונפש : (מ"ן) יש דיבורי' יקרים שיואלים ע"י בלבולים
 דייקה עפ"נ : (מ"ן) הדיבורים שמדברים ברבים כל
 מה שהעולם הסרבים יותר הדיבורים נמתקים ביותר וזה צחי'
 של הסינו דאמרי אינשא שהביאו רז"ל שהם דיבורים של גוים
 ואח"כ כשצאו בתוך ישראל שנדברו ביניהם עי"ז נמתקו ונעשו
 מהם דברים עליונים : (מ"ן) מי שזוכה לדיבור דקדוש' בשלימות
 הוא יכול עי"ז לפתור חלומות : (י"ן) צריכין לזכור מאד שלא
 להוליא מפיו דיבור שהינו טוב ונפרע דיבור של קללה ח"ו
 שהרי הדיבור שינא מפי המלך בשעת הרוגז על הבת מלך
 אמר שהלא טוב יקח אותה גרם לו ולבתו נער גדול מאד
 כמבואר במעשה הראשונה של הסיפמ"ע :

התבודדות

מי שלבו חזק בה' ורוצה לקבל עליו עול עבודתו ית'
 באמת צודדי' היה צריך לבנות כל היום כולו על תפלה
 התבודדות בצחי' משארז"ל ולואי שיתפלל אדם כל היום כולו
 אך לאו כל אדם יכול לקיים זאת ע"כ בהכרח שיהי' עכ"פ
 כל אדם בכל יום אחת שעה התבודדות כי גם זה טוב מאד :
 השיחה שמדבר האדם בעלמו בינו לבין קונו מחמת שהוא
 רך חדש ותפלה חדשה שהאדם אומרה מלבו מחדש ע"כ חין
 מקטרגים וודעים מזה כ"כ עדיין ואינם מזויים כ"כ לארצ'
 ל זה כמו שאורבים על שאר תפלות ותחינות ובקשו' הסודרו'
 בצד ובאמת צריכין לזכור להרבות גם באמירת שאר תחינות
 בקשות כמבואר במ"ח : (א) מי שירגיל עצמו בהנהג' זו של התבודדו'
 ייחה בינו לבין קונו בכל יום עכ"פ שעה אחת צודדי' תכס'
 שתקרב אליו ית' באמת ואף אם לפעמים הוא רואה שמקיים
 בהגה זו ימים ושנים ואעפ"כ עדיין לא זכה להתקרבות
 כראוי

התבודדות

כראוי חפצי"כ יחזק עצמו בזה יותר ויותר כי סוף כל סוף
 יועיל לו בודדאי ; (ך) כשאחד מישראל רוצה לדבר עם הש"ס
 לפרש שיחתו לפניו ית' ולבקש ממנו שיקרב אותו לעבודתו ית'
 אזי הש"ס כביכול משליך כל ענייניו וכל הגזירות שרוצה לגזור
 ח"ו וכל העסקים שלו שהוא ית' עוסק בהם כביכול והוא
 משליך כביכול את הכל ופונה עצמו רק לזה האיש שרוצה
 לדבר עמו ולבקש מחתו שיעזריהו להתקרב אליו ית' במה
 שעי"ז ממילא ינוולין ישראל מכל הגזירות קשות ר"ל ;
הא חורף הוא בחי' עיבור ואז כל העשנים והגמחים בול
 מתים כי בטל כחם בחורף והם אז בחי' מיתה וכשב
 הקיץ שהוא בחי' לידה אז כולם נתעוררים וחיים ואז טו
 ויפה מאד כשיולדים לשות בשדה שיחה זו תפלה ותחנוני
 ותשוקה וגיגועים להשי"ת ואז כל שיח השדה המתחילי לחיות
 ולנמוח אזי כולם נכספים ונכללים בתוך שיחתו ותפלתו
ואו צריך כ"א לזעוק להשי"ת ולישא לבו אליו ית' כא
 הוא באמצע היס תלוי על חוט השערה והרוח סער
 סוער עד לב השמים עד שאין יודעין מה לעשות וכמעט שא
 פנאי חפ"י לזעוק אבל באמת בודדאי אין לו ענה ומנום כל
 להתבודד ולישא עיניו ולבו להשי"ת ולזעוק אליו ית' וכך צרי
 בכל עת כי האדם בסכנה גדולה בזה העולם כאשר יודע כ
 בנפשו ; (ז) אם היה האדם זוכה לשמוע השירות ותשבת
 של העשבים איך כל עשב ועשב אומר שירה להשי"ת בלי ש
 פניה ובלו שום מחשבת חוץ כלל כמה יפה וגאה כששומע
 השירה שלהם וע"כ טוב מאד ציניהם לעבוד את ה' בירק
 ולתבודד על פני השדה בין גידולי הארץ ולשפוך שם שית
 לפני השי"ת באמת וכמבואר מזה לעיל ג"כ ; (ח) התבודד
 ולשפוך שיחתו לפני השי"ת בכל יום ובלשון אשכנז וכו'
 ובלשון שמדברים בו וכו' זה הנקבה כללית שמתחייב בזה ש
 מישראל בכל יום ויום כל ימי חייו וכן לימוד הפוסק
 היינו ללמוד שולחן ערוך בכל יום זה ג"כ הנקבה כללית כנ"ל
ט טוב יותר שהתבודדות יהי מחוץ לעיר במקום עש

כי העשנים גורמים שיתעורר הלז: יוד) אע"פ שמנאחים כשרים שאין להם התבודדות אבל הם קרויים מבוהלי ומזולזלי שקורין פליטים כי לריעה נוחה ומיושבת: בלי מחומה ובלזול זוכין רק ע"י התבודדות: יא) ראוי לאיש הישראלי שיסיה נמשך לבו כל"כ להשי"ת עד שאפי' כשהוא בין אנשים יתעורר בכל פעם להשי"ת בתשוקה גדולה ובסתעוררות נמרץ וישא ידו ולבו לה' וינעק אליו ית' בכלות הנפש ובסתעוררות נפלא:

יב) אעפ"י שיכולין להתבודד במחשבה אבל העיקר הוא הדיבור כי ע"י הדיבור יכולין לנצח הכל ולכבוש כל המלחמות שצריך האדם לכבוש וזה העולם וטוב שיס' להאד' התבודדות שתי שעות ציוס שעה אחת שילך וישתקק ויבין עצמו לדבר ויערוך לבו לכך ואח"כ ידבר שעה אחת:

יג) טוב מאד שיסיה להאדם חדר מיוחד לעסוק שם בעבוד' ה' בפרט בהתבודדות ושיחה בינו לבין קונו ואפי' הישיבה בעלמה שיושבין בחדר מיוחד לבדו גם זה טוב מאד אך מי שאינו זוכה שיסיה לו חדר מיוחד אעפ"כ גם הוא יכול למצוא לו כמה תחבולות להסגרה זו של התבודדות עיין פנים:

יד) מעלת התבודדות והכיסופין דקדושה במקום מיוחד עיין רצון וכיסופין סי' גימ"ל: טו) האדם הזוכה לסיוט רגיל להתבודד בהמת ולפרש שיחתו לפני השי"ת כראוי בפרט אם זוכה להתבודד בשדות וציערים אזי הוא מרגיש בכל פסיעה ופסיעה שפוסע שם טעסגן עדן (ועיין במאמר ראיתי חנורת זהב ליקוטי ה' סי' הית יתבין קצת רמז וסעד לזה) גם אח"כ כשהוא משה אזי כל העולם הדש צעינו ונדמח לו כאלו הוא עולם אחר הדש לגמרי ואין העולם נראה צעינו כלל כאשר מקודם:

התהזקות

טז) לפעמים יש אדם שכבר הוא אצל הפתח של הקדושה וסוף חוזר לאחוריו מחמת שמתגבר אז עליו הסט"א והבצ"ד

התחזקות

והבנע"ד בהתגברות גדול מאד ר"ל ואין מניחין אותו לכנוס
 לתוך הפתח ועי"ז הוא נופל בדעתו וחוזר לאחור לגמרי ח"ו
 כי כן דרך הבנע"ד והסט"א כשרואין שהאדם סמוך ממש
 לשערי הקדושה וכמעט שיכנס אזי הם מתפשטי' עליו בהתגברות
 גדול מאד ר"ל ע"כ צריכין אז התחזקות גדול נגדם לעמוד
 על עמדו ולבלי להניח את מקומו ולבלי להשגיח על הנפילות
 וסירידות והבלבולים שעוברין עליו רק להתחזק מאד להתגבר
 עליהם ולעשות מה שיוכל בעבודת ה' וצרכות הימים והשנים
 יכנס לבטח בעזרתו ית' לתוך שערי הקדושה כי השי"ת מלא
 רחמים ורובה בעבודתו מאד ודע שכל התנועות וההעתיקות
 שהאדם נותק ונעתק בכל פעם איזה מעט מן גשמיותו לעבודתו
 ית' כולם מתקבצים ומתחברין ונתקשרין ונאחים לעזרתו צנת
 הסודך דהיינו כשיש ח"ו איזה דוחק ועת נרה ח"ו ודע שיש
 אינן שגדלים עליו עליה שכל עלה צריך להיות גדל מאה
 שנים ומסתמא באלו המאה שנים בוודאי עובר עליו מה
 שעובר ואח"כ בסוף המאה שנים הוא יורה צקול גדול כמו
 קנה שריפה שקורין אורומטיע והנמשל מובן ממילא :
 א צריך האדם לחזק עמו בעבודת ה' בכל מה שיוכל אף
 אם הוא כמו שהוא ויסמוך על רחמי ית' המרובים
 מאד בלי שיעור כי בוודאי לא יעזוב אותו אף אם עבר מה
 שעבר העבר אין והעיקר מכאן ולהבא לא יעשה עוד ויהיה
 שב ואל תעשה עכ"פ הן במעשה הן במחשבה כי גם המחשבה
 של אנשים כאלו הוא ג"כ עשיה כי גם בעולם העשיה יש
 מחשבה וצריך להיות שב ואל"ת במעשה ובמחשבה כנ"ל ומה
 שנעשה עמו ממילא אל יחוש ואל יסתכל על זה כלל ודע כי
 בהכרח שיעבור עליו כל זה הנ"ל כי זה עיקר התשוב' השלימה
 כשהאדם עובר באלו המקומות והבחינות אלו ממש שהיה בהם
 מקודם ועכשיו הוא פונה עורף מהם וכופה יגרו לבלי לעשות
 עוד מה שעשה הן במעשה הן במחשבה כנ"ל זהו עיקר התשובה
 שלימה : א כבר מובאר לעיל מענין העליות וירידות אלפים
 ורצבות עד אין שיעור שצריכין לעבור על האדם קודם שזוכין
 לעבודת

לעבודת ה' בשלימות ושגס על גדולי הנדיקים עבר עליהם כ"ו והעיקר להיות חזק בדעתו מאד שיאחז בעבודת ה' לעול' ולא יסתכל על שום דבר בעולם ולא יניח עבודתו ית' לעולם ואפי' אם יעברו עליו ח"ו כל הירידות שבעולם אעפי"כ יהיה מתחזק בעבודת ה' בכל מה שיוכל והעיקר שלא לייאש עצמו ח"ו רק להתחיל בכ"פ מחדש כאלו לא התחיל עדיין כלל לכנוס בעבודתו ית' רק עתה הוא מתחיל מחדש וכן בכל פעם ופעם תמיד ולפעמים צריכין להתחיל מחדש כ"פ ביום אחד :

ד) כשרואה האדם שהוא מתפלל ומעתיר ומפזיר הרבה זה זמן רב כ"כ שיזכה להתקרב לעבודתו ית' ואעפי"כ אין מסתכלין עליו כלל ואין שומעין לו רק אדרבה נדמה לו שמרחיקין אותו מעבודתו ית' בכל מיני הרחקות וכאלו אין רוג'ין בו כלל וכלל ועי"ז הוא נופל בדעתו ומרפה עצמו מעבודת ה' ח"ו אזי צריך להטביע בעצמו על זה מאד על שהרהר אחר מדותיו ית' כי באמת צוודאי השי"ת חנון ורחום וכו' וצוודאי רוצה לקרבו וכו' ע"כ צריך לחזור ולהסתחזק בדעתו להתחיל בכל פעם מחדש כנ"ל : ד) כ"א כפי ערכו כל מה שרוצה יותר לכנוס בעבודת ה' מתגבר עליו הבע"ד ומתגרה בו ביותר כדרך שני אנשים הנלחמים זה בזה שכש אחד רואה שחבירו מתגבר נגדו אזי הוא מתחזק בכל כחו ומתגבר ביותר כנגדו ומזה בא מה שלפעמים מתגרה הבע"ד ביותר בהאדם וזה מחמת שהרע רואה שהתחיל איזה עוב להתעורר באדם ואזי הוא מתגבר ביותר כנגדו וע"כ צריך האדם להיות משכיל על דבר זה ובתחבולות יעשה מלחמה להתגבר על הרע בהתגברות גדול בכל פעם : ה) לפעמים נדמה להאדם שרחוק הוא שיזכה לחיי עוה"ב לפי גודל התרחקותו מהשי"ת אעפי"כ יהיה חזק ואמץ בדעתו למשוך ולהשתוקק ולהתגעגע תמיד אליו ית' ולעשות בשמחה מה שיוכל בעבודת ה' ויהיה מרוצה לעבד את ה' תמיד כל ימי חייו גם בלא עוה"ב ואפי' אם נראה לו שיהי' לו גיהנם ג"כ ח"ו יהי' ח"ך שיהי' הוא מחוייב לעשות את שלו תמיד ולעסוק בעבודת ה' כל מה שיוכל לחטוף

התחזקות

לחטוף ולעשות איזה מזון או תורה ותפלה וכיוצא בה' הטוב
בעיניו יעשה : (א) אפי' אם אין האדם זוכה לעבודת ה'
אעפ"כ כל זמן שמייחל עדיין להשי"ת צודדי רריך לחזק
ולאמץ עצמו מאד בזה לצד ג"כ צנחי' חזקו ואמנו לצבכם כל
המייחלים לה' ואל יפול בדעתו משום דבר שבעולם כי אין
רעה גדולה מנפילה ר"ל וכן רריך כח"ו לחזק את חזירו
לכל יפול בדעתו משום דבר שבעולם - ואפי' אם הוא יודע
בעצמו שהוא כמו שהוא אעפ"כ יחזק את חזירו כי את
חזירו בקל יותר לחזקו מלחזק א"ע כי אין חבוש מתיר א"ע
וכו' וכשיזכה לבלי להפיל את חזירו ח"ו אעפ"י שהוא יודע
בעצמו שהוא רחוק מעבודתו רק הדרבא יחזקו בכל מיני
התחזקות ויחייבו וישיצוהו בכל מיני דיבורים המשיצין את
הנפש עי"ז יכול להיות שאח"כ יזכה גם הוא להזור ולשוב
לעבודת ה' עי"ז : (ב) לענין קלת הנשים שמתקרצין לעבודת
השי"ת ואח"כ מתרחקין ואעפ"כ גם ההתקרצות שלפי שעה
יקר נ"כ בעיני השי"ת אעפ"י שאח"כ נעשה מה שנעשה ח"ו :

השגת אלקות

(א) אפי' מי שזוכה לבא ולהשיג צחי' תכלית הידיעה אשר
לא נדע אעפ"כ עדיין אין זה התכלית האחרון כי בכל
צחי' ידיעה יש זה התכלית נמנא שלה השיג עדיין צחי' תכלית
הידיעה רק צנחי' הידיעה הזאת ונריכין אח"כ לטרוח עוד
לזכות לתכלית גבוה יותר היינו לזכות למדרגת תכלית הידיעה
אשר לא נדע צנחי' הידיעה הגבוה יותר וכן לעולם נמנא
שלעולם אין יודעין כלל ואעפ"כ לא התחיל עדיין להשיג
התכלית : (ב) אלל המחקרים והפילוסופים מסתיימת השגתם
וידיעתם בגלגלים וגדמה להם שמעם ולמעלה הוא רק ענש
אלקותו ית' ונחמת כל לימוד הקבלה הוא בעולם ומדריגת
שמעם ולמעלה ובמקום שחכמת הפילוסופים מסתיימת שם מתהיל
חכמת הקבלה עפ"כ כמו כן אפי' מי שהשיג חכמת הקבלה

היטב שהוא חכמת האמת אעפ"כ אין חקר לתבונתו כי עדיין יש גבוה מעל גבוה וכו' כי לגדולתו ית' אין חקר :

וידוי דברים

א פגם החטא בגפש והגפש היא נחיי' הדיבור וע"כ לריך להתוודות בדיבורים דייקא לתקן ולבנות פגם הדיבור ועי"ז נתעורר הקול דלעילא ונתייחד עם הדיבור ונעשה עי"ז יחוד קוב"ה ושכינתו :

זכרון

א ענין זכרון התורה ושכחתה ח"ו עיין תלמוד תורה אות חית :

חקירות והכמות היצוניות

א גם הצדיק האמת שהוא נחיי' משה שצריך דייקא לעיין גם באלו החכמות והמצוכות הצאים מנחיי' חלל הפנוי אעפ"כ גם הוא א"א לו לגלות האלקות שיש שם ולתרוץ כל הקושיות והמצוכות הצאים משם ולהביא מופת חותך על זה כי זה א"א עד לע"ל שאז יתגלה סוד המצום של חלל הפנוי וזה יהיה צעמו הקיבול שבר של הצדיקים שישיגו השגות ויבינו מה שהיה א"א להם להבין צעור"ז אבל עכשיו העיון של הצדיק האמת בחכמות אלו הוא תועלת להכניע כח המצוכות והחקירות הצאים מחכמות אלו . מחמת רוב קדושת הצדיק ומחמת שכל דבר חושק לשרשו ע"כ כשהצדיק עוסק באלו החכמות אזי כל הנשמות שנפלו באלו המצוכות חושקין ונתלהבין לדבק בנשמת הצדיק והוא מוטיא אותם משם :

ב כל אדם נולד עם רשעות כי טבע כל אדם נמשך אחר רשעות היינו אחר תאוות רעות של עי"ז ר"ל רק מחמת יראת

טו הקורות והכמות היצוניות

ולפעמים יש צנייה גם איזה אנשים שיש בהם טוב כי נולדו עם טוב ויש להם מדות טובות וישרות ומחמת הטוב שיש בהם עי"ז נזכרים לפעמים היכן הם בעולם ואיך שנפלו ונתעו למצובות כאלה וגונחין ומתאנחין מאד על זה אבל תיכף כשמתהילין להשתמש עם שכלם חוזר ונתחזק אללם החכמות של אפיקורסות ר"ל ע"כ נריכין ליזהר מאד מזה כמבואר לעיל:

ד' מי שמגלה איזה חכמה חדשה בעולם היינו בחכמות היצוניות עפ"י רוב אין אחריותו טוב ויש לו מפלה גדולה ע"י אותה החכמה בעצמה שגילה ואפי' בלימוד התוס"ק להבדיל מי שמתדל להמציא חדשות דייקא ואין כוונתו לשמים זה ג"כ אינו טוב כי העיקר שיכוון רק בשביל האמת לאמתו וכו' :

ה' לפעמים כשגוזרין על ישראל ח"ו ללמד את צניהם חכמות ולשונות זה קשה מכל הגזירות רעות ר"ל ולריכין לגזור תענית ולצעוק ולצעוק ע"ז להשי"ת יותר מעל כל הגזירות כי לימודם אלו עפ"י רוב מעבירין על דת ח"ו כנראה בחוש :

הירון

ה' התחברות שני דברים הוא ע"י ניגון וכלי שיר וזה נח"י כלי זמר שמנגנין על החתונה :

טלמוד ונסיעות

ה' לפעמים כשנגזר על האדם ח"ו איזה גזירה איזי אע"ג דאיסור לא איזי מזלי' איזי ומחמת זה רוצה להסתיר עצמו ומזה בא מה שלפעמים פתאום האדם נוסע לאיזה מקום רחוק וזה כדי להסתיר א"ע ואעפ"י שהוא אינו יודע מזה אעפ"י הנפש יודעת מזה ע"כ בא לו רנון לנסוע לשם ואז צריך ליזהר מאד שלא יתפרסם : כשרואה האדם איזה נסיעה לפניו אין לו להתעקש למנוע מזה לישב בציתו דייקא כי לפעמים הוא מוכרח מן השמים להיות שם במקום זה דייהא

טלפור ונסיעות

דייקא בדי שיתקן שם מה שהוא דייקא נריך לתקן שם ואולי
 היה מוכרח לירד לשם בשלשלות של צרול בשביל זה וע"כ
 הוא טובה לפניו מה שזדמן לו נסיעה לשם כי אפי' איש
 פשוט לגמרי מישראל מתקן ג"כ בכל מקום שהוא שם ע"י
 איזה דברים שבקדושה שעושה שם במקום שהוא ובלעד שיהיה
 עכ"פ להיות שמור מן העבירה ח"ו:

יראה ועבודת ה' וכו'

א) איש ישראל לירד תמיד להסתכל בהשכל של כל דבר
 ולקשר עמו אל החכמה והשכל שיש בכל דבר בכדי
 שיאיר לו השכל שיש בכל דבר להתקרב להשי"ת ע"י אותו
 הדבר כי עיקר החיות שיש בכל דבר הוא רק השכל והחכמה
 כ"ש החכמה תחי' וכו' והשכל הוא אור גדול ומאיר להאדם
 בכל דרכיו כמו השמש ואפי' כשבא האדם לפעמים למקום
 שהוא אפל וחושך ח"ו אעפי"כ כשזוכה להסתכל על השכל
 והחיות שיש בכל דבר אזי מאיר לו השכל ומקרב אותו להשי"ת
 שזה בחי' מה שזכה יוסף לעמוד בנסיונו ע"י שהסתכל על
 השכל שיש בכל דבר: ב) ח"א לזכות אל אור השכל הנ"ל כ"א ע"י
 בחי' מלכות דהיינו שיקבל עליו מלכות שמים באמת ובאמונה
 שלימה וינמס דעתו ויסלק כל חכמתו לגמרי כאלו אין לו
 שום שכל עמו כלל וימאס בכל החכמות והשכליות חינוכיות
 וינפס ויכסוף וישבוקק רק לקבל אור וחיות מהשכל והחכמה
 אמתית שהוא בחי' השכל העליון דקדושה שהוא עיקר החיות
 דקדושה שיש בכל דבר בכל: ג) עיקר המלחמה שבין היג"ט
 והיג"ר הוא רק בזה כי היג"ט מסית את האדם למאוס
 בכל החכמות ושכליות חינוכיות ובכל התאוות שהם כסילות
 גמיר ורוח שעות באמת ולקשר עמו רק אל אור השכל דקדושה
 והיג"ר מסית את האדם להיפך בבחי' לא יחפון כסיל בתבונה
 שזה בחי' עשו שזכה את הבכורה שהוא בחי' החכמה והשכל
 דקדושה ולריך כ"א ליתן כח להיג"ט להתגבר על היג"ר
 וכשארז"ל

וכשא
 שזכר
 גדיל
 לחן
 הוא
 הוא
 שעות
 דרך
 מסית
 עד ש
 של ה
 אך ה
 לפי ש
 דברים
 שני ת
 רשעת
 עכ"פ
 וגם לו
 הרוח
 יושר ו
 משגעונו
 להכניע
 בעצמו
 עוד לב
 ומטעה
 רק ע"י
 עיק
 שזה בר
 בשלימו
 בחי' פו
 הם פני

יראה ועבודת ה'

פז

וכשארז"ל לעולם ירגז אדם ינ"ט על יצה"ר חס זוכין ע"י
 שעוסקין בתורה בנח : (ך) כשזוכין לכל הנ"ל אזי נעשה יחוד
 גדול בכל העולמות ונעשה אור הלכנה כאור החמה וזוכין
 לחן ועי' נתקבלין כל התפלות וכל הבקשות : (ק) היצה"ר
 הוא רוצה לעשות את האדם משוגע ומש ח"ו כי בעל עזרי'
 הוא משוגע כשארז"ל אין אדם עובר עזירה אח"כ נכנס בדרוח
 שטות אך אין יבא להאדם ויעשנו פתאום משוגע ח"ו ע"כ
 דרך היצה"ר להתלבש תחלה במצוות ומטעה את האדם כאלו
 מסיתו לעשות מצוה ואח"כ הוא מטעה ומסיתו עוד יותר
 עד שבא לעבירות גמורות בדרך ח"ו חס ממסכתו נחי' השגיון
 של המשוגע שנתבלבל ומטרף דעתו עד שאומר לרע טוב וכו'
 אך אעפי"כ עדיין יש בו חיזה ניווני השכל והדעת מה שאפי'
 לפי שטות וחסרון דעתו הוא מבין ויודע ג"כ שאין לעשות
 דברים כאלו ואעפי"כ הוא עושה אותם עד שמחמת זה נריכים
 שני תחבולות לרפואת המשוגעים היינו להכותם בכדי להכניע
 רשעת זדונם שלא יהיה נוחה להם עכ"פ בשגיגותם ולא יעשו
 עכ"פ הדברים שהם בעצמם מבינים ג"כ שהם שגוין ושטות
 וגם נריכין לשום עליהם שנות וקמיעות בכדי לגרש מהם
 הרוח רעה שמבלבל ומטרף דעתם ח"ו עד שמהפכין ארחות
 יושר ואומרים לרע טוב וכו' וכמו כן לענין רפואת האדם
 משגעוני היצה"ר הוא נריך ג"כ לשני בחינות הנ"ל היינו
 להכניע תחלה רשעותו וזדונו שלא יעשה עכ"פ - מה שהוא
 בעצמו מבין ויודע שהוא רע ועבירה גמורה ח"ו וגם נריכין
 עוד לגרש ממנו הרוח רעה רוח שטות שמתלבש עליו במצוות
 ומטעה דעתו כאלו מסיתו לעשות מצוה כנ"ל וכ"ז זוכין בשלימות
 דק ע"י עסק התורה שכלולה משני מיני תחבולות הנ"ל :
 (א) עיקר התקשרות אל השכל דקדושה הנ"ל הוא ע"י תמימות
 שזה נחי' ויעקב איש תם כי יעקב זכה לאור השכל הנ"ל
 בשלימות : (ב) בענין עבודת ה' יש שני מיני עבודת שהם
 גמי' פנימית וחיצונית היינו עבודה של תורה ומצוות ותפלה
 הם פנימית ועבודת אכילה ושתייה ושאר נרכי הגוף הם
 חיצונית

י
 כ
 ש
 י
 ר
 ד
 י
 ז
 ה
 ס
 ס
 ל
 ת
 ז
 י
 ה
 לו
 ת
 ה
 ת
 ט
 א
 ת
 ה
 ה
 ל
 ר

יראה ועבודת ה'

חינויות כי גם זה צריך לעשות בקדושה וצטורה ורק למען
שמו ית' ועבודת חינויות היינו אכילה ושתייה של האדם
העומד במדרגה העליונה היא מאירה ומשנחת יותר מעבודת
פנימיות של האדם העומד במדרגה התחתונה : (ק) ע'
שמדצרון דיבורי תורה ותפלה ציראה עי"ז זוכין לבטל הגוף
וכל מיני ארציות לגמרי עד שיהי' הגוף בטל ואפס ויהי'
נכלל באחדות אחד לגמרי עם הדיבור : (כ) חיות האדם
הוא הנשמה שמוציא רוח ומכניס רוח ולכן כשאדם עוסק
בתורה ותפלה ועבודת ה' עי"ז הוא דבוק במלכות דקדוה
שהוא צחי' השכינה ואזי רוח אלקים מרחף וחופף עליו
וכשהוא נושם נשימות אזי הוא שואב בכל פעם רוח חדש
דקדושה שהוא צחי' רוח"ק רוח חיים ממדת המלכות שהי'
שורש נפשות ישראל ולכן רשעים צחייסם קרויים מתים
מחמת שנפסקים מחבל דקדושה מאין יהי' להם חיות ושואבין
רק רוח של שטות ממלכות דסט"א שהם דבוקים בו . שהו
צחי' מלך זקן וכסיל אבל מי שבדבק במלכות דקדושה אזי נכנס
בו רוח הקודש שהוא צחי' רוחו של משיח וצחי' תחיית המתים
(ל) תיכף כשרוצה האדם לילך בדרך הישר צריך להיות
יראה היינו יראת העונש עכ"פ והיראה הזאת נקראת נר
שהוא צחי' דינים וזוהי בא מה שעפ"י רוב בתחלת ההתקרבות
לעבודת ה' מתעוררין על האדם דינים ויסורים ח"ו אך אחי'
כשבא אל האמת היינו לצחי' יראת הרוממות שנקראת אמוס
אז כל הדינים נמתקין בשרשם ונמשכין עליו חסדים ורחמי'
גדולים : (מ) החלק אלקי ממעל שבאדם אומר לו ומלמד אותו
לקיים דבריו ית' בצחי' חלקי ה' אמרתי לשמור דברייך
(נ) מי שהוא צר לבב בצחי' ולבי חלל בקרבי יוכל ליה
עתידות עי" מה שהלצ אומר לו כי עיקר האלקות בלב וע'
מה שהלצ אומר הם דברי ה' ממש : (ס) יש יראה למען
מיראה כי מדת היראה בעצמה יש לה ג"כ יראה מהשי'
האמת היראה יש לה ג"כ יראה וכן למעלה למעלה עד א"ס
(ז) הרשעים מלאים חרטה ואלו החרטות מתקבצים וצחי'
לאיזה

י
י
י
ל
ל
ל
ש
ש
לי
וי

יראה ועבודת ה'

לאיזה אדם ועי"ז נצער לבו פתאום להשי"ת ומתחיל בעבודת
 ה' וכפי מספר החרטות הבאים לו כן נמשך הזמן שצוער
 לבו להשי"ת כי יש שנצער לבו פתאום ומתחיל בעבודת ה'
 ותיכף לאחר שעה נתבטל וחוזר לקדמותו ולפעמים נמשך
 איזה ימים או שבועות אך לא לנצח ולא לזמן מרובה וכי"ז
 מחמת שההתעוררות בא לו רק מבחי' החרטות הנ"ל אך יש
 בני אדם שאין בהתלהבות בא לו מאלו החרטות רק ממקום
 אחר כי לאו כל אדם שיהי צוה : טו) הדפק דופק ונוקש
 באדם ולפעמים הוא מזכיר אותו לעבודת השי"ת בבחי' קול
 דודי דופק ולפעמים הוא מזכיר אותו להיפך ח"ו : עז) כל
 החסרונות שיש להאדם הן צניס או פרנסה או צריאות הכל
 הוא מנד האדם עצמו כי אור השי"ת שופע עליו תמיד אך
 האדם ע"י גשמיותו וע"י מעשיו הרעים עושה לל לענשו שאין
 מגיע עליו אור השי"ת ומוזה באים לו כל החסרונות וע"כ
 אם האדם זוכה לתקן מעשיו ומדותיו וכל גשמיותו עד שזוכה
 לבטל עצמו לגמרי עד שהוא בבחי' אין שאינו כלל מזה העולם
 אזי אינו עושה כל וזוכה לקבל אור השי"ת בשלימות ושלמות
 אללו כל החסרונות : יז) יש כמה דברים בעולם (היינו צענין
 עבודת ה') שהם תלוין זכ"ל ואין יודעין מהיכן להתלהב כי
 כ"א מתחיל מחזירו כי זה תלוי צוה : יח) עיקר השגת
 התכלית הוא רק ע"י אמונה ויראת ה' ומנוות מעשיות
 לעבוד את ה' על פי התוה"ק בתמימות ובפשיטות גמור בלי
 שום חכמות כלל וזה יכול כל אדם לקיים ולהשיג עי"ז התכלית
 האמת שהוא בבחי' עין לא ראתה וכו' : יט) אם לא היה
 יצה"ך להאדם אז לא היה לעבודתו שלימות כלל כי ריכין
 לעבוד את השי"ת עם היצה"ר ג"כ דווקא בבחי' ולעבדו בכל
 לבצבס בשני יצריכם כשארז"ל ולפעמים מזדמן לו אפי' למי
 שאינו איש כשר שמתפלל בהתלהבות וזה בא מחמימות היצה"ר
 שיש לו רק שהוא אינו מקבל על זה שכר ועיקר השלימות
 לעבור ולעכב החמימות צעת התאוות וליקה כל החמימות
 וההתלהבות ולהכניסו בתוך עבודת ה' להתפלל ולעבוד את

יראה ועבודת ה'

בתורה ותפלה ומעש"ט בלי לחפש לחדש דייקא חומרות ויתירות
רק ליתך בדרך אבותינו הקדומים כי אין הקב"ה בא בטרוניא
עם בריותיו ולא ניתנה התורה למלאכי השרת וכו' :
לו) טוב לעבודת הבורא ית' שלא להיות מלמד צפרט כי יקשה
מהד' לנאת ידי חובת הלימוד עם התלמידים בשלימות צפרט
אלו התלמידים שלומדים צעיר אחרת חוץ לציחס דבר זה
מגונה ביותר : לו) לפעמים יש לאדם בלזולים גדולים בעבודת
ה' כי לפעמים נדמה לו שכך הוא צריך לעשות ולהתנהג
ואח"כ נדמה לו שהיה צריך להתנהג בדרך אחר ובאמת אין
צריך להתבלבל כלל עי"ז כי איך עושין עושין בלבד שלא
לעשות רע ח"ו : לח) ידוע שכל עבודת ישראל הוא להוסיף
הקדושה ומגלותה מבין הקליפות והסט"א ולפעמים נתעורר
האדם מהד' בהתעוררות גדול לאיזה עבודה ודבר שנקדושה
ואז יכול לעשות דבר מצוה ומת' שגראת באמת לשגועין ואין
שום שכל אדם שיסכים לזה איך שיוכל להשיג דבר זה אך
אעפ"כ מחמת ההתעוררות אחתי שלו ה' מגליח בידו וזוכה
לעבור על כל הגדרים והמניעות ולשבר את כולם עד שזוכה
לגמור הדבר ולהוסיף הקדושה מציניהם בשלימות ובאמת הוא
למעלה מדרך הטבע ושכל אנושי לגמרי אך כל זה הוא בחי'
ר"וה בחי' עייל ועיקר הנסיון הוא אח"כ כשהוא בחי' ושוב
בשחזור ושב לדעתו ולישותו ואז חוזרת הסט"א ורודפת אחריו
הוא מוכרח להתחבא מלפניה בכה וכה מיני תחבולות
וכמה וכמה מיני מימות חולפין ועוברין עליו וכמה וכמה
בסיונות וכו' וכו' ומי שזוכה להתחזק גם אז ולעבור על הכל
בשלוש אשרי לו (מובן שם בהספמ"ע : לט) שורש קדושת ישראל נותנת
מוסרת סימנים לכ"א מ' ישראל הבא להתדבק ולהתקשר בה
כדי שע"י הסימנים הללו יהי' ההתקשרות והיחוד ביניהם
שלימות וזר אל יתערב ביניהם רק שהצד"ל מתגרה מאד בזה
ד' שגורם שנתרחק ונתגרה האדם מקדושתו . למקום מדבר
ממה ואח"כ מתגרה עוד יותר עד שבא רוח סערה ומבלבל
כ' עד שאובד גם הסימנים ובחוק זה עובר על האדם מה
שעובר

יראה ועבודת ה'

שעובר וכן ג"כ על נינווי חלקי הקדושה השייך לכ"א עובר
 עליהם ג"כ הרצה כי הרצה אורזים עליהם לתופסם במזודתם
 ועפ"י רוב האדם ענמו גורם להם וכל אלו הם כמו שלוחים
 ממנו ח"ו ואח"כ מתגבר הצע"ד עוד יותר גם על חלקי
 הקדושה עד שגב צחי' רוחה ותופסה במזודתו לגמרי ורוצה
 להטניע אותה לגמרי ח"ו אך אעפ"כ ענת ה' הוא תקום
 ואתה מרום לעולם ה' וכשהאדם חזק בדעתו ואינו מייחש
 ענמו עכ"פ וקוצע לו עתים בכל יום לחפש ולחתור אחר
 סימני הקדושה שנאבדו ממנו ואם שאינו זוכה למוצאם עכ"פ
 הוא מפרש שיחתו על זה לפני השי"ת וזוכה ומתחנן לפניו
 ית' כגון המתחטט לפני אביו אזי סוף כל סוף יתהפך הכל
 לטובה ודייקא ע"י רוחה הזה שתפס הקדושה במזודתו לגמרי
 עי"ז מסבב השי"ת שנתקרב הקדושה אל האדם כסמוך לו
 ממש רק שעדיין אינם יודעים ומכירים זא"ז אח"כ מסבב
 השי"ת שהמרחיק הראשון שגרם לרחק האדם ולגרשו מקדושתו
 גם הוא נזדמן לשם וכולם עוזרים לו להאדם לחפש ולבקש
 אחר סימני הקדושה והשי"ת בעזרתם שהקדושה נבעלמה
 מולאת את הסימנים ומחזרת אותם לבעליה היינו להאדם
 ואז צודאלי נעשה שמחה גדולה אך אעפ"כ עדיין הקדושה
 אינה מגלת א"ע להאדם שהיא היא זאת בכדי שלא יקום
 ההתקרבות והיחוד בנחי' הריסה בנחי' פן ירסו וכו' ושלא
 כדת ח"ו ובמקום מדבר וכו' ומחמת זה אפי' כשמחזרת
 הסימנים אח"כ חזר ומתגבר ההעלמה והיאוש על האדם כי
 סיכן יחפש אחרי הקדושה מאחר שיודע שגם עליה כביכול
 עבר מה שעבר ומי יודע סיכן היא עכשיו ואז הקדושה
 בענמם מפייסת את האדם ומבקשת ממנו שילך עמה ע'
 שפחים וחזורים שניהם למקומם הראשון למקור שורש קדושתו
 ואז נתודעים זל"ז ונעשה יהוד והשמהו בעלימות וכו' ו
 למלך על כל הארץ וכו' עי"פ עוד ותבין ביותר כפי המרום
 בפשוטן של דברים לבד מהסודות נוראות שיש בכל סיפור
 כמובן בפנים : (ח) הכל מוכרחים להירח

יראה ועבודת ה'

משתדל ביותר וסמוך ביותר אל התכלית הוא ראוי להיות ראש ומלך על הכל כי הכל מודים שהעיקר הוא התכלית אך מעת שהרוח סערה הגדולה בלבד והפך את העולם לגמרי מים ליבשה ומיבשה לים וממדבר לישוב וכו' והמלך והמלכה מים ליבשה וכו' וכל אנשיו נתפרדו ונתפזרו וכל אנשי העולם נתבלבלו ונתפרדו ונחלקו לכתות כתות לענין החקירה מה הוא התכלית קצת מהם אמרו שעיקר התכלית הוא כבוד להיות רודף ביותר ח"ו אחר הכבוד ולהשיגו והיה להם הוכחות וראיות וסברות על זה וקצת אמרו שעיקר התכלית הוא ריחה וכעם ואחריות ואזירות הלב וקצת אמרו שעיקר התכלית הוא משגל וכן כל הכתות אשר נבזו מאד ונשתבשו בענין התכלית כמבואר כ"ל בפנים וכל כת מהם בכל מדת או תאוה שצחרו להם לתכלית צודדי היו משוקעים בה מאד כי מלבד שטבע האדם צעמו כמשך אחר תאוות ומדות רעות מלבד זה היה הדבר אלם כמו אמונה שזה התכלית לפי מה שצחרו כל כת מהם לעצמם לפי דעתם הנבוכה וביותר מכולם נשתבשו ונבזו מאד הכת שצחרו להם שהמזון הוא התכלית עד שעשו להמזון לע"ז ואלקות גמור ח"ו והיו מקרביץ עלמם לקרבנות לע"ז של מזון ובחמת העפ"י שמכל התאוות רעות קשה מאד להוציא את האדם המשוקע בהם צפרט בשמגריהם בהם כ"כ עד שנעשו אללו כמו אמונה ותכלית אך יותר קשה מכולם הוא להוציא את חלו הנופלים ומשוקעים ביותר בתאוות מזון כי משם קשה מאד להוציאם וכונ"פ ובחמת העפ"י שכמעט רוב בני אדם כל אחד מהם כלול מהרע של כל הכתות העליונות ומבולבלת מכל מיני שיבושים הנ"ל ופעם מתגרה בו מדת זו ותאוה זו ביותר ופעם אחרת מתגרה בו תאוה ומדת אחרת העפ"י גם בכלל בני אדם יש ג"כ חיילוקים גדולים בין אדם לחבירו מה לנוט אחר רדיפת הכבוד ביותר ומה מתגבר בו בטבעו הכעס והרליחה ביותר וכיוצא בכל המדות הנ"ל ואשרי להכת הקדושה שהסכימה להציל את העולם העליון בלמה האמרו שעיקר התכלית הוא דק

כבוד

לעסוק בתפלה וכו' ולהיות עניו ושפל בדרך וכו' ובהרו להם
הנבעל תפלה למלך שהוא היה נדיק גדול וקדוש מאד וע"י
הנבע"ת והכנת שלו הנ"ל ובזכות ריבוי תפלותיהם הקדושות
נתקבצו המלך והנשוי וכל הכתות הנ"ל יאלו מהשעות ושעות
שלהם וחזרו בתשובה וחזר כל העולם כולו לתכלית תיקונו
בשלימות : מא) גם בעבודת ה' אסור להיות דוחק את השעה
היינו כי אעפ"י שבאמת צריכין להיות זריז גדול מאד לקדש
עצמו כראוי ולזכות לעבודת ה' בשלימות במהירות גדול ואסור
להניח ולדחות א"ע בעבודת ה' מיום לחצירו ואפי' משעה
ורגע לחברתה וכל מה שיכולין לעשות בעבודת ה' צריכין
לעשותו מיד דייקא בלי איחור ועיכוב כלל אפי' רגע אחת
אעפ"י לפעמים כשרואין שמתגברין ומכריחין עצמן לאיזה
דבר שבקדושה ואינו עולה בידו לעשותו תיכף אז צריכין
לפעמים להמתין ולבלי ליפול בדעתו מזה ולבלי לבלבל עצמו
ע"ז ביותר רק ימתין קצת עד שיבא עתו והעיקר לבלי
ליאש עצמו לגמרי ח"ו רק שצריכין להתגעגע ולכסוף ולהשתוקק
להשי"ת ולכל הדברים שבקדושה תמיד גם צעת שאין עולה
בידו כראוי ותיכף כשהשי"ת עוזר והוא יכול לחטוף איזה
דבר שבקדושה יעשה אותו מיד בזריזות גדול כמלא שהזריזות
והמתינות שניהם הם עיקר גדול מאד בעבודת ה' :

כעס א) עיקר שמירת השם שמירת הנפש אינו אלא שימור
א"ע מכעס : ב) מי שהוא פוגם בצרית ח"ו ע"ז הוא כעס
תמיד והוא איש רע שקורין (ציות) : ג) יש מלאך שהוא ממונה על
הכעס כי ע"י כעס צוראים מלאך המשחית ואותו מלאך הנ"ל
הוא ממונה על כל המשחיתים הנ"ל ומזה המלאך שואלין הדרך
איך לבא אל השבט ברזל שכשצריך לשם ניגולין מיוחד בסיפמ"ע :

כבוד א) עיקר אור השי"ת הוא כבוד צחי' והארץ האירה
מכבודו והנה אור השי"ת שופע תמיד רק
האדם מחמת מדותיו ומעשיו וכל גשמיותו עושה לו שמוגע
ממנו אור השי"ת שהוא אור כבודו י"ת וכל מה שהאדם
זוכה לתקן מדותיו ע"ז נתמעט הכל עד שכאדם זוכה לבטל
עצמו

כבוד

וכל גשמיותו לגמרי עד שהוא בחי' אין ממך אזי אינו
 שם שום כל ומחיר ומתגלה עליו אור כבודו ית' בשלימות
 גי' נשלמין לו כל החסרונות וזוכה לכל טוב וע"כ החכמים
 מתיישב שם בבחי' אין בחי' והחכמה מאין תמצא עי"ז זוכין
 בכבוד בחי' כבוד חכמים ינחלו : (ג) עיקר הכבוד הוא בהדיבור
 הדיבור הוא היכל המלך כביכול א"כ רוצה לקבל כבוד בהיכל
 המלך ואין בזיון גדול מזה כידוע בחוש שבודאי יתבייש העבד
 אד שיתחלקו לו כבוד גדול לפני המלך : (ג) יש כמה דברים
 קורים בעולם והם חכם או גבור או עשיר או מושל דהיינו
 יש לו איזה התנשאות ודע שאצל כ"א מהם יכולין לפעול
 הוושע מעטרו לפעמים שאם ילך אלל אחד מהם ויספר
 פניו צערו עד שיעורר רחמים אללו עליו מזה ויכל להוושע
 שורש הנפשות הוא בחי' כבוד ועי' התגלות הכבוד היינו
 שנתרבה ונתגדל כבודו ית' עי"ז בא התפשטות הנבואה
 ג"כ אין הנבואה שורה אלל על חכם גיבור ועשיר כי כל
 לו הם בבחי' כבוד שמעם נמשך הנבואה : (ה) מכל הדברים
 עק כבוד השי"ת כי מלא כה"כ ואפי' מסיפורי הגויים
 עק ג"כ כבוד השי"ת כי כבודו ית' לעק תמיד וקורא
 מרמז להאדם שיתקרב אליו ית' והוא ית' יקרב' אותו ברחמים
 אלהים ובחיבה גדולה : (ו) מן התנשאות וגדולה אין ראיה
 כל כי לפעמים עושים דבר אחד שעי"ז זוכין לגדולה והתנשאות
 פי' עד כמה דורות ולפעמים אחד עושה דברים טובים
 רבה ואעפ"כ אין לו גדולה מחמת שמוכרת עפ"י הגזירה
 שיופסק אללו הגדולה :

ליצנות (א) ממיני ליצנות ושחוק שקרוין (קאטאוויים)
 שבמדינה יכולין להבין מהות הנהגת המדינה :
 ישמור אדם א"ע מליצנות כי מקום החינוכים שם הקליפות
 ר"ל נקרא מושב ללים כי עושים ליצנות תמיד :
זמון פרנסה (א) אם היה האדם זוכה בשלימות לבחי' שלום
 בעלמיו היינו שיהי' שלום אחתי בין גופו
 גפשו אזי בודאי לא היה רוצה לעסוק בשום עסק מעסקי
 עוה"

במחנה פרנסה

עו"ז רק בשביל נשמתו וגם בכל תפלותיו לא היה
 רק בשביל שלימות חיקון נשמתו אפי' התפלות שהם
 הגוף כגון רפאנו וברך עלינו וכיוצא לא היה מחוץ
 לפרנסת נשמתו ורפואתה כי באמת כשנתקן צרוחניות
 נתקן גם בגשמיות ומשפיע לו השי"ת כל לרכיו
 ובשפע גדול ומה שאנו רואים לפעמים שיש לדיקים שבו
 תקנו הכל בשלימות צרוחניות ואעפ"כ אין להם שפע גדול
 זה נמשך רק מנד גילגולין דגשמתין כמוצן בזה"ק : (ב)
 המעמד פרנסה היינו ממונו של אדם שמעמידו על רגלי
 ההשפעות הוא רק ע"י אמת בחי' אור הפנים שהוא
 שבירת תאוות ממון אבל השקר שהוא הע"ז של תאוות
 אין לו שום קיום ומעמד כי הממון והרווח שנדמה לה
 שמרויח עי"ז אינו ממון כלל כי אין לו שום הנאה מזה
 ע"ז אל אחר אסתרים ולא עבד פירין וע"כ באמת כל
 שמרויח ביותר חסר לו ביותר וזה בעצמו השקר של
 הע"ז הזאת של תאוות ממון שנדמה להם שמרויחים
 ובאמת אינם מרויחים כלל כי חסר להם בכל פעם ב
 והם כל ימיהם בעלי חובות גדולים לתאוותם עד ש
 רוב אלו הרודפים ביותר אחר תאוות ממון הם מתים
 חובות ממש ומאומה אין צידם כי עיקר הממון והעשי
 דקדושה נמשך רק משבירת תאוות ממון שזה בחי' ה
 כנ"ל : (ג) ע"י שהאדם ותרן בממונו עי"ז כתבעלין
 המחשבות זרות המבלבלין מחשבתו חוכה לחוח זך ולא
 יכול לבא בכל יום אל הטוב הגנוז השייך לו שזה ע
 אריכת ימים : (ד) ע"י שעושה מו"מ באמונה מקיים מצ
 ואהבת שהוא שורש כל המצוות וגם עי"ז הוא בא ל
 למעלה מהמון ולבחי' מוחין דגדלות ויכול להתפלל ב
 נח : (ה) כ"א כפי מה שינא מתאוות ממון יותר מחב
 נקרא כנגדו לדיק : (ו) לרכי הגוף הם רבים מאוד ואל
 ההכרחיות הם רבים וגדולים מאוד אכילה ושתים ומלבוש
 ייחודי ויכול האדם ליהרר ימינו וימינו ר"ל אדם ר"ל

ה' תש"ח

ממון פרנסה

ההכרחיות לצד והם מונעין את האדם מאחד מעבודת השי"ת
ואעפ"י שגם הם בעצמם הם ג"כ עובדי הנצורא ית' כי ע"י
כל המלאכות והעסקים שעושה האדם כשעושה אותם כראוי
כמו שצריך לעשות אזי נעשה עי"ז צחי' משכן ועי"ז נותן
חיות והארה למעשה בראשית והוא קיום העולם (עיפ"ט)
אעפ"י כשזוכין לקבל בשלימות השפעת החסד ע"י הכלי
הנעשה ע"י יראה אזי אין צריכין לעשות שום עסק ומלאכה
ואפי' ההכרחיות נעשין ע"י אחרים ואזי העולם מתקיים
בחסדו ית' לצד וזה זוכין ע"י דקה : ז) ע"י המשכת רוחניות
אלקות לתוך נמנמים עי"ז נכפל ונתרבה פרנסתו : ח) מה
שכשארם מנקה פרנסה אין נותנין לו תיכף מן השמים כ"א
ע"י סיבות לכ"א לפי סיבתו זה כי כל הפרנסה של ישראל
מקבלין אותה ע"י המלך וכשנמטך המזון ע"י המלך נעשה
ממנו בירורים וכו' עד שמתברר ממנה לאכילת ופרנסת ישראל
וגם בהאכילה יש בירורים עד שמתברר ונעשה מהם אמרי
שפר ואלו האמרי שפר מתחברין עם המלך ונעשה מהם
עטרה להמלך ומחמת שעיקר כבוד וגדולת המלכות הוא ע"י
ענוה וקטנות בשביל זה אין נותנין הפרנסה תיכף רק ע"י
סיבוצים וצעתים מיוחדים וכל זה בשביל שלא יבא לראות
את המלך בקטנותו רק כשהוא ציפיו וגדולתו בצחי' מלך
ציפיו תחזינה עיניך כי ע"י הפרנסה רואין המלך בעטרה
כנ"ל עי"פנ : ט) ממון דקדושה הוא גבוה מאד ויש בו כמה
צחי' גבוהות וקדושות ועליונות מאד וכן הבנים דקדושה הם
גבוהים מאד אבל הממון של תאוות עוה"ז הוא מותרות
שנשאר מן האדם אחר שמילא כל תאוותיו בעוה"ז והמותרות
אחר כל תאוותיו הוא הממון שנשאר אחריו ירושה לבניו
שלא זכה להוליד אותם בקדושה כראוי ונמשכו וצאו ג"כ רק
ימיחירות והסרחון ועכירת המוח שיצא לחץ צרוב תאוותיו
בצחי' טפה כרוחה ומה זה הממון ירובה כמנית להם הוא
כמו שלוקח מותרות ומכסה על מותרות : י) האדם אין
מלא תאוותיו ויציני ממנו לילול כי המון ההוה יבא

ממון פרנסה

אין אדם מת וחלי תאוותו בידו אבל יש בחי' שפע כפולת רצו
 שבו השפע נתמלא רצונו מאחר שהיא כפולה : יח' עפ' זכור
 רוב העשירים הגדולים הם משוגעים ממש ויש לכ"א מהאחד
 שיגעון גדול כי הממון והעשירות מביא אותם לשגעון גמור
 יג' כל מי שגדול יותר צריך לבקש מבוקשו בריחוק מקושרה
 יותר וזה הן לענין פרנסה והן לענין זוגים וכיוצא : יד' מהאחד
 שאנו רואים לפעמים שכשהאדם הוא למטה בדחוקות אזי הוא מקב
 עובד ה' ומכיר אותו ית' וכשהוא נתעלה למעלה ונתעשרתו
 אזי הוא שוכח בהש"ת ובאמת כל מה שהאדם נתעלה ביותר מ
 צודאיו הוא יותר קרוב לאלקות כי כל הטוב הוא אלקות ע"ה
 כ"ש טוב ה' לכל ומה שאנו רואים בהיפוך שכשהאדם בא למ
 בעשירות ובטוב אזי הוא שוכח ח"ו בהש"ת זה מחמת ו'
 שנתקרב ביותר אל אור אלקות ואזי האור מכה עיניו ויבי
 ומזיק לו כמו מי שמתכל בעגס אור השמש ע"כ צריכין א
 לבקש מהש"ת שיקרביהו בהתקרבות גדול ויעלה אותו ממעלה זכ
 למעלה הן ברוחניות הן בגשמיות ובאופן שלא יזיק לו ח"ו וז
 כנ"ל : טו' עכשיו בעתים הללו קשה מאד שיהיה מעות ש
 לאיש כשר באמת ואעפ"י שנמצאים גם לדיקים ואנשים כשרים
 שיש להם מעות ועשירות אבל הוא כבד וקשה מאד מאד וגם
 עפ"י רוב העשירות מזיק להם לעבודתם וגם אעפ"י שיש
 להם איזה מעט עשירות אבל אעפ"כ אין להם עשירות גדול
 מזומן כמו שיש להקלי עולם שיש להם אלפים ורצבות מזומנים
 כי עכשיו קשה וכבד מאד שיהיה להכשרים באמת עשירות
 כנ"ל : טז' יש אנשים כשרים שאין להם פרנסה ויש להם
 דוחק ובלבולים גדולים מזה והוא טובה להעולם : יז' העניים
 הגדולים מאד המחזירים על הפתחים עפ"י רוב הם אכזריים
 מאד ואין להם מדה הרחמנות מחמת שהם בחי' תוקפא
 דדינא ואין מרחמים בדין ומחמת זה אין להם כח וזכות
 לעורר ולהמשיך על ענמם השלשה עשרה מדות של רחמים
 שעל ידם הש"ת מוחל עונות עמו ומעביר ראשון ראשון
 ע"כ צריכין הם ביותר לפרוש כפיהם אל ה' ולהתחנן לפניו

מזמון פרנסה

כֵּן שיעורר בעצמו ה"ג מדות של רחמים וזה בחי' אל
 יור לנו עוונות ראשונים מהר יקדמונו רחמך כי דלנו
 ד : יח) עפ"י רוב חסר לכל אדם הרבה לכ"א כפי ערכו
 חסר לו מלבד פשוט ולזה חסר לו מלבושים חשובים או
 ו וכיוצא וריבין לזר מחד לבני לדחוק את השעה
 ארת החסרון תיכף ומיד כי עי"ז באים לחובות ולהלוואות
 ופות רק לריבין לזר במדת ההסתפקות ולהנהיג את
 ו כפי השעה והזמן ואפי' מה שנדמה לו שהוא מוכרח
 מחד אעפ"כ אל ידחוק את השעה ללוות ולהקיף ולהיות
 ח לאחרים אך ימתין עד שיבא עתו ומוטב להיות בע"ח
 ו ולסבול דוחק אפי' במזונות וכש"כ במלבושים ודירות
 ולא להיות בע"ח לאחרים והכלל כי בכל עניני פרנסה
 בין להמתין בצטחון לישועת ה' עד שיבא עתו כ"ש עיני
 אליך ישברו וכו' : יט) לריך האדם לזר מחד בשמירת
 ו מהיזק ואבדה. ח"ו עי"פ : כ) מי שאינו להוט ונכסל
 ועושה מו"מ באמונה ורק בממונו לבד ואינו ליה מאחרים
 ות מו"מ גדול זה הוא מקיים וכלל מארך וכן כשנותנין
 ש ממונו לנדקס הוא מקיים ג"כ וכלל מארך : כא) לריבין
 ז ביותר שלא להיות להוט אחר תאוות ממון כי יש
 וטים כ"כ אחר הממון ומשוקעים בזה ביותר עד שכל
 גלה והחשיבות אללם רק כפי הממון ומי שאין לו רק
 מעט ובפרט מי שהוא עני לגמרי אינו כלל בגדר האדם
 שטות דעתם ונחשז בעיניהם רק כמו חיה ועוף וכן מי
 לו ממון הרבה ביותר הוא בעיניהם כמו למעלה מגדר
 רק בבחי' ככז או מזל או מלאך עד שיש שיש להם
 ממון הרבה ביותר מחד עד שנחשזים אללם כמעט כמו
 ת גמור וע"ז ח"ו וכ"כ נכנסו הרבה מצני העולם בשטות
 ת הזה של תאוות הממון עד שהעניים וחסרי הממון
 בעיני עמון וזדעתם כ"כ נגד העשירים ובעלי הממון
 זכמעט שמקריבין עמון לקרבן אליהם מחמת ההתבטלות
 להם בפני ריבוי הממון שלהם ובאמת לא כן הוא וכמו
שאמר

ממון פרנסה

שאר הכתוב ומה לפני יודע להלך נגד החיים כי גם העני
בכלל בני אדם יחשבו כמו העשיר וגם העשירים הם רשעים
בני אדם וכמו חזיר ימלו ואין מליין לו לאדם לא כסף ולא
זהב וכו' ובזאת יש בני אדם שמשוקעים כ"כ בתאוות הממון
עד שמי שבא להוכיח להם שתאוות ממון הוא שטות והממון
חינו תכלית כלל אז לא די שאין דבריו נשמעין אלא כלל אף
גם שהוא אלם כמו מי שמדבר נגד האמונה כי הממון הוא
אלם עיקר התכלית והאמונה ה"ץ ובזאת אלו הנפלים
לתאוות ממון קשה מאד להושיאם מזה יותר מכל הנפלים
לשאר התאוות ר"ל אם לא ע"י הדרך המצ"פ : כ"כ
מאכלים כאלו (מסתמא הם רוחניים כמוצן) שכשזוכין לטעום
ולאכול מאלו המאכלים משליכין תיכף תאוות ממון ומרגישין
גודל הסרחון של ממון שהוא מסרית כנראה ממש עד שמתביישין
מאד עם הממון והממון הוא הבושה הגדולה מכל הבושות
וכל מי שיש לו יותר ממון הוא מתבייש ביותר וגם הקטנים
במעלה והסרי הממון מתביישין בעצמן ג"כ על שהיו קטנים
כ"כ בעיני עצמן מחמת חסרון הממון כי עתה נתגלה להם
שאדרבא הממון הוא עיקר הבושה וע"כ העשירים מתביישין
עוד ביותר וטומנים עצמן במחילות עפר מגודל הבושה
שמתביישין אחד מחבירו עד שאינם יכולים להרים פניהם
כלל מפני הבושה כי מאכלים אלו הנ"ל יש להם סגולה
שעל ידם ממאסין בממון בתכלית המיאוס ומשליכין אליהם
כספם ואלילי זהבם כמו שיהיה לעתיד צ"ב : כג)
לפעמים
האדם רודף אחר פרנסתו או אחר שאר דברים שנדמה
שהוא מוכרח מאד לרדוף אחריהם והוא רודף אחריהם
ימיו ואינו יכול להשיג אותם ומחמת זה הוא מלא כעס
ומכאובות תמיד ובזאת אם היה משיג אל לבו היה רואה
בעצמו שהוא רודף רק אחרי העוונות שלו כי העוונות
הם מתעים אותו ומוליכים אותו מענין לענין ומסביב
עד שהוא רודף אחרי ההצל ממש כל ימיו ולא יתגור
רוחו ובזאת חולי כ"כ קבל עונשו על העוונות שלו
והותר

ממוזן פרנסה

והותר והגיע כבר זמן תיקונו ומנוחתו :
שבות והרהורים (א) המחשבה שצמות הוא כפי
המדות שבאדם וכפי המדה
אם אחוז בה כן חולפין ועוזרין עליו המחשבות שצמות:
ה שריוכין להיות שב ואל תעשה הן צמעה הן צמחצבה כי
ומחשבה של אנשים כאלו הוא צחי' עשיה וכו' ע' התחזקות
ושות אות ז : ג) כל ההרהורים צאים ע"י כח המדמה
שמחדשין אחיה דבר בתורה שזה צחי' מדמין מלתא
א עי"ז מתקנין פגם ההרהורים שצאים ע"י המדמה :
שהמחשב' הוא כולם אחוזה ודבוקה בדבר אחד שיהי'
היינו בכל הבחינות שיש צמחצב' דהיינו פנימיות וחילוניות
הבחינות כולם עד הנקוד' וכשכולם כאחד אחוזים
אם וחושבים שיהי' כן צלי צילצול ונטייה למחשב' אחרת
ש לפעול עי"ז שבהכרח יהי' כן כמו שחושבין רק שהמחשב'
שתהי' צפרטי פרטיות ולא בדרך כלל עיפ"ז וגם לענין
וד מועיל זה אם תהיה מחשבתו תקיפה ואחוזה מאד
בזודחי יהי' כן דהיינו למשל שיחשוב צמחצבתו שיזכה
ולגמור כל הארבע פוסקים עם כל הפירושים ובפרטיות
א אופן ילמוד אותם וצמח זמן וכיוצא בשאר לימודים
ש מחשבתו בזה היטב היטב בתוקף גדול מאד כנ"ל אזי
בזודחי שיהי' כן עיפנ"י : (ה) כשהצב"ד מתגבר מאד
אדם ומבלבל דעתו מאד צמח מיני הרהורים רעים
ליס הרבה שקשה לו מאד לנכחם אזי יצטל האדם עצמו
אל השי"ת כי כל אדם יכול לצטל עצמו לגמרי לפעמים
א לסתום פיו ועיניו ולסלק דעתו לגמרי כאלו אין לו
א דעת ומחשב' כלל רק יצטל עצמו להשי"ת לגמרי :
א פעמים מבלבלין המחשבות מאד מאד וכל מה שרוצים
אם צאיזה דחיות הם מבלבלין יותר ויותר ועיקר העלה
לסתחיל לחשב' בהם כלל ולסלק דעתו מהם לגמרי
ולעשות את שלו צמה שהוא עוסק בו :

צוה (א) יש צעל לשון הרע ומחלוקת שהם צחי' נרגן

מחשבה והרהורים

מפריד חלוקה כי הולכין ומרגלין ומדברין רכילות ולה"ר ועוד
מריבה ומחלוקת בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו זה בגשמי
ממש וכן ברוחניות יש ג"כ צחי"ז זהו שהם הסט"א והקליפ
שמשדלין לפתות את האדם ולעשות מחלוקת עמוס בין גו
ונפשו עד שהוא צחי"ז אין שלום בעלמי מפני חטאתי ו
שזוכים לקרב הרחוקים לעבודת השי"ת שעי"ז : מאיר כצו
י"ת וחוזר ועולה לשרשו היינו לירא' עי"ז נחצטלין בעלי לשה
ורכילות הנ"ל ונתרבה השלום בעולם וכן ע"י מצוות הדלק
נר חנוכה בזמנו נמשך ג"כ צחי"ז זאת : 3 כל ההשפעה
והצרכות צחין לעולם ע"י הצדיק האמת היינו ע"י אה
וירא' שלו וצריך הצדיק הזה לכסות ולגנוז האהב' וירא' ש
כדי שלא יקטרגו המקטריגים ויגזלו ההשפעות אך כשהצד
הוא מפורסם גדול אזי השי"ת נותן בלב צדיק אחר להחז
עליו במחלוקת כדי לכסותו ושיוכל להוריד השפע וזה צח
מחלוקת שהוא לש"ש עיפנ"י : 4 המחלוקת מגביה ומר
את האדם כמשל המים שוטפים שמנשאין ומרמיין העץ השו
על הארץ : 5 כשמתקשרים יחד איזה אנשים וחולקים
איש אחד אעפ"י שהוא אדם חשוב יותר מהם עכ"ל יכול
להפילו רק שלא יהיו רשעים כי קשר רשעים אינו מן האמת
אבל הם אינם רשעים אזי יכולין להפילו מי שחולקין עליו ע
הקשר אעפ"י שכ"א בלבד נמוך ממנו אם לא שזה שחולק
עליו הוא גדול במעל' אחד אזי אדרבא הם נחצטלים לפני
וכשמפילין איזה אדם עיקר הנפילה שנופל לתאוות כיאוף ר"ל
ה) כל הדברים שדוברין על הצדיק האמת ועל אנשיו ה
טובות גדולות מאד בגשמי ורוחני והן הן המליצים אותם
ו) הצדיק הדור ע"י שדן לכ"ל אותם שמדברים עליו וכן ע
שמקבל היסורים שיש לו מזה באהב' עי"ז הוא ממתיק הדיבור
שלהם שהם צחי"ז גבורות קשות אבל אם אין לו כח ח
להמתיקם אזי יוכל ליפול ממדרגתו ח"ו ע"י אלו הגבורות
קשות שבאים עליו או שיסתלק ח"ו עי"ז ואזי ע"י הסתלקות
נשמתו ממתקת אלו הגבורות הקשות הנ"ל : 6 כשמדברין ח

מחלוקת

על כלל תורה שצ"פ או כשמדברים על גדיק הדור בעצמו שניהם דבר אחד ממש כי עיקר תורה שצ"פ הוא תלוי בגדיק הדור וכן הגדיק הוא בעצמו התורה עפ"י אבל כשהגדיק ממתיק הדיבורים שלהם אזי הוא חוזר ועושה מהדיבורים אלו תורה ומלמד אותה לאחרים שזה צחי' תורת חסד וזזה ממתיקם בשלימות : ח) כשיש דינים על אדם אחד ח"ו וזא אדם אחר ועומד וחולק עליו אזי המדת הדין מסתלק ממנו כי האדם יש לו יותר כח לנקום עי"פכ וע"כ מי שהוא גדיק גדול ומשגיח על תיקון העולם הוא חולק לפעמים בכוונה על גדיק אחד כדי לסלק מעליו מדה"ד 'אבל אח"כ הוא עושה ברחמים ואינו עושה יסורים לאותו הגדיק : ט) לפעמים יש מחלוקת בין שני הגדיקים העפ"י שניהם משורש אחד ושניהם גדולים במעלה מאד רק מחמת שאחד מהם הוא צחי' חסד דאחפוט לבד היינו שמגלה תורתו לאחרים ומלמד תורתו לרבים והשני הוא צחי' טוב דטובי' גנוז בגויה ואינו מגלה תורתו לאחרים והתור' היה צחי' הש ומחמת שאינו מגלה אותה והיא עזרה בלבו כאש בוערת עי"ז בוקעת ויוצאת צחי' רעמים שהוא צחי' מחלוקת נמנח שהמחלוקת של גדיקים הוא נמשך מהתור' אבל יש מחלוקת של רשעים שאינו נמשך מהתור' כלל וע"כ צחמות צריכין להתפלל להשי"ת שבאם רגון השי"ת שיהי' עליו רדיפות ומחלוקות שיהי' עכ"פ מצחי' מחלוקות הגדיקים הנ"ל שזה צחי' אך טוב וחסד ירדפוני :

י) בעיר שיש בה צד דעת אמתה אזי עפ"י רוב יש מחלוקת והבדלה דהיינו שיש אנשים שנוטים להצר דעת ודבקים בו ויש אנשים שחולקים עליו : יא) כשהגדיק צריך לילך מדרגא לדרגא אזי מנסים אותו אם יש בו כח לעמוד בהיכל המלך היינו צפה של הגדיק החולק עליו שפיו הוא צחי' היכול המלך ואם יש לו כח לעמוד בהיכל המלך עי"ז מעלין אותו למדרגה יותר עליונה : יב) הגדיק הוא מטה כלפי חסד ודן את כל החולקים עליו לכ"ז שכוונתם במחלוקותם הוא לשם שמים בכדי לכסות ולהעלים קצת אור הגדיק שיהי' יוכל העולם

מחלוקת

למט
ולק
טוב
גד
ומנ
לבו
לה
על
כי
בע
כח
ישו
פ
וכי
כנ
הו
ש
לה
כי
כנ
ה
ב
ז
ט
ה
ז
ב
י
ט

לסובלו וגם להמתיק ממנו הדינים והקטרוגים עי"ז נמצא
 שעושין לו עי"ז טובה גדולה : יג) כל דברי המחלוקת שחולקין
 על הצדיק הם בחי' אצנים והם בחי' חלוקי אצנים כי הם
 מחולקים ואין להם חיבור והצדיק נוטל אלו האצנים ועושה
 שלום ציניהם ומחדרם ומסדרם יחד זה על זה עד שבונה
 מהם בית ומסבחים נעשה עיר עד שנעשה מהם עולם מלא
 וכל הש"י עולמות שיש להצדיק הוא בונה אותם ממחלוקת :
 יד) מי שהי' בעל מחלוקת בגלגול העבר אזי כשנתגלגל אח"כ
 נעשה אטר יד : טו) הצדיק באמת דן גם את החולקים עליו
 לכ"ז באשר שבאמת אין חולקים עליו כלל כי אם היה באמת
 מדבר דברים כאלו ועושה מעשים כאלו כמו שבדדים החולקין
 עליו אז בוודאי היה ראוי באמת לחלוק עליו אבל אחר שהוא
 והמקורבים אליו יודעים שכל דברי הבדדים והחולקים הכל
 שקרים וכזבים אשר לא עלו על לבו כלל א"כ ממילא אין
 חולקין רק על מי שעשה מעשים כאלו אבל לא על הצדיק
 כלל ואם היו גם הם יודעים גודל מעלת צדקתו וקדושתו
 של הצדיק בוודאי לא היו חולקים עליו רק אדרבא היו
 רצים אחריו בהתלהבות נפלא כראוי : טז) כל צדיק קודם
 שמגיע למדרגתו מוכרח שיהי' עליו מחלוקת וע"כ הצדיק
 הגדול במעלה העליונ' מאד עד שהוא הולך בכל עת ובכל
 רגע ממדרגה זו למדרגה עליונה ביותר עי"ז בהכרח עפ"י
 רוב שיהי' עליו מחלוקת תמיד : יז) לפעמים ע"י המחלוקת
 שחולקין על האדם עי"ז עושין לו טובה גדולה כי עי"ז יוכל
 ליגדל ולנמות כמו שכשנוטעין ארזה גרעין בארץ בהכרח
 שתחלק הארץ קצת כדי שיהי' מקום להאינן להתגדל :
מניעות א) כשאדם רוצה לעשות איזה עובדה ודבר שבקדושה
 ומסתמא יש לו על זה כמה וכמה מניעות
 זכוכים ובלבולים ועיכובים ומניעות מהמת ממון וכשזכוכין
 לשבר כל הנ"ל ולגמור העובדה שבקדושה אזי נעשה מכל
 המניעות והבלבולים ומכל התנועות והמחשבות שחשז ושעשה
 קודם שגמר הדבר שבקדושה מכל זה נעשה דברים עליונים
 למעלה

מניעות

ועל בקדושה והכל נרשם למעל' לטוב' אשרי כשזוכין לדג
קפון על כל המניעות וזוכין לגמור ולעשות חיזה עובדא
דנב : צ) כשזוכין לעמוד בנסיון בשלימות להתגבר ולהתחזק
גד כל המניעות אזי אח"כ נתהפכין כל המונעים לעוזרים
ומסייעים ומכל המניעות עתה נעשה אח"כ עזר וסיוע
האדם לבא אל תכלית מבוקשו הטוב : ג) כשרוצה האדם
להתקרב אל הקדושה וכן להלדיק האמת הסוד לו להעמיד
גל נסיון אם יתנהג עמו כסדר בענין ההתקרבות אז ידע
י הוא מן השמים ואם לאו לאו כי אולי אדרבה זה הוא
בעלמו הנסיון שלו שיתנהג עמו אז שלא כסדר ויזדמנו לו
מה מניעות עצומות והעיקר הוא מניעת המוח והוא לא
שגיח על זה כלל וישבר כל המניעות ואז דייקא עי"ז יזכה
להתקרב בשלימות :

זוועדים שבת (א) שבת הוא בחי' אמונה וקדושה

הצרית שעי"ז זוכין לאהבה והשתוקקו'

כיסופין טובים שעי"ז נעשין נפשות קדושות וע"כ בתחלת

הניסת שבת צא השתוקקות דקדושה להאדם וזוכר א"ע מאבדות

הנפש בחול בבחי' משארז"ל כיון ששבת וי אצדה נפש היינו

זוכר א"ע מאבדות הנפש בחול ואומר וי אצדה נפש ומתחיל

להתגעגע אחריה ועי"ז בעלמו נתהוה הנפש יתירה של שבת

י עיקר התהוות הנפשות דקדושה הוא ע"י כיסופין טובים

ג"ל : צ) שבת הוא בחי' צושה ויראה שהוא בחי' אור

התפילין : ג) שבת הוא בחי' תשובה והתשובה הוא מאהב'

בחי' אהב' בתענוגים כי אהב' צא מעונג שבת ותשובה מאהב'

ה בחי' לחם משנה של שבת עיפ"ג. ועי"ז כל הכשרים שבדור

מתרפאים גם נתייפים ונתכבדים בעיני כל ועיקר הארת שבת

הארת התשובה שהוא בחי' תיות דקדוש' בחי' טועמיה חיים

ט בחי' טובו וחיו מקבלין מחכמי הדור מלדיקי הדור שהם

חי' משה ולפעמים כשהדור אינם שומרים את פיהם אזי אינם

גולים לקבל בחי' שבת הנ"ל כי שבת תלוי בשמירת הדיבור

בחי' ודבר דבר הבלמה בשבת וכשהדור אינם שומרים את

מועדים שבת

שלוש בימיו שהוא בחי' שבת ואח"כ כשצויה להעמיד אותו
בפנים בתוך הגן אז זכו כולם ליכנס לתוכו וליצא ממנו בשלוש
ר"ח א) מיתת הבנים קטנים ח"ו נמשך מבחי' פנימית
הלבנה ובר"ח שאז מתחלת הלבנה להתמלאות
ולשתתקן אז נמשך בחי' כפרה וסליחה והמתקה על פ
תולדותם של ישראל שיהי' נמשך עליהם חיים טובים וארוכים
ב) בתמות נשתברו הלוחות ונתהווה שכתה ע"כ צריכין בתמו
לתקן זאת ולהמשיך הזכרון בחי' זכרו תורת משה ר"ת תמו
ג) התורה היא בחי' בית (עי"פ) ויוצאת מבינה שהוא בח
סוכה וזה ויעקב כ"סע ס"כותה ו"יצן לו בית ר"ת סיון שא
זמן מתן תורה : ד) רוב זמן קבלת הרפואות הוא בחדש אייר
כי אז נותנת הארץ בהם כח ביותר לרפאות ועיקר הדם
תלוי בשלום וביטול המחלוקת (עי"פ) וע"כ אייר ר"ת ח"ו
י"שובו י"בשו ר"גע בחי' הכנעת האויבים וביטול המחלוק
שזה בחי' שלום שזה עיקר הרפואה : ה) עיקר ראש השנ
תלוי בסיון שהוא זמן קבלת התור' שע"ז נחתקן האמונ
שע"ז הוא בחי' חידוש העולם של ר"ה בחי' בתשרי נבר
העולם וכל העולם היה תלוי עד ששי בסוון שקבלו התור'
כשארז"ל (עי"פ) אדר ר"ת ראש דברך אמת :

שש רגלים א) ע"י יו"ט שהוא התגלות הרגון עי'
נעשה יראה :

ניסן ופסח וספירה ושבעות א) המחשבות זרו
והרהורים רס

הם בחי' סטרא דמותא בחי' חמץ וכשהמחשבות זרות הם
רודפים אחר המוח ליכנס בו והאדם גוער בהם ועושה מה
ומריבה עמם ואינו מניח אותם לנכנס לתוך המוח עי'
ניבול מבחי' חמץ סטרא דמותא חוכה לקבל מוחין גדולי
שהם בחי' מנה בחי' חיים (ומחילא מובן שמנוות ביעור ח
ואכילת מנה בפסח מסוגל לזכות לכל הכ"ל : ב) המחלוק
קיש בין הדיקים השלימים הוא ג"כ רק בשני ז' כדאי לג
סעדין אחרנין דלא יתקריבו למשכנא דקדושה וע"כ זה המחלוק
שניניהם

ניסן ופסח וספירה ושבועות

שביניהם הוא נח'י מזה הכ"ל : ג) הדיבור הוא החגלות
 הדעת כ"ש מפיו דעת ותבוא' ובמזרים שהי' הדעת בגלות
 היה גם הדיבור בגלות וכשינאלו ממזרים שינאל הדעת מהגלות
 ילא ונפתח גם הדיבור ואז נתפשט נאמנותו ות' ויכר שהוא
 נאמן מנטיח ועושה חסד לאוהביו וכו' כי החסד ורחמים
 תלוי דעת : ד) - השלום תלוי דעת ומחלוקת הוא היפך
 הדעת אך יש מחלוקת שהוא לש"ש שהוא באמת דעת גדול
 מאד יותר מהדעת של שלום כי באמת זה המחלוקת הוא
 אהב' ושלום גדול בבחי' את והב' בסופה כשדרז"ל ובמזרים
 שהי' הדעת בגלות בוודאי לא היה מחלוקת לש"ש כי זה תלוי
 דעת כנ"ל אך הח"כ כשנגאלו ממזרים ע"י משה שהוא נח'י
 דעת אז זכו לזה הדעת הגדול של נח'י מחלוקת לש"ש שהוא
 באמת תכלית השלום וזה נח'י אכילת מזה בפסח כי מזה
 הוא מלשון מחלוקת ומריב' היינו נח'י המוחין והדעת של
 נח'י מחלוקת לש"ש שהוא נח'י שלום וע"כ היא בבחי' אכילת
 מן שהוא נח'י דעת (עי"פ) וע"כ ארז"ל כי מזה הוא אסותא
 כי שלום הוא רפואה : ה) בר"ה ניסן הי' גמר הקמת המשכן
 שמשם נמשך הכבוד של מלכים (היינו של מלכי ישראל בזמן
 שלותן של ישראל) ושל כל הממונים והראשים וע"כ ארז"ל שניסן
 ר"ה למלכים : ו) דקה תיל ממות ר"ת מנת . (אמר
 המעתיק נרא' מזה שדקה מסוגל להגלל בפסח מאיסור חמץ
 שהוא סטרא דמותא ע' מאמר בחלונרות סי' ה"א ולכות
 לקדושת אכילת מזה בשלימות ומה מוזן קלת מה שנתייסד
 מקדמונים ומדברי רז"ל ליתן מעות חטים לעניים קודם פסח):
 ז) קריעת ים סוף הוא בבחי' התפלי' שבבחי' דין שמתפלל
 הצעל כח הגדול שעי"ז מוכרתת הסע"א להקיא ולהויתא מצטנה
 וקרבה כל הקדושות שבלעה אף גם מוכרתת להקיא ולהויתא
 עזמות חיותם ממש שעי"ז נעשין גרים ונתרבה ונתגדל בצודו
 ית' וזא עי"ז התפשטות הכבוא' בעולם שעי"ז נתברר המדמה
 חוכין לאמונה שלימי' ולבחי' ההנהגה של השגחה ונפלאות
 ולבחי' השיר שיחעד לעתיד : ח) ניסן ר"ה למלכים ואז ממנין

ניסן ופסח וספירה ושבועות

כל המלכים למעל' וע"כ אז הזמן להתחנן ולבקש מלפניו ית'
 שיתן לנו מלך ומנהיג רועה נאמן שיחי' צנחי' משרע"ה שיוכל
 להאיר בנו ידיעה והשגה כזאת עד שנוכח להשיג ולדעת את
 התכלית האמת ע"י כל מפעלות ה' אשר צרא צוה העולם
 השפל שצטטיל זה נצרא הכל: ט) פסח הוא צחי' ימין ובימין
 הזה מעבירין החושך והעינים ואז עיניהם רואות נפלאות
 ונפלאות אלו הם צעמם ג"כ צחי' פסח גם פסח הוא פה
 סח צחי' תורת אמת היתה צפיהו ואור העינים הכל מעוררין
 הגאולה התלויה בלב צנחי' כי יום נקם בלבי היינו שמעוררין
 היום נקם שבלב לבטל שאור וחמץ של יצר לב אדם רע שנשאר
 לו מנעוריו ושאר וחמץ שבלב האדם הוא המסית את האדם
 שיסרהר אחר ת"ח שדודר ולומר זה נאה וזה לא נאה שזה
 צחי' חלק לבס (עי"פ) וכשמצטלין השאר והחמץ שבלב הכל'
 אז יכול הלב להתלהב בלימוד התור' בשלסובין דרחימותא ומים
 רבים שהם אהבות ויראות חינוניות א"ח להם לכבות התלהבות
 הזאת צנחי' מים רבים לא יוכלו לכבות את האהב' וכו'
 וכ"ז זוכין ע"י תיקון הצרית שעי"ז זוכין לשלימות התפיל'
 ולצמיחת קרן משיח בן דוד: י) עיקר צחי' יציאת מצרים
 הוא שיצא הדיבור מהגלות וזה צחי' פסח פה סח כידוע
 ועיקר הפרנסה והאכיל' נמשך מצחי' זה הדיבור וזה טעם
 מנהג הפיכת השולחן בשבת הגדול עי"פ: יא) השיר של אקדמות
 עם הניגון שלו הוא דבר נפלא וחידוש גדול מאד והוא שיר
 של חשק עי"פ: יב) עיקר גלות מצרים ה' לתקן פגם הדיבור
 שפגמו דוד הפלגה וכו':

אלור

ר"ה יו"כ סוכות וכו': א) קול התקיעות הוא צחי'
 עזות דקדוש' שעי"ז נשבר עזות דסט"א שהוא עזות
 הגוף ועי"ז יכול' הנשח' להתקרב אל הגוף להאיר בו ולהודיע
 לו מכל ההשגות שלה שהיא רוא' ומשגת תמיד דברים עליונים
 מאד וכן בכלל העולם נשבר ונתבטל ג"כ העזות דסט"א שהוא
 העזות של כל החולקים והמונעים מלהתקרב אל הקדוש' ואז
 'וכן עי"ז להתקרב אל הרועים דקדוש' שעל ידם עיקר החיטת

קדושת

קדו
 צי'
 לוע
 שעי
 מלג
 דקי
 בלב
 שוב
 הש
 רח
 שש
 יכו
 קר
 שב
 ויה
 ולר
 וכ'
 מו
 מו
 ה
 ע"
 ה
 לפ
 רח
 תר
 אז
 ו
 שר
 ג'
 דב
 לק

אלול ר"ה וכו'

דושת אמונת ישראל : (ב) תיקון שני החותמות שנתתקין
י"כ והו"ר כידוע כל זה הוא ע"י הקולות דקדוש' כי אז
עקין ישראל קולות וקול שופר שכולם הם צחי' עזות דקדוש'
ע"ז הוא תיקון החותמות הנ"ל וע"כ תשרי נקרא ירח האיתנים
לשון עזות ותקיפות וע"כ בתשרי שמחת ישראל כי עזות
קדוש' הוא ע"י שמחה : (ג) שופר זה צחי' ירא' שלימי' התלויה
לג גם שופר הוא צחי' נבואה שנמשכת ע"י יראה הנ"ל גם
ופר הוא צחי' תפלי' שנגאלת ונפדית מן הגלות ע"י שיס
ושפעת הנבוא' גם הוא צחי' מה שכל שית השדה מחזירים
חס לתוך התפלי' וע"י כ"ז זוכין לאחוז עננו בכסא הכבוד
אשם שרשי נשמות ישראל ולהיות בצחי' מקומו של עולם שעי"ז
גולין לעשות ר"ה : (ד) תקיעה הוא צחי' התגלות כבודוית'
זרוע' הוא צחי' התפשטות הנבוא' שזא ע"י התגלות הכבוד
זכרים הוא צחי' ביטול אמונות כחציות ותיקון האמונה
הנבחון דקדושה וע"ז זוכין לצחי' חידוש העולם שלעתיד
להסכהגה של השגה' ונפלאות ולצחי' השיר שיתער לעמיד
כ"ז כלול צענין תשרי וכ"ז נמשך ע"י התפלי' בצחי' דין שעי"ז
ווליאין מהסע"א כל הקדושות שבלעה אף גם ענמות חייתה
ומש שזה צחי' גרים וכל הנ"ל כלול ג"כ צענין ר"ה ותשרי:
(ה) יש כמה דברים אבודים היינו מה שאיבדים אבידות הרבה
צ"י התאוות ואפי' מי שהוא נדיק אובר ג"כ לפעמים ואפי'
לנדיקים החופרים ומבקשים אחר אבידות הם אובדים ג"כ
לפעמים בצחי' עת לאבר (עי"פ) ודע שיס מלאך ותחתיו
מה ממונים וכולם אוחזים בידם שופרות ותוקעים תקיעה
זרועה תקיעה והם עומדים וחופרים ומחפשים תמיד אחר
אבידות וכשהם מולאים אחה אבידה נעשה רעש ושמהה גדולה:
(ו) ע"י שכ"א בא עם מוחו ודעתו ומקשר דעתו ומוחו שבראשו
זהו צחי' ראש להנדיק שהוא ראש בני ישראל צר"ס שהוא
י"כ צחי' ראש נמצא שנתקבלו שלשה ראשים יחד ונעשה מה
זכרים עליונים אחד : (ז) כל מה שהנדיק מזה לעשות נריך
לקיים רק כשמונה שלא ליסע על ר"ה אליו זה אף נריך
לקיים

צדִים

להספיד על סילוק הצדיקים ר"ל : (ד) כל צדיק וצדיק יש לו חלק גדול בהתחלה ובהמשך הצדיק ר"ל אזי נסתלק עם כל חלקו שיש לו בהתחלה וע"כ קשה אז גם לשאר הצדיקים לומר תורה : (ה) הצדיק מבקש ומחפש תמיד לגלות הרעונות של השי"ת היינו הרעון שהי' להשי"ת בכלל הצדיק' דהיינו מה שעלה ברעונו ית' לצדו את העולם בכלל וכן הרעונות שהי' לו ית' בצרטי הצדיק' ובצרטי פרטיות כי כל צדיק משונה מחבירו בתמונו' ובכח ובטבע והנהג' וכן בצרטי פרטיות יש בכל צדיק צפני ענמה ג"כ כמה וכמה פרטים ושינויים בין אחר לאחר וכיוצא בכלל הצדיקים כולם דומים לומה חי מדבר בכלם יש שינויים רבים לאין מספר בין כ"א לחבירו וכן כ"א צפ"ע בצרטי פרטיות כנ"ל והכל הוא רק מחמת רעון הצדק ית' שרצה שזה יהי' כך וזה כך והצדיק מחפש תמיד אחר אלו הרעונות ומשיג ומוצא אותם ע"י ההתפארות שמוצא בישראל בכלל ובפרט ובצרטי פרטיות כי כל העולם לא נברא רק בשביל שפיה השי"ת על ההתפארות ושיעשועים שיקבל מישראל וכלל הצדיק' היה בשביל ההתפארות שיקבל מכלל ישראל וצרטי הצדיק' היה בשביל ההתפארות שמקבל השי"ת בצרטיות מכאור"א מישראל וכן השינויים בצרטי פרטיות שיש בכל הצדיקים הי' כפי ההתפארות שיקבל השי"ת מכ"א מישראל בצרטי פרטיות מכל תנוע' טוב' שבו והצדיק מחפש ומבקש תמיד ומוצא ההתפארו' שיש בישראל בכלל ובפרט בצרטי פרטיות ועי"ז יודע ומשיג כל הרעונות של השי"ת שהי' לו בכלל הצדיק' בכלל ובפרט ובצרטי פרטיות ועי"ז שהצדיק מרגיש ההתפארו' שמתפאר השי"ת עם ישראל שעי"ז נתגלגל כל הרעונות של הצדיק' כנ"ל עי"ז נתגלה ירא' והאב' : (ו) כשרוצים הצדיקים לשמוע איזה דיבור מהשי"ת הם עושים תחל' את הדיבור וצוים אותו ע"י מעשיהם הטובים ואח"כ זוכים לשמוע דיבורים מהשי"ת וזה צחי' עושי דברו לשמוע בקול דברו כי הם עושים תחל' את הדיבור ואח"כ שומעים אותו הדיבור מהשי"ת כי צוה הדיבור השי"ת מדבר עמם וכשהצדיק שומע הדיבור של

תור'

תו
צו
הג
זה
בה
בר
ענ
ומ
ומ
ומ
נט
ומ
צנ
הו
מו
לר
הו
שו
מו
ר
ה
ג
א
ל
ב
ר
ה
ו
ע
ב

צדִים

יור' מפי השי"ת יש להדיבור שלימות כי שלימות הדיבור תלוי
 ירא' וירא' תליא באודנין וע"כ מי ששומע דברי התורה מפי
 ה' בליק בעלמו שזכה לשמוע הדיבורים מפי השי"ת בעלמו ע"כ
 ה' השומע מקבל דיבור לשה"ק בשלימות היינו בירא' וזה
 בחי' ה' שמעתי שמעך יראתי : ז) יש נדיקים כאלו שהם
 בחי' לימודי ה' היינו שלומדין כביכול את ה' שנותנין לו
 גלות וכשהשי"ת גזר גז"ד בעולם והדין נריך להיות דין תור'
 ומחמת שהם כביכול לימודי ה' ע"כ השי"ת מתייעץ עמהם
 ומגלה להם הדין תור' שנגזר על הדור והם מכסין זה הד"ת
 וחותמין אותו בכדי שלא יינקו ממנו החינוכים שלא יהי'
 געשה ממנו ח"ו דין אכזרי והם כשנגלה להם הד"ת הולכין
 ומוכיחים הדור כדי להחזירם למוטב להמתיק הדין ואפי'
 בשעת מוסר נזהרין ג"כ להחתים ולהסתיר שלא יינקו ממנו
 החינוכים ח"ו ועל שם זה הם בחי' חותם ואלו הלימודי ה'
 מרבים שלום בעולם כי הולכים לפשר ולעשות שלום בין ישראל
 לאביהם שבשמים : ח) עיקר עצמות האדם מה שנקרא אלל
 האדם אני הוא הנשמי שהיא ענף הקיים לעד והנה הנשמי'
 של כל אדם היא רוח' ומשנת תמיד דברים עליונים מאד אך
 מחמת עצות הגוף בתאוותיו ע"כ הנשמי' שהיא ענף האדם
 רחוק' מבשרו וגופו ואינה יכול' לסמוך עצמה ולהתקרב אל
 הגוף להאיר בו ולהודיע לו מההשגות שלה שזה היה טוב'
 גדול' גם להנשמי' כמב"פ וכן בכלליות בני אדם יש בחי' ענף
 ובשר היינו הדיק הדור החכם האמת שהוא בחי' הנשמי'
 להעם שהם למי' ממנו ע"כ הוא בחי' ענף והם נגדו בחי'
 בשר ומחמת העזות דסט"א שיש צפרט ובכלל ע"כ החכם האמת
 רחוק מהם ואינו יכול להאיר בהם ולהודיע להם מההשגות
 הפלאות שלו וע"י קולות דקדוש' הן קול אלה' הן קול זעק'
 כו' שכולם הם בחי' עצות דקדוש' (עיין עצות אלה ז) עי"ז
 נשבר העזות דסט"א שהוא עצות הגוף והוא הנשמי' שהיא בחי'
 ענף האדם מתקרבת ומתדבקת להגוף שהוא בחי' בשר ומאיר'
 וזה בחי' מקול אלהתי דבקה עצמי לבשרי וכן כשהעם

צדיק

וע"פ כן באהכסיה ובהעלם גדול הוא מושל על כל הדור
ופי' על כל צדיקי הדור כי כל נשמותיהם הם כולם תחת
משלתו ומלכותו וכולם נכנעים וכפופים אליו רק שהוא
העלם גדול : יג) הצדיקי אמת ע"י אהבה דקדושה שלהם
ה"ן להבריח ולהחיות את הרוח הדופק שלהם . וע"י זה
ההרין הידים שלא יהי בהם שום אחיזה לזוהמת הנפש
הוא נחי' ענבות רוח נחי' ענבן ידים והוא נתנשאין הידים
השמים עד שהם נעמנן ננחי' שמים עיפ"נ ועי"א זוכים
לדיקים לקבל דיבורים מן השמים . וכל הדיבורים שמקבלין
הם אין לגנות את המקבל אף אם אין הלכה כמותו מאחר
הכל מן השמים ומה שאין הלכה כמותו זה נחית דרכי
שא"א להשיג כי זה נחי' צדיק וטוב לו צדיק ורע לו .
וע טוב לו רשע ורע לו שכניכול אפי' משרע"ה לא השיג
את כשרצ"ל כי צדיק וטוב לו זה נחי' הצדיק שהלכה כמותו
אך ורע לו זה נחי' הצדיק שאין הלכה כמותו . רשע וטוב
זה נחי' הרשע שמקורב לצדיק שהלכה כמותו . ורשע ורע
זה נחי' הרשע שמקורב לצדיק שאין הלכה כמותו . וע"כ
המקבלים דיבורים מן השמים אין לגנות את המקבל אף
אין הלכה כמותו כי זה נחי' מחלוקת לשם שמים . לשם
הים דייקא . וע"כ באמת אלו ואלו דברי חלקים חיים כמו
אז"ל ומה שאין הלכה כמותו הוא באמת נפלאות תמים
הים שא"א לנו להבין ולהשיג : יד) כשאין לו אמונת חכמים
אמונת הסתלקות החכמים כי אע"פ שהם עדיין בחיים
אז"ל אעפ"כ מאחר שאינו מאמין בהם אין לך הסתלקות
החכמים גדולה מזה . ועיקר שלימות אמונת חכמים הוא
האמין בהם שאינם מסתלקים כלל כי זכותם ואור תורתם
דקתם חי וקיים לעולם כמו שאמרו רבותינו ז"ל צדיקים

אפילו נמיתתם נקראים חיים :

לפעמים מקבל הצדיק על עצמו יסורין בשביל העולם .
הוא כמו חילוף שמחליף עם השי"ת בהשפעה וההשגחה
הוא אינו רוצה בה ומקבל על עצמו יסורין כי הוא בומר

צדיק

בקשפעה וסגחה רוחנית וחותם הספעה שהלכה לה כתפורה
 צד העולם : טו) הצדיק אחת ע"י שנחלקים זה מזה וכ"ל
 מושך עמו לדרך אחר ע"י נעשה צניעה בחי' חלל הפנוי
 שהוא בחי' נמוס האור לצדדיו ובתוך החלל הפנוי - הוא
 נצטלו העולמות ע"י הדיבור כמו קן כל הדברים שכ"ל מדבר
 הכל הוא רק בצביל צריאת העולמות והמדות שנעשה ונתהוו
 על ידם בתוך החלל הפנוי שצניעה - כי הצדיקים צוראים
 הכל ע"י דברים כמ"ס רז"ל מה אגף עבדות שמיא וארעה
 במילולי חף אחס כן ואפי' ע"י שיחת חולין שלהם - ואפי'
 מחלו הדיבורים שנרמז להעולם כאלו אחד מדבר על הצד
 וחולק עליו גם מזה נעשה איזה התהוות הצוראם אך צריכו
 ליזהר שלא לדבר יותר מדאי רק כפי הצורך לצריאת העולם
 לה יותר צדדי שלא יס' צנחי ריבוי האור שע"י ה' שצורה
 כלים שע"י התהוות הקליפות ר"ל : יט) גמו שאסור לאדם
 לעיין ולהרהר כלל בהתכמות והמבוכות הבאים מבחי' חלל הפנוי
 כי יוכל לבא ע"י לאפיקורסות גמור ר"ל על זה באמר כי
 צריח לא יוצא וכו' נעין הקירות וכו' אות ט) כמו כן מי שרואה
 לעיין ולהבין בעצמו דייקא ענין המתלוקת שיש לפעמים צד
 גדולי הצדיקים אמתיים יוכל לבא ע"י לאפיקורסות ח"ג כי
 זה המתלוקת הוא ג"כ סוד בחי' חלל הפנוי ככ"ל על כן
 צריכו להתחזק רק בצניעה לצד להאמין כי אלו ואלו דא"ל
 רק שא"ל לנו להבין זאת ית) התלמידים הם מורש אחי
 עם הצדיק שהוא רצם וחס תלויים בו כענפים בחולין שהתלו
 יונק תורתו משרשו והענפים יונקים חיות דרך החולין וי
 צד כמו בחיות כי יש תלמידים שהם צנחני ענפים וי
 שהם צנחי עליהם וכן שאר הצניעות : יט) המוחין של הצדיק
 הם בחי' תפילין ומה שהצדיק משפיל עצמו לפעמים לדברים
 קטנים ונמוכים כדי שגבול העולם לקבל ממנו כזהו אל
 הצדיק בחי' מתתנו מוחין זה בחינת רעויות של תפילין ו
 ט) יש צדיק אחת שהוא נסוד העולם כמ"ס וצדיק יסוד
 עולם וזה הצדיק הוא רק יחיד בעולם כי הוא יסוד עולם

שכל
 מומכו
 צנחני
 ופבל
 שדב
 הוא
 שהו
 כולב
 הוא
 צבל
 ונתו
 סקו
 צנחי
 אפי
 אדב
 תמו
 ה
 ו
 הצ
 צנח
 ה
 חת
 וסר
 דר
 צנח
 חת
 וכל
 וכל
 וכל

צדיק

הדברים נמשכין ממנו ואפי' כל הצדיקים הם רק ענפים
גו כ"א לפי בחינתו. יש שהוא בחי' ענף ממנו ויש שהוא
חי' ענף מן הענף וזה הצדיק היחיד בעולם הוא עניו
כל ומסים עצמו כעפר ועי"ז יש לו כח המושך להמשיך כל
צדיקים אליו וזה הצדיק ממשיך כל ההשפעות לעולם. גם
חי' בחי' משכן כי יש לו כח המושך להמשיך חלקות למקום
הוא שם וכל הכבוד שיש לכל אדם שבעולם מקטן ועד גדול
לפי שם מקבלים רק מזה הצדיק כי כל הכבוד והגדולה
היא רק אליו וכולם מקבלים מינו וכן התחדשות הכבוד כי
לפי פעם נתחדש הכבוד שזה המונחם בא להתמנות אחי'
תחדש הראשיות והכבוד הוא הכל ע"י זה הצדיק כפי
קמתו את הנושך בכל פעם שמשם בא כל הכבוד : כא) יש
חי' למאה נפשי דהיינו כמו מי שהוא למא אחד שותה
חי' מים הרעים כמו כן גם בעבודת הצורא ית' יש בני
הים שהם תמיד צנחי' למאן ולומדים ועובדים עבודתו ית'
מיד וזה תמיד צנחי' למאן כי נפשם שוקקת תמיד לעבודת
אך שהוא בלא זמן ושכל כי לפעמים ציטולה של תורה
היא קיומה וכמ"ש עת לעשות לה' הפרו תורתך ועיקר
למאן הוא מחמת שהם צנחי' מוחין דקטנות ואינם זוכין
חי' התחדשות המוחין וזה צנחי' סומים ועורים בעבודת
והסומא אין לו שובע כמארז"ל וע"כ אינם יכולין להשביע
ת נפשם ולריות למאנס בעבודת ה' וזה מעלת ההתקבצות
הסתדבקות לצדיקים כי עי"ז זוכין שתי' העבודה צנחינת
איה ושכל שאז הוא צנחי' גבול וזמן כראוי ולא צנחינת
לאן : כג) בכל צדיק אחתי יש בו התגלות משיח ואע"פ
אין בו התגלות משיח יש בו מדה של משיח שהוא צנחינת
שם היינו שהוא עניו מאד וכו' ויודע שפלותו באמת
אבינת וגדולת ישראל עד שמוסר נפשו וחיותו צעד ישראל
ל זה זכה ע"י שעשה תשובה שלימה כ"כ עד שגדחה הרע
מרי ונעשה כולו טוב שזה גם כן צנחינת משה משיח :
ג) לפעמים ע"י מה שאדם צדיק נע וגד בתוך ביתו יכול לשכך
את

צדיק

את האז שהוא צדיק דינים ויכול להחיות מתים שהיו חיים
(כד) האדם אם עובר עבירה ח"ו אינו רואה עד היכן הפגם
אבל הצדיק רואה עד היכן הפגם של כל אחד מצידי
הצדיק יש לו עיני ה' כביכול בצחינת עיני ה' אל צדיק יתנו
ועיני ה' משוטטות בכל הארץ . ולפעמים כשהצדיק רואה
להעניש את אחד ואז נותן את עיניו בו היינו שהיו רואים
בעיניהם של צדיקים ועי"ז הוא רואה מה שפגם ואין עונש
גדול מזה כשהאדם רואה בעיניו מה שפגם : (כח) יש צדיק
אשר השיג אור גדול בהתוה"ק ומעשיו ג"כ בשווים לפי אור היום
השגתו בתורה ואזי נדקתו ותורתו שניהם מתיישבים בשוה
ונחת ולפיכך דעתו נוחה עם הצדיק ויש צדיק אשר אור היום
השגת אור תורתו גדולה מאד ממעשיו ואזי אורייתא קמרתה
ציה וא"א שתהא דעתו נוחה עם הצדיק ומעורבת עם
המון עם כמו הצדיק הג"ל : (כט) כל צדיק הדור הוא צדיק
משה משיח וכשמחדש בתורה הוא צדיק רוח חלקים דייקני
רוחי של משיח מרחפת על פני היום שהיא התורה . ובמשיח
שמיח סביל מרעין עבוד כל ישראל לכפר עליהם כח"ס והוא
מחולל מפעשיו כמו כן כל צדיק הדור הוא סובל יסורים
בשביל כלל ישראל להקל מעליהם . גם מה שאין לנו זוכים
להשיג הדברים של חידושי תורה של הצדיק כמות שהם כח
שינאו מפי הצדיק בגבהי מרומים רק לריבין לפרשם ל
גדרך חול בלשון אשכנז או ביוגא בזה בלשון חול שרגילין
לדבר בו זה ג"כ צדי' והוא מחולל מפעשיו צדי' דאחעבה
חול בגינייהו וזה ג"כ אלל הצדיק צחינת סביל מרעין לכפר
על ישראל : (ל) לפעמים כשהתלמידים מתענגים ומשתעשעים
מאוד באור תורת רבם ומתפעלים עי"ז כ"כ עד שמצחיס
אותו בפניו עי"ז הוא מגלה להם אה"כ עוד חידושי תורה
וכמובא בזה הרבה בזה"ק מענין החברייא עם רבם הקדוש
ר"ש בן יוחאי : (לא) יש צדיק שהוא צדי' המובא בזה"ק
מעין דנפיק מאתר חד ואזיל מתחות לארעא עד שנובע
ונתגלה ויוגא במקום אחר עוד . ואף במקום שהולך תחות
ארעא

צדיק

הארעא הוא משקה שרשי חילנא . כמו כן יש נדיק חמיתי
במקומו הוא מפורסם גדול ובמקום אחר הסמוך לו אינו
מפורסם ואינו חשוב כלל ושכן במקום אחר הוא מפורסם
יותר . אך באמת הפי' במקום שאינו מפורסם ואינו חשוב
גם שם עיקר הקיום והחיות על ידו רק שהוא זכעלם
גם שם דאזיל מתחות ארעא הוא משקה שרשי חילנא
כטו) כמו שהשמש שהיא גדולה כמה אלפים פעמים
שטח הארץ והיא בעצמה מאירה בשום תמיד בתחילת
ובאמצע היום רק המניעה היא מחמת הארץ המפסקת
בני אדם ובין השמש ע"כ אין האור מתפשט כ"כ בתחלת
ארץ רק מקצת מקצת עד שנתפשט על הארץ אף שהארץ
חזקה מאוד נגד שטח השמש אף ע"פ כן מחמת שבני אדם
על מוכים לה ביותר ע"כ היא מפסקת מלראות אור הגדול
השמש והוא כמשל המטבע הקטנה אם יחזיק אותה נגד
השמש ובסמוך להם אז ימנע עי"ז מלראות הר גדול ,
כן ממש אור הנדיק האמת וכן אור התוה"ק הוא גדול
ואלפים פעמים כנגד כל שטח מהות העוה"ז וכמארז"ל
התורה להדיא עיפ"כ כי באמת התוה"ק והנדיקי אמת
מאירין בכל העולמות כולם באור גדול מאוד ואורם גדול
מאלפים ורצבות פעמים מכל העוה"ז והבליו וזה מאירים תמיד
לנו כמו השמש כנ"ל והמניעה היא רק מזד המקבלים היינו
לחמת שבני אדם משוקעים מאוד זכעלי עוה"ז והוא סמוך
לעניינם מאוד וכדמה להם שאין עוב מזה ע"כ העוה"ז אף
פחות קטן ומועט מאוד ואין בו ממש כלל אעפ"כ הוא עומד
יסגד עיניהם ומונע אותם מלראות אור הגדול והקדוש של
התורה והנדיקי אמת וכמו שאמר הכעש"ט ז"ל איי ואזוי .
העולם מלא אורות וסודות נפלאים ונוראים והיד הקטנה
עומדת בפני העיניים ומעכבת מלראות אורות גדולים כאלה
אם באמת אם ישים האדם זה הדבר עלומו אל לבו היטב
בט"ד שהדבר קטן ומועט כזה מעכב ומונע אותו מלראות
וא"ת גדולים כ"כ וז"ל מחמת שהוא סמוך מאד לנגד עיניו

צדיק

מ
 ח
 ז
 ד
 ע
 ב
 לו
 ש
 ש
 וד
 ול
 לה
 ה
 ג
 כ
 ל
 מ
 ח
 ל
 ש
 כ
 ב
 ע
 ו
 ח
 ח
 ה
 ש
 ע
 ש
 ל
 ע
 ע

אזי בהעברה בעלמא יוכל להעביר העוה"ז מנגד עיניו דהיינו
 שיסה עיניו מן העולם ולא יסתכל על העוה"ז רק ירים ראש
 ויגביה עיניו ויסתכל למעלה מן העוה"ז הקטן מאד ומפסיק
 וחוצץ ואז תיכף יזכה לראות האור הגדול והמופלג של התורה
 והצדיקי אמת בשלימות : (ל) מי שרצה האמת אפשר
 לידני מעלת הצדיק ע"י האנשים המקורבים אליו כי הצדיק
 בעצמו ח"א להשיגו כי אין צו שום תפיסה כי הוא למעשה
 לגמרי לגמרי משכלינו רק ע"י אנשיו המקורבים אליו שהעולם
 אינם רחוקים עדיין מהם כ"כ ובהם יש להם תפיסה והשגה
 על ידם יכולים להבין מעלת הצדיק : (לא) כשצא נשמה קדוה
 להעולם עם הענפים השייכים לה אזי הקליפה מסבבת אותו
 רק נשאר פתח נגד אמונה שכנגד האמונה הפתח פתוח
 ולפעמים מחמת פגם הענפים משליכין אותם משם והוא
 מתפשטת הקליפה גם על הפתח דהיינו משליכין ומפסיק
 אותם מן האמונה ואזי אין יכולין ליכנס ולהתקרב אל שר
 שהוא הנשמה הנ"ל . והנה סתימת הפתח דהיינו האמונה
 ע"י פגם הענפים כנ"ל הוא רק לפי שעה דהיינו צעת שגרה
 להשליך לחוץ את מי שאינו ראוי להתקרב אבל תיכף אחרי
 חוזר הפתח ונפתח כבתחלה וכשיש ח"ו ריבוי פגמים הרבה
 אזי מתייראין וחוששין שלא יסתום הפתח לגמרי ח"ו
 התגברות הקליפה המסבבת הנ"ל ואזי מעמידין שם צפ
 הנ"ל ירח שמים שהוא בעצמו עומד לשמור שלא יכנסו
 ואעפ"כ הוא תועלת נגד הקליפה המסבבת הנ"ל שה"א
 להגבר ולהתפשט על הפתח מחמת הירא שמים שעומד
 וע"י מס"כ דהיינו שמוסר נפשו לנסוע ולהתקרב אל הנ"ל
 ע"ז אפשר לדבק עצמו אליו אך אע"פ כן ח"א שיאיר אל
 החכמה דהיינו הנוה בעצמו : (לג) התלמיד והרב הם צ
 חמה ולבנה . ואם התלמיד יש לו פנים היינו בחינת א
 נהירין אזי יוכל לקבל ה"י פני הרב עד שיתראה צפניו
 פני הרב ממש כמו שהלבנה מקבלת אור השמש . וזה
 קבלת פני מ"ח היינו קבלת פנים של הרב לתוך הפנים
 ממש

צדיק

מוחש . ואך אם התלמיד חזן לו פנים דהיינו שהוא צנחנת
אנפין חסוכין ע"י שהוא נשוקע בתאוות ומוון אזי חזן מתראה
צתוכו פני הרצ . וכן מי שהוא עזות פנים חזן לו פנים
דקדושה ואיני יכול לקבל פנים צנחי"כ"ל : (ג) מי שמדבק
עלמו בצחמת לדברי תורה היוצאים מפי הצדיק ונהנה מהם
צחמת צוודאי ח"א לו אח"כ לסבול ולחפון כלל חיי העוה"ז :
(ד) יש שבא אל הצדיק שהוא רופא חולי הנפשות ורואה
שיתן לו הצדיק רפואות היינו הנכונות ודרכים כפי מה
שהוא יודע אבל צחמת הצדיק יש לו רפואות יקרים והשונים
ודרכים ישרים אחרים שצריך להנהיגו לרפואתו האמתית
ולפעמים ח"א לו להצדיק לגלות לו פנימיות התור' הצריך
לרפואתו צדדי שלא יהי' נעשה חללו מזה כס מות ח"ו ע"כ
ההכרח להלביש לו פנימיות התור' צד"ה אחרים ולפעמים
גם זה אינו יכול לקבל . ומוכרח הצדיק להלביש התור'
צסיפורי דברים היוצאים למען יוכל לקבל הרפואה הגונה :
(ה) כשהעולם חלל הצדיק אז יש לו ממשלה : (ו) כשהי"ת
מראה פנים שוחקות חיים וטובה לעולם ולהיפך להיפך
ח"ו וכן הצדיק כשמראה פנים שוחקות הוא טוב וכן
להיפך : (ז) יש צדיקים אמיתיים שיש להם כח כזה
שבשעותיו יין לפעמים זוכין לקבל חכמה ומוחזן קדושים
כאלו עד שיכולין ע"י זה לכפר ולמחול עוונות ישראל
צנחי' ואיש חכם יכפרנה : (ח) הצדיקים שבדור הם יושבים
על סדר העיגול והם צנחי' צ"ד והשי"ת הוא ראש צ"ד שלהם
ומהם יוצא המשפט לכל אחד ואחד הן לזכות הן לחובה וכן
הם מחלקין הפרנסה לבאו"א הראוי לו והעיקר הוא שיטי'
הצבה צניבים עד שיבין צנחי' רואין זא"ז : (ט) כשנמשך
השפע הצאה ע"י יראה תתאה שבאה מדברים תחתונים
(עיין יראה אות יח) אזי צריכין לעשות כלי לקבל השפע
שלא יינקו ממנה החיטונים וע"י ההשתוקקות והרטון לנסוע
אל הצדיק נעשה רושם וזיור הכלי ואח"כ שבא אל הצדיק
נעשה הכלי : (י) עיקר הרגשת העניי' ישעשוע עוה"ז וכל

היני
רחה
פס
תור
ור
הצד
ועי
עוה
השי
דוה
אזי
וח
פי
שר
תי
ריו
הח
הר
פי
ל
ד
צ
א
צ
נכ
א
ע

הש"י עולמות שעתיד הקב"ה להנחיל לכל זדיק וזדיק הוא
רק בלב כי הלב יכול לתפוס במקומו עד אין חקר ואין מספר
ושם מקור הרגשת כל התענוגים והשיעשועים וע"כ אפשר
שישג אחד אלל חבירו במקום אחד ולהא יהי' לו כל התענוגים
והשיעשועים וכל הש"י עולמות וחבירו אעפ"י שיושב אלל
לא ירגיש כלום כי לבו חסר מכל זה מכל הטובות והשיעשועים
שים לחבירו הצדיק בתוך לבו אשרי לו : מה' לפעמים יכול
להיות שלא יחלוא בקשת הצדיק כי זימנין דשמע זימנין דלא
שמע כשארז"ל אבל יש זדיק שיכול לגזור ולומר אני אומר
סייה' כן : מה' לפעמים אדם מתקרב לצדיק האמת ואח"כ
אובד העשירות דע כי זה מחמת שהוא רואה דבר יקר מאד
היינו אור הצדיק שהוא יקר מפז ומפנינים ואע"ג דאיהו
לא חזי מזלי' חזי ואזי משליך המזל העשירות כללית יד
מכש"כ כשזכה להרגיש גם בעלמו שהסתקרבות להצדיק הוא
יקר מכל העשירות שבעולם אזי צוודאי אינו משגיח על ממון
ואינו רואה בעשירות כלל : מה' יש זדיק גדול מאד עד שאין
בעולם יכול לסבול קדושתו ומחמת זה הוא מתעלם מאד ואין
רואין ממנו שום קדושה ופרישות יתירה : מה' כשהאדם
מאמין בהצדיק בלי שום דעת אפשר לו ליפול כי מאמונה
לבד אפשר ליפול אבל אם יש לו גם דעת שמבין גם בהדעה
אזי א"א לו ליפול : מה' מדירת הצדיק ניכר מעשה הדור
מה' יש צדיקים בני עליה גדולים מאד שהנשמות שמשכיכים
לבניהם הם צדיקי' למעלי' מששים רבוא נשמות ישראל :
מה' הצדיק שמחית עצמו בחייו עי"ז הוא זוכה גם בעוולו
בתנייס לחפש בגנזייה דמלכא שזה תכלית כל תענוגי עוה"ב :
מה' יש זדיק שהוא גדול במעלה כ"כ עד שאין מקנא שום
צדיק לא בעוה"ז ולא בעוה"ב רק אותו ית' לבד בחי' צקנאו
אך קנאתי : מה' בכל דור ודור יש רועה ישראל בחי' משה
דעיהו מהימנא וזה הרועה עושה משכן ומזה המשכן מקבלין
התיגוקות שצ"ר הכל פיהם שאין בו חטא ומשם מתחילין
לקרות ולהכנס לתוך התורה ודע שכל הצדיקים שבדור צבאו"א

צדִיק

יש בו נחִי' משם וכאז"ל הוא נחִי' רועה ועושה נחִי' משכן
 וכ"ל לפי נחִינתו לפי נחִי' המשכן שהוא עושה כמו כן יש
 לו תינוקות שמקבלים הכל פיהם משם ולידע כל זאת דסיינו
 לדעת כל לדיק ולדיק איזה הם התינוקות השייכים לו וכמה
 הם מקבלים ממנו ולידע כל הנחִינות שיש בזה והדור שיבא
 מהם עד הסוף דע שמי שיכול לדון את כל אדם לכ"ל ולחפש
 ולמצוא הנקודות טובות שיש בכ"ל מישראל אפי' בפושעי
 ישראל שעי"ז יש לו נחִי' גבוה כזו שכל הנקודות טובות תאבִים
 אליו וכלולים בו שעי"ז הוא יכול להיות חזן וש"ל בתכלית השלימות
 (עי"פ"ג) הנדיק הזה הוא יודע כל זה הנ"ל בשלימות נחִי'
 משארז"ל החזן רואה היכן התינוקות קורין : ט תיכף
 כשטועמין טעם הטוב של התורה של הנדיק האמת אזי אפי'
 צעת ההתרחקות שהוא נחִי' לילה וחושך היינו אע"פ שגמנע
 אח"כ ואינו מתקרב אע"פ"כ תמיד תאיר לו אור התורה
 שטעם אלל הנדיק האמת : גא) הנדיקים הם גבורי כח
 עושי דברו שהם עושים ומנהיגים עם הדיבור כרנונס ויכולין
 לשנות הטבע ע"י שלימות דיבורם : גב) כשהנדיק צנער וצורה
 ר"ל כמה וכמה נשמות שבעוה"ל ושבעוה"ב מקוננין ומתאבלין
 על צערן וגם השכינה מקוננת וכשזוכה לרפואה והרחנה
 אזי מתנחמין כולם ונמשך שמחה לכולם : גג) החכם גדול
 שבקדוש' הוא יכול לקשר כל הרגונות שבעולם לשורש הרגון
 ששם הוא נחִי' הסתלקות משה כידוע ועי"ז הוא מתגבר
 ומכניע וסותר דיעות חכמי הטבע שכופרין ברגון היינו
 שרונים להראות נחממתם המוטעת שהכל ע"י הטבע וכאלו
 אין שום רגון ח"ו אך כנגד זה החכם שבקדוש' הנ"ל יש
 נחִי' מנח הנחש שהוא שורש חכמת הטבע ויניקתו מזקני
 הדור שאין בהם שלימות (עי"פ"ה) ולריכין להכניע אותו ע"י
 לדקה : נד) הרבי והחכם אמת שבדור ע"י שעוסק לדבר עם
 תלמידיו ולהכניס בהם דעתו עי"ז נכנסים המקיפים שלו
 לפניו היינו שזוכה להשיג בכל עת השגות וידועות חד"ה
 והמקיפין שלו הם נחִי' למעלה מהזמן של כל עוה"ל כי הם
נחִי'

הוא
 שפר
 שפר
 גוס
 זבל
 גים
 יכול
 הלא
 ימר
 ז"כ
 אד
 יסו
 יד
 זוא
 מתן
 אק
 און
 הם
 גם
 גח
 זר
 ים
 דו
 ב:
 ים
 אז
 זס
 ין
 ין
 זא

צדקה

צחי' שיעשוע עוה"כ צחי' תכלית הידיעה צחי' שפע הכתר :
(ה) לפעמים אורו של הצדיק הוא גדול מאד מאד עד שא"א
להתלמידים לקבל מומנו במקומו ע"כ מוכרח הצדיק להוריד
ולהכניע עצמו אלכל וליגך אליהם כדי שעי"ז יתמעט ויתגשם
האור קצת כדי שיהיו יכולים התלמידים לקבלו ובשביל זה
מוכרח הצדיק לפעמים ליסע על המדינ' להאיר להתלמידים
וזה דווקא מגדול עולם הפלגת מעלתו מאד כי כל מה שהצדיק
הוא צמעל' גדול' ביותר הוא צריך לזמאם ולהוריד עצמו
לענוה וקטנות ביותר כדי שיוכלו הקטנים מומנו לקבל האור
שזה צחי' במקום גדולתו שס אתה מולא ענוותנותו :

(ו) עיקר הדבר שצריך הצדיק להאיר בתלמידיו הוא להגדיל
דעתם ולהוילא אותם מצחי' מוחין דקטנות למוחין דגדלות
שזה צחי' המתקן ולפעמים הוא מאיר בהם ע"י הארת
פנים ונחמות שמתחם אותם ומאיר להם פניו צפנים שוחקות
אנפין נהירין ולפעמים אינם יכולין לקבל עי"ז ואז צריך
להאיר בהם ע"י יסורין שצריך לייסרם ולצוותם כדי לצטל
אותם בכדי שיוכלו לקבל אורו שזה צחי' אע"א דלא דליק
מצטטין ליה : נו) מה שהצדיק מוכרח לפעמים להוריד עצמו
ולצטל עצמו קצת מגדולתו כדי שיוכל הקטן לקבל כנ"ל זה
הצטטול והקטנות שלו הוא רק לפי שעה ואח"כ חוזר למעלתו
אבל עי"ז הוא מתקן ומגדיל את הקטן לגמרי ויש חילוקים
בענין קטנות והכנעת הגדיל אלל הקטן כדי לקבל אורו כי
לפעמים הוא רק בתנועה בעלמא ולפעמים צריך לילך ולנסוע
אליו והכל לפי הענין : נח) הצדיק האמת שעוסק לקרב בני
אדם להשי"ת הוא עיקר ההתפארות שהשי"ת מתפאר בצישראל
(שזה צחי' תפילין שלו ית') כי על ידו כל ההתקרבות
וההתפארות וע"כ מי שמסתכל בו ועיקר הדבר בשעת הקיבוץ
מהבאים אליו לשמוע דבר ה' וצויתר בר"ה שאז הוא זמן
הקיבוץ הגדול ביותר ואזי ההתפארות גדול ביותר מחמת
שמתקצבים הרבה בני אדם החפנים להתקרב אליו ית' ואזי
נתגדל ונתוסף פאר ויופי הצדיק כי הוא בעצמו עיקר
ההתפארות

צדיק

הסתפחות כנ"ל ואזי מיי שמסתכל בו באמת בזה הצדיק
האמתי זה צה"י שמסתכל ורואה באור התפילין של הס"י ואזי
הוא מקבל עי"ז ג"כ צה"י תפילין מוחין ואזי נעשין עיני'
בצחי' עיני ה' ואזי בכל מקום שהוא מסתכל נמשך צחי'
קדושת ה"י צחי' אורח דה"י מחכים : נט) הצדיק הוא צחי'
שבת צחי' נקודה הפנימית שבתוך העיגולים שהם צחי' שבת
ימי המעשה שהם צחי' העיגולים שסביב הנקודה והצד"ד
מתגבר על האדם ומוזמין לו מניפות ואינו מניח אותם להתקרב
אל הנקודה הפנימית שהוא הצדיק שממנו יונקים הכל אך
כ"ז שהוא בתוך כלל ישראל שזה צחי' שהוא עדיין בתוך
העיגולים ולא יצא מן העיגולים לגמרי ח"ו עדיין יש לו תקוה
להתקרב אל הנקודה הפנימית הנ"ל : ס) כשהצדיק הגדול
האמתי מנגלה חידושי תורה בפלאים ונוראים עי"ז נתגדלים
גם איזה קטנים במעלה כי נעשה רעש גדול מזה שזה מנלה
חידושים נוראים כאלו ועי"ז הכל רעים ומתקבצים וצאים
לאיזה קטן במעלה לשמוע ממנו איזה חידושי תורה והוא
עומד עלמו על איזה פסוק ואומר להם מה שאומר :

סא) האדם נתהוה מד' יסודות אש רוח מים עפר וכל אלו
הד' יסודות נמשכין מיסוד הפשוט שהוא צחי' הצדיק יסוד
עולם שממנו נמשכין כל הד' יסודות גם הצדיק הוא צחי'
הנהר היוצא מעדן להשקות את הגן וכי' : סב) כל הדורות
כולם נמשכין מהצדיק שהוא הראש האמתי צחי' ראש בית
וכשח"ו זה הצדיק נסתלק ונתעלם אעפ"י שלו בעצמו אין
הפסד כלל צמה שנתעלם ונסתלק כי אם נתעלם ונסתלק
מכאן הוא גדול ומפואר בעוה"ב אזל על הדור יתום שנשארו
הוא רחמנות גדול מאד כי הם כיתומים ממש ומתגלגלים
בראש כל חולות ואין איש לאסוף אותם ולהכניס אותם הביתה
אזל כשיש זה הצדיק שהוא הראש בית אזי כל בני הדור
כולם בצחי' בני בית : סג) זה הצדיק שעוסק ביותר בעסק
התפלה היינו שמרבה לדבר עם אנשיו ומזהירם מאד להרבות
בתפלה בכוונה ובנה גדול וכן לעסוק בהתבודדות ושיחה בינו

לבין

צדים

לבין קונו וכו' על זה הגדיק יש עפ"י רוב מחלוקת ביותר
כי תפלה הוא דברים העומדים ברומו של עולם ובני אדם
מזלזלין בהם כשארז"ל : (סד) כמו שבגשמיות למראה עיני
האדם אין רואין שום שינוי בדמות ותמונה בין א"י לשאר
ארצות להבדיל ואעפ"כ היא קדושה מאד מאד בתכלית
הקדושה' עומה וגוראה מאד כמו בן הגדיק והאנשים כשרים
לערך שאר העולם אין ביניהם שום הפרש בגשמיות לכל מרא'
עיני בשר וזה דומים בדמותם וללמס וכל תנועותיהם ככל
שאר בני אדם ואעפ"כ באמת לאמתו אנו מאמינים שהם
מופרכים ומובדלים לגמרי מהם כי איש בשר הוא ענין אחר
לגמרי מכל שאר בני אדם ומכש"כ הגדיקים אמתיים ולא כמו
שיש טועין וסוברין שצריכין להכיר את הגדיק בפניו ובגלגלו
ובדמותו שיהי' משוני' בדמותו ובתנועותיו דייקא ובאמת לא
כן הוא כנ"ל וכן הוא גם לענין שאר דברים שבקדושה :
(סה) יש גדיקים גדולים בני עליה שזוכין להשיג השגות נפלאות
וגוראות מאד ואעפ"כ כל השגתם אינו עולה אללם כנגד
איזה דיבור מדברי תורה שהם מגלין בפני העולם כי בכל
דיבור ודיבור שהם מגלין בפני העולם תלויים בו כל העולמות
עליונים ותחתונים : (סו) לשעמים הגדיק פוגם באיזה דבר
נגד רצונו ית' והשי"ת הוא אוהב משפט וע"כ משפטו חרוץ
למיתת ח"ו רק מחמת שהשי"ת אוהב מאד את הגדיק ויש
לו גיעושים גדולים אחריו ע"כ לפעמים מחליף השי"ת את
משפט המית' על בוסה כי בוסה חסוב' ג"כ לפעמים כמית'
ר"ל ואז השי"ת מגרה בהגדיק איזה איש חוטא וחייב מית'
ר"ל והוא עומד וחולק ומבזה את הגדיק ובוזה נתכפר להגדיק
עונש המיתת ר"ל והגדיק נשאר בחיים וזה האיש החולק
נענש ומת אח"כ שלא מחמת רצון הגדיק כי גם ענוש לגדיק
לא טוב רק מחמת כי בלא זה היה האיש הזה חייב מיתת
מכזר ומחילה נתקדש שם שמים ג"כ כי העולם סוברין שנענש
בשביל כבוד הגדיק שהוא כבוד שמים : (סז) יש גדיקים
שעבדו את ה' וברתו ביגיעות גדולות עד שזכו לאיזה מדריג'

צדיק

ומעל' עליוני' כ"א כפי מעלתו אבל הצדיק האמתי המופלג
במעל' עליוני' ונוראה מאד מאד הוא אינו עומד על מדריגי'
אהת בשום פעם רק תיכף כשזוכ' לאיזה מדריגי' גבוה ונפלאה
ולשגה עליוני' גבוהה ונוראה מאד שאז יש לו נייחא קנת
והוא קנת בשמח' אבל תיכף אח"כ הוא משתוקק ומתגעגע
ונכסף להשי"ת כאלו לא התחיל עדיין כלל לכנוס בעבודת ה'
והוא שפל צעיני עזמו בחמת ויש לו רחמנות גדול על עזמו
כאלו לא הריח עדיין מעולם שום ריח מעבודת ה' והוא
עורח ומתייגע בכל עת ובכל שעה ומקבל על עזמו יסורים
קשים ומרים עד אין שיעור ומרבה בתפלות ותחנונים וגיעונועים
וכסופין גדולים מאד וכו' עד שגא להשגה ומדריגי' יותר
עליונה וכן בכל פעם ובכל שעה הוא מתחיל מחדש ושוכח כל
העבר כאלו לא התחיל עדיין כלל רק כמי שמתחיל לילך
ולכנוס בקדושת ישראל ולבו נשבר בקרבו ויש לו רחמנות על
עזמו בחמת ובתמימות ובהכנעה גדול' כאלו לא התחיל עדיין
כלל ובחמת אעפ"י שבוודאי הידיעה של הצדיק והשגתו הנוראה
ששיג בכל פעם הוא חידוש גדול נפלא ונורא מאד אבל
האינו יודע שלו הוא חידוש גדול ביותר היינו מה שבכ"פ
הוא מסלק ושוכח לגמרי כל חכמתו והשגתו הנפלאה ועוש'
עזמו בחמת כאינו יודע עד שעי"ז בעזמו זוכה לבא בכ"פ
למדריגות גבוהות ועליונות עוד יותר כנ"ל זה הנחי' אינו
יודע שלו הוא חידוש נפלא ונורא ביותר וא"א לבאר בזה
רק כל חד כפום מה דמשער בלביה : סח) אפיקורסית נקראת
מחא וע"כ כשנוסע להצדיק הוא משליך מעליו משאוי גדולה
כי מאחר שנוסע להצדיק כבר יש לו אמונה שהיא היפך
אפיקורסות : טט) יש צדיקים שמגלין ואומרים תיכף מה
שחס רואים ואינם יכולים להחזיק אללם אבל יש צדיקים
ששרשם מנחי' גבוה יותר והם יכולים להחזיק אללם כל מה
שרואים ואין מגלין אותם : ע) דע שיש אור שהוא מאיר
באלף עולמות וזה האור אין אדם פשוט יכול לקבלו מחמת
גדלו ונריך לזה חכם גדול והוא יהי' ננחי' ת"ח נוקס ונוטר
וכו'

צדיק

שנתלבלבו הסיפורים מאד וכו' עי"פ והצדיק הגדול יכול ע"י סיפור מעשה לייחד יחודים וכשהוא רואה שנתקלקלו נצורות עליונות ובלתי אפשר לתקן אותם ע"י תפלה . אזי הוא מתקנס ומייחדם ע"י סיפור מעשה וגם כשהוא רואה שאינו יכול להחזיר העולם למוטב ולהשיבם בתשובה שלימה להשי"ת ע"י התורות והשיחות הק' שעוסק לדבר עמהם אזי לפעמים הוא מתחיל לעסוק בסיפמ"ע ועי"ז דייקא הוא מעוררם משינתם ומביאם אל תכלית שלימותם . כי הסיפמ"ע של הצדיק נמשכים ממקום גבוה ועליון ונורא מאד ויש סיפורים כאלו שהם מבחי' עתיק וכו' : (פד) הצדיק האמת אעפ"י שיש לו כח להשתמש בשמות והשצעות וכיוצא בקדושה גדולה אעפ"כ אין לו להשתמש בזה כלל רק יהיה לו חמונה בהשי"ת כפשוטו והשי"ת יעזור לו ולפעמים נדמה להצדיק שהוא מוכרח להשתמש בזה ושהוא מזה גדולה וכיוצא בזה אעפ"כ צריך להתיישב בזה מאד כי אעפ"י שנדמה לו שלבו מייגעו לזה אולי הוא רק מהמדברים שמפתים אותו לזה עי"פ :

(פה) קודם שיוודת נשמת הצדיק האמת שהוא המנהיג האמת לעולם אזי מכריזין בכל העולמות עליונים שכל מי שיש לו ללמד חוב על זאת הנשמה יבא ומסתמא אין גם אחד שילמד חיזה חוב ח"ו על נשמה קדושה כזאת בתוך כך נא הצע"ד שהוא הס"מ נעצמו וזועק אם זה הצדיק יבא לעולם מה לי לעשות עוד ועל מה שוא נראהני כי צוודאי יחזיר למוטב את כל העולם וכל העולם יתקן על ידו בשלימות אז משיבין לו להס"מ זאת הנשמה צריכה לירד להעולם צוודאי ואתה חשבו לך ענה ואז הצע"ד נותן לעצמו ענה שיהי הצדיק הזה רשאי לירד להעולם ואעפ"כ יהי אור אמתתו וקדושת לדקתו נעלם ונגזו ומכוס' מהעולם מאד (ומסתמא הענה ע"י שמעמיד עליו חיזה מפורסם הדור שיחלוק על זה הצדיק ויעלים אורו בהעלמה גדול' וזה החולק מסתמא יש לו להס"מ הכירות עמו מכבר כי כבר היה לעולמים הרבה הרב' מעשיות כאלו וכמעט בכל דור ודור ולולי שהצע"ד

מתגבר

מה
בו
על
והו
שע
בו
בש
אל
אין
מש
ואי
לבו
לה
על
שע
שע
הה
חא
והו
לה
ומה
הס
בא
צדי
בא
לקי
ליש
חמ
הח
דח
עב

צדיק

מתגבר עמו כ"כ בכל דור ודור להעלים אור הצדיק האמת
בוודאי כבר היה תיקון העולם בשלימות אך אעפ"כ ענו
ענה ותופר ורבות מחשבות בלב איש ועלת ה' הוא תקום
והנשמה הזאת יורדת בעולם ואעפ"י שנאמת עובר עליו מה
שעובר ולולי ה' שהיה לנו וכו' אעפ"כ הצדיק הזה הוא
כובש מלחמות רבות וסוף כל סוף יתקן העולם על ידו
בשלימות : פה) כל זמן שאין האדם זוכה להתקרב באמת
אל הצדיק האמת אזי אעפ"י שלומד ומתפלל תמיד אעפ"כ
אינו זוכה להרגיש טעם אמתי בלימודו ותפלתו ואם היה
משים אל לבו היטב היה מרגיש בעצמו שחסר לו איזה חסרון
ואינו יודע מהו (ובאמת החסרון הוא מנר שלא זכה להתקרב
לצדיק אמתי שיאיר לו האמת) ואשרי למי שזוכ' להתקרב
להצדיק האמת בעוה"ז בחיים חיותו כי הבע"ד מניח א"ע
על זה מאד למנוע את האדם מזה כל ימי חייו ח"ו מאחר
שעיקר שלימות קדושת יהדותו תלוי בזה ולפעמים יש אדם
שעו"ש מנו' כזאת שנא עי"ז לבחי' מאור הקטן והלמלי היה
האדם הזה זוכ' להתקרב אל הצדיק האמתי שהוא בחי'
מאור הגדול כבר היה בא משיח והי' תיקון העולם בשלימות
והאדם הזה אף שיש לו גיענועים וכיסופים גדולים מסתמא
להתקרב לזה הצדיק אך הבע"ד מתגרה בזה האדם ביותר
ומזמין לו מניעות רבות אחרות בכל פעם בפרט מניעות
המות כמבואר במ"א ועיקר המניע' ע"י שמתלבש הס"ס עמו
באיזה חולקים ובוזים הדוברים על הצדיק עתק וכו' ע"כ
צריכין לבקש מאד מהשי"ת שיזכה לשבר כל המניעות ולהתקרב
באמת להצדיק האמת עי"פ : פו) הצדיק האמת העוסק
לקרב בנ"א לעבודת השי"ת הוא יושב עם האנשים שלו חוץ
לישוב היינו כי כל ישיבתו והנהגותיו הוא בוודאי הדיפך
ממש מדרכי הישוב אשר רוב מעשיהם תבו ורודפים אחר
המותרות וטרודים בהבלי הזמן אבל הצדיק עם אנשיו הם
רחוקים מכ"ז לגמרי ומסתפקים במה שיש להם ובפרט על
גדים ומלבושים אינם מקפידים כלל והם כיושבים חוץ לישוב

לגמרי ממש כגו דעותיהם והנהגותיהם ועוסקים רק בתפיל
ושירות ותשנחות להשי"ת ותשוב' וידיויים ותעניות וכז' ואל
אלו האנשים כל העבוד' הגדול' שצבדות ה' שנדמה לרוב
העולם לדבר קשה יותר לקבל על עצמם עבודה כזאת צפרט
סיגופים ותעניות וכיוצא אבל אללם כ"ז יקר מכל התענוגים
שבעולם כי יש להם תענוג מן הסיגוף הגדול או מהתענית
וכיוצא יותר מכל התענוגים שבעולם אך הע"פ שהם יושבים
בחמת חוץ לשוב העפי"כ נכבדים ג"כ בכל פעם אל הישוב
צכדי לקרב עוד צנ"ה לעבודה השי"ת ומהנהגים בזה בחכמ'
גדול' כנצ"פ : פזו זה הנדיק הנ"ל יכול להספיק לכאור'
מהמקורצים אליו מה שגריך לו והם הוא מובין באחד מהנשי'
שלפי מוחו הוא גריך לעבודה ה' שיחי' מלוכש במלבושים יקרים
מחד הוא מספיק לו וכן לפעמים להיפך דהיינו שמתקרב
אליו היזה עשיר והוא מוילאו מן הישוב כנ"ל ומנהיגו שם
צבגדים פחותים והכלל כי הוא יודע לורך הספקת באור'
וכך הוא מספיק לו ומנהיג אותו כנ"ל : פח) כל מה שהגדתי
מתחדש צבדותו ביותר בכל פעם ועוש' עצמו כאינו יודע
ובאלו הוא עדיין יניק לגמרי ולא התחיל עדיין לחיות כל'
ומתחיל צכ"פ מחדש כנ"ל עי"ז דייקא הוא זוכה לעלות צכ"פ
להשגות ומדרגות גבוהות ביותר עין לה ראתה וכז' עי"ש
שעי"ז העפ"י שהוא יניק ביותר כנ"ל העפי"כ הוא זקן ביותר
למענ' מהכל זוכה לחיים ארוכים כאלה עד שכל זמן העולם
כולו אינו עול' אללו כהרף עין ומחמת זה חין לו שום
הסתכלות בעולם מאחר שכל זמן העולם אינו עולה אלל
כהרף עין עי"פ : פט) כל הקולות שבעולם כולם הם רק
חסרונות כי כאור' לועק על חסרונו ואפי' כל השמחות
שבעולם הוא רק מחמת החסרון שהי' הסר לו ונתמלא
החסרון אבל יש נדיק אחתי שזכ' לחיות חיים טובים שאי
צקם שום חסרון והוא נרא' כהרש מחמת שכל העולם אינו
עולה אללו לבלום שישמע החסרון שלהם כי הוא חי חיים
טובים שאין צקם שום חסרון וחיים טובים שלו הם לחי'

כי מים חזל נהלחם ומים שלו יכולין נהרגוב כל הטעמים יכל
 כל הריחות וכל מיני ענג שצעולם עד שיחיו על ידם חיים טובים
 ונחמת בלי שום חסרון כנ"ל : (ג) יש בחי' גן כזה שגדלים בו
 יטוהרות וגיודלים נפלאים שיש בהם כל הטעמים וכל הריחות
 ים כל המרחות שצעולם והי' כולם יכולין לחיות חיים טובים
 ית חיותיים ע"י זה הגן ועל הגן הזה יש גנני שקורין הגראדניק
 ים היינו זריק קדוש ועליון כזה שהוא מיונס על זה הגן
 ונב יהיה ומשתדל תמיד בכל תיקוני הגן ולפעמים צעוון הדור
 ח' הצד הגנני הזה היינו שנעלם ונתכסה אורו של זה הצדיק
 ח' הן העולם זוכין לדע' ומנו שהוא זה הגנני שעל ידו הי'
 שי' יכלין כולם לחיות חיים טובים חמתיים ע"י הגן והגנני הזה
 ים צע"י שהולך וחומר שהוא הגנני חזל העולם מחזיקין אותו
 ים יחונע ח"ו וזורקין אחריו חכמים ונוגרסין אותו וממילא חינו
 שם יכל להשתדל בתיקוני הגן ועי"ז כל מה שיש שם בחיותו הגן
 ח' יודחי מוכרה לסיוט בלש ונפסק מאחר שאין שם המחוב'
 ים היינו הגנני אך העפי"ב היו יכולין לחיות וין הספיחים
 ים חן הצע"ד והתגרה מאד גם כזה ומכנים צעולם דברים
 כל' חלו דהיינו מדות רעות כאלו שמקלקלן החיים טובים שהיו
 כ"כ חן לחיות ע"י הגן כי ע"י המדות האלו נתקלקל כל חן
 ע' עש' עד שהוא בחי' טעם נבלה וכל מיני ריח עד שהוא בחי'
 ית' של הלצנה וגם נהשכים העינים ע"י בחי' ענגין דמכסין על
 יל' ינה עד שעי"ז נפגם כל מיני מראה וגוונין שצעולם והגם
 שם צע"י שבוודאי יש צעולם זריקים כאלו שיש להם עשירות
 זל' חול והאזרות גדולים צרוחניות שהם מתפארים ג"כ שהם חיים
 ח' חיים טובים ונחמת הם חיים חיים טובים ע"י האזרות הק'
 חול' להם העפי"ב יכולים הקלקולים הנ"ל להזיק להם ג"כ היינו
 ז' ל' פגמי העולם יתקלקל גם חללם הטעם והריח ושאר
 שא' חיים הנ"ל ומכ"כ שאין להם כח לתקן העולם ולהחזיר להם
 ח' חיים טובים שהיו יכולין לחיות ע"י הגן הנ"ל וע"כ לפעמים
 חיים מתקלקל גם חללם החיים טובים שלהם ואז כל תיקונם
 לח' הצדיק הגדול צמע' הנ"ל שהוא בחי' הרש' שהוא חי

חיים

צדיק

י
 יב
 יג
 יד
 טו
 טז
 יז
 יח
 יט
 כ
 כא
 כב
 כג
 כד
 כה
 כו
 כז
 כח
 כט
 ל
 לא
 לב
 לג
 לד
 לה
 לו
 לז
 לח
 לט
 מ
 מא
 מב
 מג
 מד
 מה
 מו
 מז
 מח
 מט
 נ
 נא
 נב
 נג
 נד
 נה
 נו
 נז
 נח
 נט
 ס
 סא
 סב
 סג
 סד
 סה
 סו
 סז
 סח
 סט
 ע
 עא
 עב
 עג
 עד
 עה
 עו
 עז
 עח
 עט
 פ
 פא
 פב
 פג
 פד
 פע
 פז
 פח
 פט
 צ
 צא
 צב
 צג
 צד
 צה
 צו
 צז
 צח
 צט

שלום הכל כאשר לכל נושא צמחו וע"כ הוא מתפחד בענין
 כי מחו הוא מועט מחזיק את המרובה וצחמת הוא אלו
 כלום והאנשים שלי אינם כלום וכולם המה מהבלי יחד
 דברים הרבה ורבים הכל אך יש לדיקים גדולים שבחמת
 לבח"א בחי' מועט מחזיק את המרובה כ"א לפי בחינתו ו
 שהדיבור שלו הוא בחי' מועט מחזיק את המרובה ו
 שהתיקתו הוא בחי' מועט מחזיק את המרובה ויש מי ש
 מוליד את גלגל הירח אעפ"י שגלגל הירח גדול מאד ו
 קיום כל העולם כי העולם נריך את הירח נמצא שהוא בח
 מועט מחזיק את המרובה צחמת הכל יש עוד בחי' מוע
 מחזיק את המרובה שהוא למעלה מכולם בכלל זה הדי
 שזכה לבחי' מועט מחזיק את המרובה בתכלית המעלה העליו
 מה שאין למעל' הימנו הוא דייקא נראה כבעל חטוטרת
 (שקורין הוקיר) וצחמת אינו בעל חטוט' כלל רק אדרבה א
 נושא עליו את הכל עי"פ : זה) יש אילן אשר בללו י
 כל החיות ועל ענפיו ישבנו כל העופות וכל ליפרי ש
 והעונג המופלא שיש שם אלל אותו אילן אין לשער ולפע
 יש כת מצני אדם שמשגיגן שיש אילן כזה בעולם ורועין ל
 ולבא אליו אך אין מכריע ביניהם לאיזה נד נריבין לילך ל
 אל אותו האילן ונופל מחלוקת ביניהם על זה כי זה או
 לנד זה נריבין לילך זה אומר לנד זה ואין מכריע ביניה
 עד שבא חכם אחד ויודיע להם כי א"א לזכות לבא אל או
 האילן כ"א מי שיש לו המדות של האילן כי זה האילן יש
 ג' שרשים שהם חמונה ויראה וענוה וצחמת הוא גוף הא
 והא כשזוכין כולם לבא לאלו המדות הנ"ל אזי כולם מסכי
 לדעת אחד שבזה סדרך נריבין לילך ולבא לאותו האילן א
 זה האילן אין לו מקום כלל כי הוא למעלה מהמקום לב
 וע"כ אפי' אלו הנדיקים הזוכין לכל המדות של האילן ה
 אעפ"י א"א גם להם לעלות ולבא אליו כ"א ע"י זה הדי
 הבעל חטוטרת הנ"ל שזכה לתכלית המדרגה העליונה בע
 מועט מחזיק את המרובה והוא במדרגת סוף בחי' המק

צדיק

כי תיכף למעלי ממנו הוא למעלי מן המקום לגמרי וע"כ הוא
יכול לישא ולהעלות אותם מתוך צחי המקום ולהעלותם
להאינן הנ"ל שהוא למעלי מן המקום כנ"ל : (זו עיקר רפואה
הבנת מלכה בשלימות הוא רק ע"י הצדיק הגדול מאד שיש לו
כח כזה בידו שאכל מי שמקבל הוא נותן לו עד שיש בידו
ע"י כל העשר מיני נדק' וגם יש לו כח כזה בידו שיכול
להחזיר ולהוליא כל העשרה מיני תינים גם לאחר שהשיגו
לאותו שזרקו אליו וגם הוא יודע כל העשרה מיני
דפיקין ע"י שיש לו כח כזה בידו שיכול ליתן למי שנסמך על
ידו כל העשרה קצין חכמה וגם יש לו כח כזה בידו שיכול
לעכב ולאחוז בידו כל העשרה מיני רוחות ולעשות בידו לרוח
משקל שעי"י יודע לנגן כל העשרי מיני נגינה והנגינה הוא
הרפואי של הבנת מלכה נמצא שיש לו כח כזה בידו ואעפי"כ
הוא נראה כמי שאין לו ידיים מחמת שאינו משתמש עם הבנת
שבידיו כזה העולם כי הוא נריך לשמש עם הבנת שבידיו לכל
הענין הנ"ל : (זו אחת המעין עמוד והתבונן מכל הנ"ל גדול
העילמת קדושת אור הצדיקים הגדולים במעלי מופלגת מאד
א"ך שאורם נעלם כזה העולם מאד מחמת שזה העולם רחוק
מאד מנוראות קדושתם עד שנראים כעוורים וכחרשים וכצעלי
מחיים ככל הנ"ל ולא עוד אלא שמכונים בשם צעטלירם שהיו
המדריג' הפחותה והשפלה שזוה העולם וגם כל ענין החתונה
ששם היה כל ענין ההתגלות של הנוראות והנפלאות האלו היה
ג"כ במקום שפל ונמוך מאד שזוה העולם היינו צבור גדול
ומטוסה צקנים ועפר וזבל וכמו כן מתהגג גם עכשוו בכל דור
ודור עד שיבא העולם לשלימות תיקונו ואז נדיקים יראו
וישמחו וכו' ואז יתגלה קדושת אור הצדיק האמת שמאיר בכל
העולמות צפרט כזה העולם כמוצא במ"א : (זה מזה שרואין
שצדיק אחד מכניע עמו צפני חבירו אין מזה ראייה שמתמא
חבירו גדול ממנו כי לפעמים יכול להיות שהוא להיפך רק
שזה הצדיק הוא עניו יותר מחבירו וכו' : (ט) עיקר יגיעת
ועבודת האדם להתקרב אל הצדיק האמת הוא רק בשביל
התכלית

צדיק

התכלית כי עכשיו אין יודעין ומרגישין טעם כל כך בהתקרבות
מחמת עבירת החומר ומחמת רוב המניעות והבלבולים רק
אז אחר ההסתלקות של האדם אז אם יזכה יבין וידע וישג
מה ששמע כבר לבד ממה שיזכה לשמוע גם אז ויתר מזה
מה שיסוי' מנד הנשמה כפי מה שיזכה כאו"א ובחמת גם אז
אחר ההסתלקות והפטירה של האדם לריכין ג"כ התחזקות
גדול להאמין בהנדיק האמת כי יש נשמות הרשעים ומקטרגים
ומחנלים שמבלבלין ומחלישין דעת האדם גם אז בדיבוריהם
הרעים ורועים להטעות את האדם גם אז וגמנוע אותו מליכ'ן
ולבא אל הנדיק האמת לקבל תיקון לנשמתו (וכידיע ומוזן
בדרז"ל נכמה מקומות שגם אחר הפטירה לאו כל אדם זוכה
לבא תיכף למקום מנוחתו בשלימות ויש שמוליכין אותם דרך
נחי' עולם התאו וכו' ולא כידוע) ע"כ ז' יבין להתחזק גם אז
בהתחזקות גדול ובחמונה גדולה בהנדיק האמת עד שעי'
זוכה גם שם לעבור על כל המניעות והסכסוכים והבלבולים
ולבא להנדיק האמת ולקבל ממנו תיקון גדול לנשמתו והעיקר
תלוי בזה העולם כי כפום מה דאחדנך בר גש צהאי עלמא
וכי' כשארז"ל ומי שזוכה בזה העולם להתחזק בחמונה שלימי'
ולתקרב להנדיק האמת אזי בוודאי גם שם לא יוכל למנוע
אותו מזה שום בלבול ומניעה וגודל הפלגת מעלת התיקונים
הק' שיכולין לקבל שם צעו"ב ע"י ההתקרבות להנדיק או"א
לבאר כלל כי יש נשמות ערומות כאלו שהם ערומות לנמר'
ר"ל עד שהיו נשליכין ונאבדין ח"ו בתוך כף הקלע ר"ל וע'
שזכו להתקרב להנדיק האמת ניבולין מזה עי"פ : ק) הנדיק
הגדול האמתי המובלג במעלה עלי'ג' מאד אותו לריכין כל
העולם לא מצעיא אנשים כשרים הפשוטים רק אפי' אותו
צדיקים שיכולין כבר להתפלל הוא יכול להראות להם שאינם
יודעים כלל מהו תפלה ולהראות להם דרך בתפלה ואפי'
הנדיקים הגדולים מאד שעוסקים ליחד יהודים (היינו כעין
היהודים והכוונות המצוהרים בכהאר"ז'ל שלהם לריכין אנשים
גדולים מאד כידוע הוא יכול להראות להם שאינם יודעים

צדיק

כלל הדרך צענין זה ולהראות להם דרך ציחודים וכו' :
קא) המקורבים של הצדיק האיות החוסים כלל כנפיו באמת
הם צריכים להתחזק מאד בעבודת ה' כל ימי חייהם ואין
צריכין לחוש ולדאוג כלל רק לחסות ולנטות ולהשען באמת
על כח וזכות הצדיק הק' ההולך לפניו כי ויה אס הנשמות
שלא הכירו אותו כלל הם מפנים על התיקונים שלו מכש"כ
אותם שזכו בחיים חיותם להתקרב אליו ולחסות כלל כנפיו
באמת שבזוהאי יקבלו עי"ז תיקון גדול לנשמתם וכו' עי"פ :
קב) כשהרשעים הגדולים נכנסים לפעמים להצדיק האמת
ומכניעין עמון קצת לפניו מזה בעצמו נעשה ג"כ תיקון גדול
מאד במקום שנעשה כי דייקא כשבאים מרוחקים כאלה מעמקי
הקליפות ומכניעין עמון תחת הקדושה מזה דייקא נתעלה
ונתגדל שמו ית' ביותר : קג) בכל עבודה ועבודה מעבודת
ה' יש דבר שמניחין ומשאירין להאדם על בחירתו היינו שאין
מזכירין ומזווין בפירוש שיעשה כן רק הדבר תלוי בדעתו
ובחירתו שזה בחי' משה הוסיף יום אחד מדעתו וכו' וזה
עיקר העבודה והבחירה אלל הצדיקי אמת כי במה שהוא
בוודאי רצון השי"ת לעשותו או שלא לעשותו בזה אין להם
נסיון כלל ומרוצים לעשות כל הדברים שהם רצונו ית' אפי'
במכ"ג ויסורין עמומים מאד ר"ל ועיקר הבחירה והנסיון
שלהם הוא רק בבחי' הג"ל היינו בהדבר שנשאר רק על דעתו
לבחור לו לעשות כרצונו והוא אינו יודע איך היא רצונו ית'
אם לעשות או שלא לעשות וכו' ואפי' צענין הנהגת העולם
ולעסוק עם בני אדם ולהחזירם למוטב שזה בוודאי דבר יקר
מאד כיוו שארז"ל אעפי"כ יש להצדיק כמה וכמה ספיקות
בזה ואינו יודע לשות עצות בנפשו איך להתנהג בזה כי כ"ז
שהאדם מלובש בגופו והוא בעל בחירה אפי' אס הוא אדם
גדול וצדיק קשה מאד לפעול עמו לנתקו מבחירתו ולהנטותו
אל האמת מאיזה דרך וענין שצריכין להשיבו מזה ובנקל יותר
אלל הצדיק האמת לעזור ולהעלות אלף אלפים נשמות הרשעים
ר"ל ברוחניות היינו נשמות המתים מלעזור לאיזה צדיק גופני
בעבודה

צדיק

בעבודת ה' כ"ז שהוא בחירתו ע"כ הצדיקים הגדולים יש
להם ספיקות גדולות על זה כי צוה הזמן והגיעה שמצלין
על זה שעוסקים עם בני אדם בעלי בחירה אשר עדיין הדבר
בספק גדול אם יפעלו אולם כרצונם בשלימות צוה הזמן היו
יכולין לתקן ולעשות בעבודת ה' מה שהיו עושין וכו' אבל
אעפ"כ כשזוכין לעזור לבעל בחירה זה צוודאי דבר יקר מאד
אשר ח"ן לשער וכו' : קד) הנסיעה והדרכים שנוסעין אל
הצדיק האמת בכדי להתקרב על ידו להשי"ת הם יקרים מאד
ומכל פסיעה ופסיעה נברא מלאך והצדיק האמת בעלמו
משתוקק ומייתל ומחכה שיזכה לראות אור בהירות הדרכים
שנוסעים בהם אלו הזוכין להתקרב אליו : קה) אלו הזוכים
להתקרב להצדיק האמת ח"ן להם לחשוב שום מחשבות כלל
ואינם זריבין רק לשאת אבנים וסיד (היינו לעסוק בעבודת
ה' בפשיטות בתורה ותפלה ומצוות ומעש"ט) והצדיק צונה
מה בנינים נפלאים ונוראים וכו' : קו) קודם שנמצא הצדיק
האמת בעולם יכולים להתקרב להשי"ת מעלמו אבל אחר
שכבר נמצא הצדיק האמת בעולם ח"ו להתקרב להשי"ת
באמת ובשלימות כ"א כשזוכין להתקרב אל הצדיק האמת :
קז) מי שזכה להתקרב להצדיק האמת אפי' אם עוברים כמה
שנים וח"ו נעתק ועולה ממדריגתו למדריגה עליונה ממנה
ציראת שמים רק הוא עומד במדריגתו הראשונה כבתחלה
ואפי' אם נדמה לו ח"ו שהוא גרוע יותר מבתחלה אעפ"כ
ההתקרבות בעלמו שמקורב אל הצדיק הוא גם כן טוב מאד
(ואם לא ה"י מקורב להצדיק אז צוודאי ה"י גרוע עוד יותר
ויותר) ואם יח"י חזק בההתקרבות להצדיק צוודאי סוף כל
סוף יזכה לבא צוה העולם לשלימות תיקונו : קח) הדרכים
תחביים מאד לנסוע עליהם להצדיק האמת ומי שהוא רגיל
לנסיע ויח"כ נפסק ומנע מזה ח"ו הדרכים עלמן מתחבלים
על זה ומתגעגעים אחריו כמשארז"ל הדרכים מנקשים את
תפקודם : קט) דבר זה בעלמו שזוכין להיות מנהג וכלל צין
חבורה חביבה ואהובה ח"ו (היינו צין אנשים כשרים יוראים

צדיק

שזכו להתקרב להלדיק האמת) זה ג"כ טוב ויקר מאד בלי
שיעור ומכש"כ אם זוכה בעצמו ג"כ לעבוד את השי"ת כראוי
והעובדות ומעש"ט שלו נאים ונכללים ממילא בתוך השותפות
הק' של החברים האהובים כנ"ל ואזי הוא טובה לכולם כי
גם הם יכולים להרחיב ידיהם להלליה ביותר ע"י העובדות
הק' שלו : (ק"ו) כל מי שניית ומקיים דברי הלדיק בוודאי
ישיה לדיק גדול ישיה מי שישי' וסעיקר להשליך ולבטל
שכל עצמו לגמרי רק כאשר יאמר הלדיק יקיים הכל במאמרו
וכי' מסתמא מי שיכול ללמוד ביותר מסוגל ביותר : (ק"ח)
עוב מאד להרגיל עצמו לנסוע ולילך אל הלדיק האמת ברגליו
דייקאחה טוב יותר מליסע אליו בעגלות : (ק"ט) כל מה
שהלדיק מנוה לעשות בעבודת ה' אפי' אם נדמה לו
שהוא דבר פשוט וקל אעפ"כ לריך לזכור מאד בזה לקיים
ככל דבריו ולהאמין כי כל חיי נפשו תלויים בזה : (ק"י) ע"י
חשבת לדיקים אמתיים זוכה למחון הרבה : (ק"י"א) יש לדיקים
שהם נאים ויפים מאד כי הם לדיקים אמתיים וגדולים
ואעפ"כ חונם יכולים להגסיג את העולם : (ק"י"ב) לריכיה
אנשי של הלדיק לשמש את הלדיק בכל נרכיו ולעשות לו כל
מה שהוא היה לריך לעשות : (ק"י"ג) הברכה שמצרכין עצמן
אלל גדולים וחשובים הוא דבר יקר מאד וטוב להסתדל לנרך
ה"ע אלל כולם : (ק"י"ד) טוב מאד לראות פני כל לדיקי אמת
שבדור כי לדיקייא אנפי שכינתא : (ק"י"ה) מי שמקו"ב ללדיק
אמתו ימים ושנים הרבה ועומד ומשמש לפניו ושומע דבריו
אעפ"י ששומע ממנו כמה דיבורים וסיפורים ושיחות שאינו
מבין בהם שום תועלת וענה לנפשו אעפ"כ אם יזכה ויכל
אה"כ ברבות הימים להבין למפרע ללמוד ולהוליא מכל הסיפורים
שממע כבר ענות גדולות לעבודה השי"ת וכל דיבור ודיבור
שממע מקודם לפני כמה אים יהי' לו הית"כ תועלת גדול
ויחיה א"ע אה"כ בכל דיבור כי אה"כ יזכה להבין ויאמר זה
רימת לי מורי אז בדיבור זה בחינתו האין וכן בכל פעם ופעם
ינחתו לו בדעתו רמזים נפלאים ועלות גדולות מכל מה שממע

צדיק

כבר אם ישים לבו היטב לזה: קיט) גם בני אדם השומעים התורה של הצדיק האמת ואינם מבינים אותה לעתיד צעו"כ יבינו כי עיקר התורה שלו הוא להנשמות שלהם שכשיבאו לעוה"כ יהיו כל הנשמות של השומעים בקיאים באתון התורות הגזרות מחד גם צעו"ז רריך לקיימם בפשיטות עכ"פ ולילך עמם דהיינו לילך איזה זמן עם איזה תורה ומאמר ששמע מפי הצדיק האמת או מפי תלמידיו או שלמד בספריו הק' וכל העבודות שלו מנקה עד ערב יהיה עם ההלך של אותה התורה שהוא הולך בה צנת ההיא ואח"כ יבחר לו איזה תורה ומאמר אחר וילך בו איזה זמן עד אשר ברצות הימים יוכל לכות לעבור ולילך עם כל התורות ששמע מפי הצדיק האמת או בשמו ז"ל :

צדקה א) עיקר עכירת המוח והשכל הוא רק ע"י כלי המעשה כי ע"י מעשים עכורים גורמים כליון והפסד להשכל ח"ו ועיקר תיקון כלי המעשה הוא ע"י צדקה שכלו במעשה צחי' והיה מעשה הצדק' שלום ועי"ז נשלים גם אור השכל : ב) ע"י התענית וכן ע"י אכילת שבת זוכין לצטל ולהכניע האויבים אבל לרוב השלום צריכין גם להרבות בצדקה וע"כ צריכין ליתן צדקה ציום התענית כשארז"ל אגרא דתעניתא צדקתא וכן צריכין ליתן צדקה לעניים על שבת : ג) צדקה הוא צחי' דיצור צדיעה שעי"ז נמתקין כל הדינים ונחרפא הנפש ועולה לשרשה ונתגלה כבודו ית' : ד) ע"י צדקה נותנין כח לצחי' רגלין שיחי' יכול לילך צדרכי השי"ת והעיקר ע"י צדקה של שבת היינו שנותן לעני על שבת או שמאכסן עני על שלחנו : ה) צדקה הוא צחי' שמש וצדקה שעושין צימי החול הוא כנגד שמש שבזמן הזה וצדקה של שבת הוא כנגד שמש העתידה להתחדש לע"ל שהוא כאור שבעת הימים : ו) ע"י שמתגבר האדם ומהפך אכזריות שבטבעו לרחמנות עי"ז נתהפך הרוגז לרנן : ז) ע"י צדקה נעשה יחוד צרכה קדושה שזה צחי' זוגין וקדושה אך יש רשעים שנותנים צדקה שאללם נפגם צחי' היחוד צרכה קדוש' הכל

צדקה

כג"ל ונעשה מזה ניוחף ר"ל ואם היו גם הם נותנים נדקתם להנדיק האמת היו גורמים פגם ח"ו לדיבור פיו של הנדיק שמקבל יבצעלי נדקה כג"ל ע"כ מסבב השי"ת שהרשעים אלו פונים עומן רק אל השקרנים והנבזעים וכו' (עי"פ) ונותנין להם הנדקה שלהם ועי"ז ניגולין הנדיקים מפגם הנדקה שלהם כג"ל : ח) עיקר התהוות הזמן שעי"ז עיקר קיום המעין והלב המצ"פ שעי"ז עיקר קיום כל העולם כולו הוא ע"י החסדים של אמת (א"ה) מזה מובן שדרך האדם לזכר מאד בכל יום לעשות חיזה חסד של אמת בכדי שיהיה לו ג"כ חיזה חלק ושייכות בכל הג"ל : ט) יש שעובד ה' והוא עדיין רק מבחי' עבד וכו' וע"י מלוות פדיון שבויים עי"ז יולחין מבחי' עבד עי"פ :

ציצית א) מעלת יקרת קדושת מלוות לויית ותפילין

גדולים ויקרים מאד כמו שהפליגו רז"ל בהם ובהם עיקר היכר קבלת עול מלכות שמים של איש ישראל ויהי כשהליל האכום את המלך ממות ממש וכשבע לו המלך שיתן לו כל הכבוד שירצה ענה האכום ואמר שזה עיקר כבודו שיהיה ראוי להגות עליה ותפילין צפרהסיח וזה היה עיקר השררות וההתמנות שלו ואח"כ כשבא מלך אחר מבני בניו וביטל אותו מימנות אלו ראה אח"כ ששור וזה שבמלות שחקין ממנו (כי תפילין וליגית הם בחי' שור וזה עי"פ) ואעפ"י שהיה המלך הזה חכם גדול וכנש כל העולם בחכמתו אעפ"כ נכרתו הוא וזרעו ושלט בהם האש הגדולה ונשרפו ונכרתו כולם אבל שאר המלכים שהיו דרים יהודים צמדינתם שחלוצשים צעו"ת המלכים האלו היו הולכים דרך האש הגדול הזאת ולא הזיק להם כלל בזכות מלוות לויית ותפילין שיהודים שבמדינתם חלוצשים בהם ראה והבן גודל כח קדושת מלוות אלו איך מגינים ומגילים מהכל ומכש"כ ליהודים בעמנם שזוכים להיות מעוטפים ומלוושים בהם :

הדרושה והירוש השם א) אעפ"י שארז"ל אלמלי

נגדו לחנניה מישאל

ועזריה

רצון

חמת שתענית הוא דבר קשה צפרט צדורות הללו החלוש
 בה ע"כ העיקר לצחור לו מקום מיוחד שיהי יושבו מתגעגע
 ומשתוקק וכנסף ומנפה בכל יום ובכל עת להושיא השכיני
 שהוא שורש קדושה נפשות ישראל מגלותה וימעט בתאוות
 הכילה כל מה דאפשר צפרט בשתיית היין בכדי שלא יבא
 לידי שינה היינו כי ע"י תאוות הכילה ושתייה ע"ז אוצד את
 פניו שהוא צחי השכל והחיות דקדושה ינופל למוחין דקטנות
 שהוא צחי שינה (מעשה רחשונה שנסופמ"ע ועיין בהקדמ'
 שניה של הסופמ"ע ובליקוטי מוהר"ן ח"א במחמר חר"ט) :
 ד) גדול מעלת הרצון והכיסופים והגיעגועים דקדוש' אין
 לשער כמו שראינו מהבנים שנאצדו ציער שבימי חתונתם ע"י
 שביס ראשון היו זוכים וימתגעעים אחרי הצעטליר העור
 ובתוך שהיו מתגעעים כ"כ כנ"ל תיכף ומיד ענה ואמר
 הנני באתי אללכם וכו' וגילה להם נוראות נפלאות מעונם
 נוראות מעלתו וגדולת השגתו ושהוא הי' חיים ארוכים וכו'
 והשפיע גם עליהם מנוראות קדושתו שיחי' ג"כ חיים ארוכים
 כמוהו וכ"ז זכו ע"י גדול הגיעגועים שהיו מתגעגועין אחריו
 כנ"ל וכן ציוס שני שהיו מתגעגועין אחריו הצעטליר החרש
 ובתוך שהיו מתגעגועים אחריו והנה הוא בא ונפל עליהם
 וגשק אותם והשפיע עליהם ג"כ מקדושתו הנוראה מאד שיחי'
 ג"כ חיים טובים כמוהו וגילה להם בזה הענין נוראות נפלאות
 וכן ציוס השלישי שהיו זוכין ומתגעגועין אחריו הצעטליר
 השלישי שהוא הכבד פה בתוך כך הנה הוא בא וכו' וגילה
 להם נוראות נפלאות והשפיע עליהם ג"כ מקדושה מעלתו
 הענומה והנוראה מאד וכן הי' בכל יום ליום כמז"פ (שם הי'
 ג' מעשה מהו' צעטלירם) : ה) עיקר חיות וקיוס העונם
 הוא רק ע"י גיעגועים וכיסופים דקדושה כמוזן צפנים שהלג
 אל העולם שבו תליי עיקר חיות וקיוס כל העולם עם כל
 הכבדאים כולם ועיקר חיות של זה הלג צעמו הוא ע"י
 צעמוך תמיד כנגד המעין שנקלה העולם וכוסף ומשתוקק
 תמיד בהשתוקקות גדול לנא אל אותן המעין אעפ"י שהוא
בלתי

שמחה

רעמים הנ"ל היא ע"י שמעין המוח וכל מיני תכונות חילוניות
ומהשנות זרות והסודים רעים : ג) כל מה שחסר להאדם
הן ברוחני הן בגשמי החסרון הוא כשכני' כניכול הך כשידע
האדם את זאת שהחסרון הוא למעל' וליוטה בודאי יסי'
לו צער גדול ועצבות ולא יוכל לעבוד את ה' בשמחה לכן הוא
לררך להשיב צעמו מה אנו ומה היי כי המלך צעמו מספר
לי כניכול החסרון שלו וכי יש כבוד גדול מזה ומהך כך בא
ע"ז לשמחה גדול' ונתחדשין המוחן שלו : ד) כל החסרונות
שנאים להאדם הם צאים מהניולות שנפלו ונחסרו כניכול
ע"י צהי' שצירת כלים והתיקון הוא ע"י שמחה האדם ח"ע
באלקיו צחי' הנכי' השמח צה' ע"ז נשלמין כל ההסרונות
והשצירה ונתעלין כל הניולות הקי' : ה) שורש נקודות כל
המזונות היא השמח' והשמח' הוא קומה שלימה מרמ"ח היצרים
ושק"ה גידים וכל מזון ותר"ג מלות יש לה אצר מהשמח'
כל מזון לפי צחיכתה ולררך האדם לרהות כשהוא שמח בשמחה
של מזון שיעבור בכל הקומה של השמחה מראש ועד עקב.
ואזי אם פגם בצחיזה מזון הן מ"ע או ל"ת. אזי כשמח
ועובר והולך בקומת השמחה אזי כשהוא פיגע צום האצר
שהוא כנגד אותה המזון שפגם צה אזי ח"ה לו לשמח שם
ואדרבה יש לו דהגה צחי' הדג מוחטחתי וע"כ ע"ז מרגיש
ונזכר החטא שעשה מקודם וע"כ העפ"י שריצוי חור השמח'
של ריבוי-מזונות שלו מתלהב ומבטל דהגה ומניעת השמח'
שמוחמת החטא העפ"י ע"ז יוכל ח"כ להתוודות וידוי דברים
על החטא שע"ז נתקן בשלימות פגם החטא ונתייחד הקול
עם הדיבור ונעשה יחוד קוב"ה ושכינת' וכ"ז זוכין ע"י שמת'
של מזון : ו) לפעמים נזכר האדם צעמו מעולם ההזכרות
שהזכירו ז"ל להיות בשמחה תמיד צפרט בשנות וימים טובים.
וע"ז דייקא נתיבך לו דהגה ועצבות מדבר זה צעמו סינו
ממה שאינו זוכה לקיים זאת ולהיות בשמחה צחמת ע"כ
צריכין לזכר צום-שלה יס' לו מרה שחורה עכ"פ מזה צעמו
ממה שאינו זוכה לשמח' כי צחמת הרגון לצד מה שהוא רונה

תלמוד תורה

כשתלקח ציבורי התורה הנמשכין עלי' וזו כל מברשי התורה אין יכולין להשיג אום ביאור בתורה וזו נמשורר מריבה על הדקיקים כי עיקר המחלוקת שנעולם נעשה ע"י המחלוקת ביאורי התורה כי הביאור הוא תירוח על קשיות ומריבות : 7) כשלימד תורה בארבה ויראת ה' עי"ז נברא מכל הלכה גולם אחד ובשלומד כל המסכת הוא נקי' מטריכותא וההלכות הן עלמין דילה ועי"ז כתגלה מלכותו ית' : הא) כשהצי"ת משפיע זרכות ושועות נשמיות לישראל עי"י הכלי המקוים זרכה לישראל שהיא השלום עי"ז זוכין לקבל ג"כ ישועות וזרכות ברוחניות היינו שזוכין לקבל מידושי תורה אמתיים שהם נקי' חולפין קדמ' מאת הבורא ית' כ"א לפי מדרשינו : ואז) אח"ל לא משכח יום דלית ביה טוב ואין טוב אלא תורה היינו כי בכל יום יש צו טוב הגנה היינו רוחן לאורייתא השיך ליה היום אך כשאלם רונה להגות ולשגב גד"ת היינו ברוחן לאורייתא והוא אינו כדאי ליה אזי באים נקמים ועקרבים ומנבלגין מחשבת' ללא ייעול לאתר ללאו דלי' ואלו הם המחשבות הנאים להאדם ומנבלגין אותו ועי"י שהאדם רונה ומזוקן עד מאד לכנס אל הטוב הגנה ומדבק עלמו נקמות טובות אזי הקמות טובות הם שערים ומתקיים לראות ולהשיג על ידם הטוב הגנה בכל יום ואז כל יום ויום גדול וארוך אגלו עד מאד כי רואה ומשיג הטוב הגנה היינו רוחן לאורייתא השיך לכל יום ויום והו עיקר חריבת ימים והעיקר זוכין ליה עי"י מדת היותרנות שהאדם ומתן צממונו שיה מדמו של א"א ע"ה ועי"י נופלגין ומנבלגין כל הנקמים ועקרבים היינו המחשבות זרות המנבלגין מחשבת' ונעשה המוח נח חד ואז יכול לבא בכל יום אל הטוב הגנה השיך לו ככ"ל : ז) בכל אדם ואדם יש נקי' חנפין נהרין שיה נקי' ידועת השגת התורה"ק ננק' כס מיים שיה נקי' קדושת ישראל הרקוקים בשרשם מכל הקמות והתאוות ויש צו ג"כ נקי' העין עכו"ם שהם נקי' כל התאוות והקמות רעות של העכו"ם שזיקתם מנק' כס מות נקי' חנפין קסוכין שהם נקי' חסרות והסתרת הידיעה ועי"י שהאדם מתייגע בתורה לגם שמים עד שיזכה להשיג ולהבין חכמת התורה"ק עי"ז יוצא מנק' חנפין קסוכין לנקי' חנפין נהרין ואז כמתבטל ממנו השיעבוד של התאוות והקמות רעות של העין עכו"ם שהם נקי' חנפין קסוכין ואז נקרא אלם ננקי' זאת התורה"ק אלם נקי' חנפין קרויים אלם כי עיקר שם אלם זוכין עי"י התורה"ק שהיא נקי' חנפין נהרין והיא נקי' הרמקת ושירת כל התאוות ומדות רעות ועי"ז זוכה שמתבטל ממנו עול השיעבוד של העכו"ם גם בנשמיות כשאח"ל כל המקבל עליו עול תורה וכו' :

ק) התורה היא רוקניות ודבר רוקני אינו מופס מקום וע"כ מי שזך וישר פעלו ושכלו רוקני יכול לתפס כל התורה כולה ולא ישכח דבר אך מי שהוא פגוש דברי התורה ועושה שהם מקשות עי"ז נא שכתת התורה ק"ו :

ט) כריך להרהר מאד כשאומר תורה זרכים שזיבוריו יתמלקו שלא ישמע כ"א כי אם מה שברך לו לא יזהר ואעפ"י שאומר זכני רבים לכולם בזה עכ"ל לא יבטח בלב כאז"א כ"א הטועה לו וברך לו : יוד) בהתורה"ק יש שני כמות חס ומים וכן האדם נעשה שעוסק ומעיין בתורה יוצאים הנלים ואליים

תלמוד תורה

קטנו ויש בהם חסידות ולקות שהם ג"כ נתי' אז ימים ומי שזכה שלישי
עולה להשכינה נעשה קטני' שני הכפות הכל' שפע חסידות וספע נשיות
אך לאו כל אדם זוכה לזה יתי' לימודו עילה להשכינה ואזי כשהתורה
יוצאת ותי' לה לעלות אל מקום חסידות ונתוך כך באין הנרדתי נמוסין השולטין
בלילה ומכוס עליה ומוכלת למטה ונתפורת ככל העולם וכל בני העולם
אוחזים שאיור שהיא מלא סתירות האלו שלא זכו לעלות למעלה ונתפדו
באור העולם איז אלל אדם גדול ונדיק אז עב"פ אלל אדם כשר וירא עמים
נעשה מזה על תורה וקת' זוכין להשיג מזה השגות וקידושין לקוריתא
ולקטנים שאינם יכולין להשיג ולמדו מניע להם מזה התעוררות קדש וקטן
מקן להחירה מזה ג"כ נתי' קידושין שנתקדש הקטן והתעוררות אללו אלל
במקבלים מזה נתי' שאינם כשרים איז נעשה אללש קאלו התורות לט
עלכות ומניע להם עי' שקן נתי' והתעוררות קדש לניעות וטרקוט ועבודות
העוה"ל שהיא התיקן מזה על תורה היינו לט מלאכות כנ"ל : (א) כל
ספר י' שם דמות דוקטו של הקטן שדיש אלל הדיעות שמה הספר :
(ב) י' קדרי תורה ומי שזכה להם במתקיל לדש תורה הוא ככנס
בהקדשים ומקדרי לדרי וכו' ומקטש ממש אולרות וסגולות יקרות וקמדות
שאל דברי לו אלל ביקן לומר מחד לכל יעשה נעלות שבה השיג הגנה
גלשה כי י' מי שגדלה לו שבה נכנס לפני ולפנים בהשגת התורה
ונאמת הוא עדין עומד בקן לגמרי כי אי' בהשגת התורה חסידות דקדושה
י' מה כמה נתי' עי"פ נבדט כי י' כמה וכמה קידושין והשגות שגדלה
להאדם להשגות גדולות ונאמת הם באים רק מהיכל התעוררות עי"כ כרוסין
לחיה שאל לכלי לטעות מה והלדוק הגדול מחד אף כשזכה להשיג השגות
גדולות דקדושה באמת אצ"כ אינם נאמנים נשינו לבלום לגדול עולם
הכרתו את גדולת התורה י"מ ועי"כ הוא תפלה ומתקן ככל פעם שימתיל
הי"מ להראות לו אור התורה כאלו לא התחיל להשיג כלל מימיו (ס) רעה
י' קדרי תורה : (ג) י' הנלים בעולם שהם נתי' אלל המה
נעשה מעשועים היינו הנלי עולם של שעות ובמקבלים אלו ההנלים
ועמטנים אותם בקן תורה ותפלה ונעשה מקם הנלים דקדושה זה נתי'
גרים ועי' הכניסה של הידיה שמקבל' אלל וסויתא אלל זה נתי' אלל
קדרי אלל שלק האמר בהרחה ובכוונן להוציא כל הנלי השכיפה רק עי'
תורה ותפלה והנלים דקדושה זה נתי' גרים מזה כי מקבלין את ההנלים
של העולם שהם נתי' אלל המה נעשה מעשועים ומעלין אותם לפני' אלל
דקדושה עי' תורה ותפלה : (ד) לפני' כל תורה י' נתי' סמיכות לנגן
בדיוטו תורה קודש שמקדשן י' כמה סמיכות ובלבולים קודש שמנדר
ושלק הדבר כראוי ואלו הסמיכות הם נתי' עין הדעת טוב ורע שהוא נתי'
מנה ובשמייע אלל התורה נעשה זה נתי' עין הקיים וכו' : (ה) מי שמתקבל
לנגל מוסק ובמסוס באיור והיור וכוילא מקבלין דעתו עי' כשמוסק בנחה
עין מקבלין ג"כ דעתו ומשקן לעמטים סומטים על ידו : (ו) הלדוק האמת

תלמוד תורה

יש לו חיות גדולה כשומר תורה יותר מאימת ר"ה ויו"כ : ה) המעשה
יקרה מאד מאד (עפ"י) ומעשה יקר יותר כי מעשה הוא שעולה על מעשנו
לכד ומעשה הוא שונה במחמתו בנינים בשכלו והוא יקר מאד ואפי' פשט
שמעשין הוא ג"כ דבר גדול מאד ונעשה מזה דברים נבחרים ועליונים מאד
אך העיקר שיהי' באמת : יח) ע"י קידושי תורה שמגילי' עי"ו נמשך חלקות
כניכול למדן מוח השומעים ואעפ"י שזה אצלו ית' כמו נתי' תפיסא כניכול נתי' מלך
חסור ברהטים צריעו מוחין חסור דייקא אעפ"י כ' ניחא לי' להאי"ת דה אצל
כשומד תורה לתלמיד שאינו הגון ומשך חלקותו ית' למדן המוח שלו זהו
אצלו ית' כמו נתי' תפיסה וצית האסורים חמש וע"כ עכשו תפיסה וע"י
התפיסה נמתקנין ומדככי' הדיבורים שהכנים לתלמידים שאינם הגונים גם
עי"ו שלומד אצ"כ תורה עם תלמידים הגונים עי"ו נמגלין קסדים עי"ו נמתקן
ג"כ פנים הנ"ל : יט) התגלות קידושי תורה הוא נתי' התגלות הקסדים כנ"ל
וע"כ ררך שיהי' לו להרב זכות אבות כי הקסדים מלד האב כידוע או שיהיה
הרב גדול במעלה כ"כ עד שיהי' לו קסדים מלד עכשו ואין ררך לזכות אבות
כלל בשביל זה ואז יכול לנלות תורה ע"י הקסדים שיש לו מלד עלמון ולפעמים
מונע עלמון הרב ואינו רוצה לנלות תורה מקמת שהוא עניו וכדעה לו שאין
לו קסדים מלד עלמון ולא מלד זכות אבות ואז כשי' תלמיד הגון שיש לו זכות
אבות והוא מתקיל לנלות קידושי תורה שהם נתי' התגלות הקסדים עי"ו מביא
גם את הרב לנתי' כו עד שמוכרח הרב צע"כ לנלות תורה שהוא נתי'
התגלות הקסדים : יט) קודם קבלת התורה הי' עוסקין העולם רק בישוש
העולם ובדרך ארץ ואז היה עיקר קיום העולם עי"ו קודם קבלת זה נתי'
האור מתנת קנס ובאמת צודאי גם אז היתה התורה בהעלם ובהסתר היינו כי כל התורה
היא נלמדת אפס אז היתה התורה בהעלם ובהסתר היינו כי כל התורה
כלולה בעשרת הדבר' ואז קודם"ת הי' עשרת הדברות נעלמין בהעשר' מאמר' שנה'
נברא העולם נמצא שכלל הדיבורים ועבודות ועשיית שבעולם ככולם נעלם
בהם התורה כי הכל נברא בעשרה מאמרות שבהם נעלמין עשרת הדברות
שהם כלל התורה וע"כ הדיוק בשעה שפורש מן התורה מקמת ההכרח ואז
הוא נתי' איש פשוט אז הוא מקבל קיות עי"ו התורה עכבי' זו של קודם ס"ת
היננו מהתורה הנעלמת הנ"ל שזה נתי' קיום העולם עי"ו האור מתנת קנס
בלבד וכן באור' כפי אמתו בהתורה וכפי קירובו אל הדיוק כמו כן זוכה
לקבל קיות צמת פשוטו מנתי' זו של קיום העולם קודם ס"ת : כ) אפילו
דיבור אחד לכד כשזוכין לקדש בתורה הוא ג"כ טוב מאד כי הוא מתקן גדול
מאד וגם הוא טובה לשמח אבותיו שכבר נסתלקו : כא) יכולין לקשר המעשה
והדיבור להאי"ת ולומר קידושי תורה בלי מעשה ועין מקודם אצל טוב יותר
כשזוכין תורה כי צריכין לקשור ולעין ולחקור ולגדר. הד"ת נמתקנין מתלה
היטב קודם שאומרים : כב) כפי האיות וההתגלות שמתפשט בשינוי אלה
שהדיבורים הק' מלדיקי אמת שצדורותינו ע"כ נקבל עכשו מאד לקדש
בתורה : כג) בכל מקום שלומד אדם ואיט ענין ררך לזכות הרבה לפני

תלמוד תורה

הש"ת שאיר עיניו ועי"ו חכה להבין עד שיכולין לזכות עי"ו להבין גם בלימוד
הזה"ק ובהארה"ל וכל ספרי הקבלה : (כג) כשהתורה מראה לפעמים הרבה
לאחד או אין רונה כלל עוה"צ בשביל לימוד התורה רק שרונה את התורה
בעלמה : (כד) גם בני חכם האומרים של הדקים האמת ואינם מבינים
אותה לעמוד בעוה"צ ויבנו כי עיקר התורה הוא להשקות צעורה"צ יהיו
השמות בקאים ומשנים היטב את התורה שלמד ושמע האדם בעוה"צ אה"ו אה"ו
המגלה ימיו בתורה ועבודה הרבה : (כה) טוב ללמוד בתהירות ובזריזות ולגבול
להקדק הרבה בלמודו ולגבול לגלגל דעתו הרבה בשעת לימודו מעטין לעטין
רק יראה להבין הדבר בפשיטות במקומו כי מעלת ריבוי הלימוד עולה על הכל
וכמו שאה"ל ליגמר אינם והדר לוסגר עיין בפנים בארוכות : (כו) יכולין
להיות איש כשר ואה"ו דיק אה"פ שאינו למד כלל רק בעל הגנה אין יכולין
להיות כ"ח כשהוא למדן נגפ"ת : (כז) יש דיקים שאומרים קידושי תורה
אחרים ומכניסים תומם באהה פסוק או מאה"ל אבל אין מכון וכנס
היטב בתוך דברי המקרא וכו' רק באהה רמו וכמויות בעלמא הה בקי' נב"ח
באשקלריו שאינה מקירה אבל יש דיקים מוראים שהם נבקי' משה שקדושי
מורתם הם נבירים וזכים כשש ומנזורים ומפורשים היטב בפסוק או מאה"ל
שהם מכניסים אותם בהם זה בקי' אשקלריו הקדושי בקי' זה הדבר וכו' :
(כח) עי' קידושי תורה אחרים רוחין התגלות אלקותו ית' שהוא ית' ממזי
מאין ליש כי בתקלה לא היה יודע כלל זה הקידוש רק עכשו הוא לוקח
ושאב ממקור הכמה שהיא בקי' אין בקי' יתקמה מאין תמלח ולא יתבשר
כשוכין למדש הרבה אך אפי' כשאין מוכתין למדש רק ליבור אחד ובדוקק
גדול גם זה פלאות הנורא ית' כי מהיכן לוקחין אפי' זה הדיבור וע"כ בחמת
התורה"ק היא עדות הנאמה עליו ית' : (כט) יש דיקים שהם גדולים שחללה
ובקיאום בשפרים הרבה ומקמת זה דייקא אינם יכולים לקדש מקמת שחללה
אותם בקיאום הגדולה ומתחילים לומר הקדמות רבות ומקמת זה כתלבל
דבריהם ואינם יכולים להוליא לאור אהה קידוש כזה כי כשרוקן למדש קידושי
תורה נריבין למקנם את המוש לגבול לרוך סיד לגלגל דעתו בדיבור הקדמות
אלינם מוכרחים לקידושו ויעשה עכשו כאינו יודע ואו יכול להוליא לאור
ולקדש הרבה בהדרגה כסדר : (ל) מי שרונה לקדש בתורה מותר לו לקדש
כל מה שחכה לקדש בשכלו בדרך דרוש וסוד ובלגד שלא יוליא אהה דין
קדש עפ"י דרושו הכל עי"פ : (לא) מה שכותבין לפעמים ד"ת של עכשו
או של אחרים או שמעתיקין אהה ד"ת כל זה כשש ג"כ ללימוד (ר"ל אה"פ)
שהכמינה בודאי קבלה זמן הרבה ובה הסגן שכותב היה יכול ללמוד הרבה
ביותר אה"פ"כ מאחר שמוכרח לכתוב אוי גם זה כשש כאלו למד משש כל
אוחו (הסגן) : (לב) מי שאינו ראוי ללמוד קבלה ולומד עי"ו אובד את לבו
ק"ו והוא נבקי' מסר לב היינו שאין לו התעוררות הלב במפלה ועבודה אבל
יש כמה וכמה שקיוב גדול עליהם ללמוד קבלה ע"כ נריבין להתפלל גם על
זה להש"ת שיוליט בדרך האמת בה :

תפלה

עבור ומתקן. אזי אין יודעין כלל לתאר אותו ית' כניכול בעצמו ומארים.
רק כשהמדה מבורר ומתקן. אז יכולים לסדר שבאים ומארים אליו ית'.
כי כל השבאים והמארים הם בנפ' המדה ככ"ל : יוד' התפלה משה
הטבע והמטבלין המבטות והקירות שהם הולכים עמ' הטבע ונכנע עמ'
נפ' קיימת מחלק שהיא נפ' דעת הפילוסופים והמקרים האומרים שעיקר
הגנת התכלית הוא ע"י פלוסופיא : יקירות ואז זוכין להגיע התכלית האמת
היטב זוכין שהיה התפלה נכללת באדמות ית' בנפ' הוא מהלך והוא
אלקדק אזו עיקר התכלית בנפ' : כל מה שהנפ' עניא על האדם
הנפ' מולאת קצה וסודין קצים ר"ל הכל הוא רק סגד וקטנות ית' רק
שאין אט מניסו הרמנות שלו וגם אין אט יכולין לקבל ולסגול אותו
הרמנות. ע"כ גריכין לנפש ולהתפלל לפני ית' שימחק מעליו כל הדינים
השדך עליו רמסים גדולים וימסור בניכול את הרמנות בידיו היטב שיהיה
הרמנות כפי מה שאנו נ"כ ענינים זה נפ' שהרמנות בידיו שאנחנו
בעמיתו נרמס עליו ולאנו הרמנות בפשימות להתרפא מן המולאת
זכונא ביה : יב) חפ' מי שמועד ספרו קבלה וכהאח"ל יודע כוונת הסודות
שבתפלה חפשי"כ לאו כל אדם זוכה לזה להתפלל עם כוונת וע"כ העיקר
לכוין פירוש המלות כפשוטו ועיקר התפלה הוא דביקות להנפ' וע"ה התפלה
שמתפללין לפני הנפ' על כל דבר ודבר ומכוונין פירוש המלות כפשוטו
בכוונה אחמית כראוי עמ' בעלמו מתקרבין ומתדבקין בו ית' ואכל המדקין את
הגדולים בעמלה אגלס כל הכוונת של האח"ל וכו' הם פירוש המלות
שפירוש המלו עליהם כלולים כל הכוונת : יג) כמו שאנו רואין שאלה הגר שמתגייר
הוא זוכה גדולה אגלו ככוונה לומר מינות התפלה לנד חפשי"כ שישו יודע
לכוין בהם כמו כן ראוי לאדם לנמס חפ' ולאמס חפ' על אשר עכ"פ הוא זוכה לומר
מינות התפלה ועמ' בעלמו יכול לחיות חפ"כ לכוין בתפלה להתפלל נפש
והתלהבות כראוי גם גריכין אלא לנכלל דעתו בתפלה בנה ארונה להתפלל
כל התפלה כולה בכוונה כי דבר זה יהיה קצה וכדו עליו ועמ' ומתפלל
כל תפלתו רק יתאמן בכל פעם לומר פעם פעם פעם בכוונה כי פעם יכולין
להתפלל בכוונה והחפ"כ עוד פעם וכו' היינו שמתלה יתדל בכל כמו להתפלל
בכוונה עד צורך אשר ואחר שגניע לשם יתדל להתפלל בכוונה עוד אחת
חלק שהתפלה וכו' להלן : יד) לענין השתשט זרות שמתפלה גריכין ליע
כי כל שפגבה ומשגבה הוא קושה אלימה וכאלהם עושד ומתפלל כסדר ואינו
שגניע על הס"ו ועמ' הוא סגנפ אומס ומעגרים עמס ואזי נדרך הילוכו
בתפלתו הוא עשיל אומס וקלת שהם הרג אומס לנפשי ויש שמוך שהם
אברים אברים לזה מומך יד ולזה מומך רגל וכונא ביה והוא עמס כעבור
העבור והאך בעלמסה ונדרך הילוכו הוא סכניע ומסיל את שונאיו נסה שזכיל :
טו) עיקר חמירת תהלים לומר כל קסודי תהלים על עמסו לפגוש חפ'
מוך כל קסודי ומסודי כי תהלים נאמר בצביל כלל ישראל ובצביל כאח"כ
עמס וכל אדם כל עלקשות היר שם עליו וכל מה שפגבה עמו הכל

תפלה

ובנייה עליה ולהתגבר על כל התקנות וזאת משלשין אותה תפלתו זה
תיקון על משמות עשרים (שם אות רל) :

תוכחה א) כמו שבאחד יתקן אחד מקצתו וי"א לו לדבר אלו
שישע ע"כ הוא זריך לכתוב לו כתב ולשנות אלו לקומו

למקומו כמו כן הזקוק האמת שישק בזקוק כל העולם להוכיחם ולעוררם
בשונה ולהחזירם למיטת צדק' לתקן עלם במלכות שדי להפנות אלך כל

רשע אך וכו' ע"כ עלנד מה שמתדל ועוסק עם מקורבו לדבר על לבם
להחזירם למיטת ולהניחם לתכלית שלמות תיקונם אבל עדיין יש בעשות הינה

שם תיקונים ממנו זריקת מקום וזריקת מדרגות הרבה מאד עד ש"א
לו לדבר עמיהם כלל בפרט העכו"ם שתיקונים מאד מקדושת ישראל וזך אפשר

לו לדבר עמיהם ולקרנם ולהניחם למנוחת ישראל ע"כ הוא זריך לכתוב
להם מכתב ויהי נעשה ע"י זקנה ע"י נעשה בקי' אור הנק והך ויאז

בשדבר הזקוק האמת לזכוריו הק' לזכורים של חסונה וביטול הכפירות
והע' אז אלו הדיבורים הולכים ונשמעים למקומו עד שכתבים גם בשמירה

של העכו"ם מדינה ומדינה ככתבה ואזי עולאים העכו"ם בשמירה עלמם
היך חסונתם עד שאלים ומתעוררים כמו שזכרנו כמה גרים שנתגורו עמם

ענינים באלו כידוע היה כל מחמת הטוב הכנוס ידם והטוב היה הא
מק' חלקי בשמות ישראל רק שהוא כנוס מחת ידם בגלות גדול זה זמן

כבר עד ששכח כבר מעלתו ויש מה כמה וכמה נחיות כח"פ וע"י זה
הדיבור הק' שכתב בשמירה אזי זה הטוב שכנוס גם שולא אורו בשמירה

ואזי סכר זה הטוב את מעלתו אך שהוא עסקים קדוש ועליון מאד שהוא
למעלה מכל העולמות ואך שהוא ג"כ משמות ישראל הק' שגלו בשמירה

תקלה והש"מ כניכול נחלק ונתייען עם השמותיהם בשעת בריאת העולם וכל
העולמות נבראו רק בשבילם ועכשיו הוא כנוס בגולה כ"כ עד שהולך לבלתי

והפסד נחור ק"ו וע"י פרקם על עלמו מאד וכתעורר לבו לשרו אך תקפה
זה הטוב כבר בקשר ונחמם מאד אללם בקשרי קשרים ע"כ בשמירת הטוב

לחור אזי הוא מושך ומולך עמו עוד מעגשות שלהם שיש חבו בקי' הגרים
אך נעמיתם כשהם רואים שהטוב שמתוקק מאד ומשקך עלמו בכל כמו

ורויה לחור לקומו לשרו קדושתו אזי הם מתגברים עליו בזאת יסביותם
יחמו לתוך העלטה יתורה היינו שפיתאים אותו לתוך פניניות ששבתם וזו

יולא הטוב מרע הילודים ונעמן בעלי תשובה וגרים והגם שדברנו עד עתה
סעקן הטוב הכנוס בין העכו"ם שיש ועסקן התקרבת הגרים אך כ"ז נעשה

בשריות גם בין ישראל נעמן בשלפעים הטוב נכנס בגולה כ"כ בין השם"א
והתאוות ודיעות כפשות ובלבולי חסונה ק"ו עד שתיקן כ"כ עד שכתב

זוכק את מעלתו לנחרי ארצו וכו' עד שם הזקוק בנצחו א"א לו כשעם
לדבר עמו ואזי עוררם הזקוק לשנות לו שכתב לקומו התיקון והעונתם

והקויות מאד וכפניניות שורה בקדמת הטובה המוסרשת זו שלד שורה
שפתו רוחה את הדיבורים הק' של הזקוק אזי הוא זוכר את מעלתו בשרת

מרחק
הגדול
ע"י
נחור
י"ע
שאה
שאל
אמת
הזקוק
זכאי
ללמד
זכור
י"א
ע
נכנסו
שחר
זריך
נחיות
זורה
זריך
יש
גד"ת
אחד
ע"י
שכל
הוא
למור
שאלו
שוקר
היו
ל"כ
שחר
שכל
קרח
יכול
זכור
חיות
שכל

תוכחה

הרחם על עלמו חזק ומחיל להתענג ולהתקוק ולנחק עלמו מנלמו
גדול חסד כבוד שם זה זמן כבוד ורונה לומר ולשוב לאור קדושתו עד
ע"י הוא מושך ומחנך גם מעבד הרע ממש ומתקדש ע"י הרחוקים
יותר מקדושת ישראל זה נב"י התקדושת הגדולה ולפעמים יותר הטוב ע"י
דע הילודים זה נב"י הרשעים הגדולים אלאו מרעם נדוקים גדולים ומרואים
שאר"ל מנני בניו של סתקב וכו' וכן מנני בניו של המן וכו' נפרט בין
שארל בעלמן נבנ"י מי יתן טהור מעמך והכל נכח הכתב הק' של המדקי
לפת הב"ל והיו נב"י ה' יספור ככתוב עמים היינו הדיבורים הק' של
הנדוקים הנכתבים גם בספריהם זה שאים זה יולד גם סלה היינו שעי"ו
אלה הטוב עכ"פ צרע הילודים : (ג) ע"י שמכלכל דבריו נמשט ע"י יכול
ללמד לתלמידיו מכתמו ולא היוק להם כי עיקר הלימוד תלוי זה שכלכל
דבריו נמשט כשאר"ל מקמים הורו בדברים וכו' וישוה התלמידים הגאים
כו' : (ג) מי שמתהל לקרב בני אדם להש"ת זה עיקר הגלגל כדורו
ע"י כהגלגל שמו וכפשו של זה המתהל עד שכל הנפשות תאזנים להכלל
לכפשו ושמו : (ד) הנדוק האמת העוסק לעורר נב"א משינתם זה ע"י
אחר ומגלה ומראה להם הפנים הקדושה שמתלק מהם בעת שיהא הוא
נרד להלבוש לייקא את הפנים מטעמים המנוחרים נפנים ויש זה כמה
נפיות כי יש אנשים פנים לתורה ולפעמים ח"א ללבוש לו חזר הפנים של
תורה כמו שהוא ולרדק להלבוש גד"ת נקובים וקטנים משמו ולפעמים הוא
נרדק להלבוש הפנים לתורה כסיפמ"ע דוקא ולפעמים מלבוש לו הפנים שלו
יש שח"א לעוררו נפנים שלו ולרדק להראות לו פנים נבנה ולהלבוש אותו
גד"ת קטנים וכאזנים קלה או כסיפמ"ע עד שמעוררו ע"י ולפעמים יש
אחד שכל מכל הנפשים פנים לתורה עד שח"א לעוררו נפנים כח"א
ע"י סיפמ"ע של שנים קדמוניות שם נב"י עתיק נב"י זקן נב"י הדת פנים
שכל הנפשים פנים מקבלים מיות והיודר משם : (ה) כשעוסק לעורר נב"א
הוא נרדק לשקור עלמו מתלמידים שאינם הנונים ולהו נרדק שיהי לימודו
ללימוד וללמד לשקור ולעשות דהיינו שעי"ו לימודו עם תלמידו יהי כאלו
שאו לקבירו וכאלו עשאן לד"ת כשאר"ל וכשלומד כדוכה זאת אוי הש"ת
אמר אותו שלא יהי דבריו ככתבן נכח הכרון של התלמיד שאינו הגון רק
היו ככפון משמו וכשעוסק לעורר ע"י סיפמ"ע נרדק שיהיה שימו וסיפורו
נ"כ נבנ"י הלימוד הב"ל דהיינו ללמוד וללמד לשקור ולעשות ובכ"ל וע"י הוא
שאר מן תלמידים שאינם הנונים כי הכל נכפח מהם בכ"ל : (ו) מי
שמדקק הרבים היינו שנקרב נב"א לעבודת ה' או שגן אחים לכ"ל שם זה
קראו מדקק הרבים ע"י זוכה לקבל משימות והתלהבות דקדושה מלשלה
ויכול להורד ולהמשך משימות והתלהבת לאתרים נ"כ זה נב"י ומלדקי
הרבים כדוכנים ע"פ חבל מי שאינו מקבל החימוות מלשלה או אף שמיני
משימות לאמר הוא רק לפי שעה והוא עלמו מתקרב כמו הגדול המלונן
שמלביין למים שהגדול עלמו מתקרב וגם הקים שמתחממן הוא רק לפי
שעה

תשובה

ימי החול כי אין לו נייחא חבל כשעושה תשובה שלימה זה
בחי' שבת שיש לו נייחא מכל וכל ונדחה הרע לגמרי ונעשה
כולו טוב ועי"ז זוכה לרהות שפלותו בחמת וחשיבות וגדלות
של ישראל עד שמחמת זה מוסר נפשו וחיותו בעד ישראל
שזה בחי' המדה של משה משיח : ד) מי שהוא נדיק מעשוריו
יסולך בדרכי ה' מימיו מדרגה לדרגה ימנעו למנוה בבחי'
מנוה גוררת מנוה וכו' הוא נריך ליזכר לפעמים לילך במתינות
בעבודת ה' בכדי שלא לדלג ולעבור ולהפסיד ח"ו ע"י הזריזות
ביותר את בחי' הקדושה שהיא בין המנוות שהיא מקשרת
מנוה אחת. בחברתה שעי"ז מנוה גוררת מנוה (עי"פ) חבל מי
שנריך לעשות תשובה הוא נריך דייקא להיות זריז גדול מאד
מאד למחר ולרצוץ מאד להמלט על נפשו ואסור לו לשהות כלל
לעמוד ולהתיישב כי בעל תשובה אינו סולך מדרגה לדרגה
כלל מאחר שהוא רחוק לגמרי מהקדושה עדיין רק הוא נריך
להתחיל מחדש לגמרי לדלג על מה שנריך לדלג ולקפוץ אל
הקדושה בזריזות גדול : ה) מי שרק מתנוגך לו השי"ת כשעושה
ח"ו אפי' רק דבר אחד שאין בו שום נדנדוד עצירה ולא שום
תאוה גשמיות רק שעושה אותו הדבר בלא כראוי בשלימות
היינו שאינו עושה אותו בתכלית שלימות הקדושה כראוי לו ראוי
לו שתכלה נפשו לגמרי ח"ו מעולם החרטה והבטחה : ו) יש
תשובה שהוא צבח ועדיין לא יראה אל הפועל ובשביל זה אדם
משיג לפעמים למעלה ממדרגתו מה שאינו ראוי לזה והוא
כדי שתלא התשובה מכה אל הפועל : ז) כשאדם עושה
עצירה ח"ו ועצירה גוררת עצירה כשארז"ל ויוכל עי"ז שיהי'
נעשה ח"ו חזילות חזילות של עצירות ע"כ נריכין לזכר לעשות
מנוה תיכף אחר שנכשל ח"ו בעצירה הראשונה ואז המנוה
מגינה עליו להנצל מבחי' עצירה גוררת עצירה ח"ו : ח) אם
היה האדם זוכה לחרטה גמורה בחמת אזי אעפ"י שיכול
להיות שאח"כ יחזור למקומו ויהי' נעשה עמו מה שנעשה -
אעפ"י כבד היו מבלבלין אותו המחשבות של הרעם ותשובה
כ"פ עד שסוף כל סוף היה זוכה לבה אל תיקונו האמת

תמימות

בחכמתו ומכנים הכלבנתוך דרך הטבע אעפ"י שהכל מזינים אז על
דבריו שהם דברי משוגע ממש וכמוכן בפנים אעפ"י רשעת
חכמתו הטעתו כ"כ עד שהוא חזק בדעתו הרעה גם אז
ועי"ז ממילא גם אלו היסורים והעונשים בעלמם מענים ומסגפים
אותו ומעגמים נפשו ביותר כי מאחר שאין לו אמונה ותולה
הכל בדרך הטבע א"כ אין לו צמח להסתחס כלל על גערו
ויסוריו הקשים ר"ל אבל מי שזוכה לילך בדרכי התמימות
באמת הוא חי חיים אמתיים חיים טובים באמת ואין שמתנהג
עמו הכל טוב וישר לפניו והוא מלא שמחה תמיד ואפי' אם
אין לו רק לחם לר ומים לחץ הוא מתענג מזה מאד ומרגיש
בהלחם ומים באמת כל הטעמים של כל המאכלים ומשקאות
שבעולם וכן צענין המלבושים אפי' אם אין לו רק איזה מלבוש
פחות מאד הוא מתענג ממנו מאד כאלו היו לו כל המלבושים
טובים שבעולם ואינו חסר לו לעולם שום דבר ואינו מתקנח
בשום אדם רק הוא שמח בחלקו באמת ברוחניות ובג שמיות ואינו
מסתכל על מעשה חבירו כלל ואינו מתפעל גם מהלינות של
ליבני הדור ואפי' כשהם מתלוצצים ממנו הוא משיב להם
בתמימות ובאמת ומדבר עם כל אדם בתמימות גדול בלי שום
ערמימות כלל ועי"ז צעמו יוכל לזכות אח"כ לעלות למעלה
עליונה מאד ברוחניות ובגשמיות ולהיות מושל ומנהיג ושופט
דק גם יוכל לזכות אח"כ להיות חכם מחוכם בכל החכמות
במעלה עליונה מאד ברו"ג אך גם אז אינו עוזב דרכי התמימות
שלו ועי"ז הוא חשוב יותר מכל המלך מלכו של עולם עד שהוא
מעלה למעלה עליונה עוד ביותר (עיי'ן ליק"ט סי' ה' במאמר
תקעו אמונה מה שזוכין ע"י תמימות.) וסוף כל סוף תכלית
התיקון האחרון של אלו החכמים שנתעו אחר חכמתם אחר
שיעבור עליהם עונשים ויסורים קשים מאד מאד ר"ל צעו"ז
וצעו"ב ואחרית תיקונם יהי' רק ע"י אלו הנדיקים והכשרים
התמימי דרך שזכו לילך באמת כל ימי חייהם רק בדרכי
התמימות והפשיטות כראוי באמת (סיפמ"ע סי' ע' מעשה
החכם והחסן עי"פ שם: ה) החסן נכנס לבית אביו וירשו
כראה

תמימות

נראה לרמז כי בית אביו הוא האמונה הק' שהוא נחלת
 אבות (עיין סי' נד בליק"א זכר הסוד) וע"כ היה לו מנוחה
 ודירה בנחלת אבותיו כי במקום שלא היה יכול להשיג בשכלו
 היה קבוע בנחלת אבותיו שהוא האמונ' הק' אבל החכם
 נעשה בית אביו כלה ואבד כי הוא הולך רק אחר שכלו ואינו
 רוצה לסמוך על אמונה וע"כ הוא מטולטל ומטורף ואין לו
 בית מנוחה מאחר שאין לו יסוד האמונה שהוא יסוד החזק
 לסמוך עליו ולנוח בו (מוזנ שם בהמעשה ה"ל:) ואז) בנקל
 יותר שהתם יצא למעלת החכם ג"כ היינו יסוי' חכם מחוכם
 בכל החכמות יותר מהחכם כמו שראינו כמה וכמה תמימים
 ולדיקים נוראים שהיו חכמים מחוכמים בכל השבע חכמות
 בתכלית השלימות ולא עוד אלא שזכו להשגה עליונה מבחי'
 חכמה עילאה שהוא למעלה מכל החכמות אבל מי שהולך אחר
 שכלו ונתעם אחר חכמות היוגיויות והפילוספיה קשה לו מאד
 מאד לחזור לדרכי- התנוונות והאמונה הק', בשלימות : שם)
 ז) החכם אינו רוצה המלך לעשותו ממונה על האגרות פן
 ע"י חכמתו ושכלו יוכל לבזוז האגרות המלך ע"כ עושין ממונה
 על האגור איש תם דייקא : שם) ח) ההכס התגאה בחכמתו
 ועשירותו וגדולתו כ"כ עד שכל העולם הי' צעניו כלא והיה
 לו יבורים גדולים בדרך כי מוחמת חכמתו לא היה לו עם
 מי לדבר וכמז"פ ולסוף הח"כ כששלח המלך אחריו התחכם
 החכם בחכמתו מה זה שמלך כזה ישלח אחר שפל וכזזה כמוני
 וכו' עד שצא מתוך כך לידי כפירה גמורה שכפר לגמרי
 בהמלך והוכיח שכל ההנהג' ע"י שבעים שרי המדינ' ובתחלה
 היה כל הוכחותיו כי מי ראה את המלך וכו' ולסוף כשאמר
 לו התם המניסטייר הלא אני צענמי רחיתי את המלך הכתים
 אותו ג"כ ואמר לו מנין אתה יודע שזה מלך וכו' ראה והבין
 עמקות רשעת האפיקורסות שלו ובפרט בהבעש"ט שהוא בחי'
 הנדיק האמת כפר ביותר כמזואר שם וכ"ז מוחמת שעות חכמתו
 הרעה והמאוששת הסופכת ארמות יושר מהיפך אל היפך מן
 האות' לגמרי ממש כי דרכי השכל דקדוש' שהם צחי' תמימות

הז
 וה
 חג
 וג
 הג
 ב"י
 מג
 צכ
 שג
 לכה
 לק
 נק
 ה
 בו
 צכ
 לה
 צג
 ה
 ע'
 עו
 מ
 ז
 עו
 קו
 עו
 מ
 ז
 מ
 ר
 בו

תמימות

הם בהיפך מכל זה כי לריבין להאמין באמת בהחמיהם והנדיקים אחמייים וכש"כ במלכו של עולם צעמנו ונאמת אמונת חכמים ואמונת השי"ת הכל אחד כמבואר במ"א ושניהם תלויים זכ"ל וגם לריבין להאמין שאעפ"י שהשי"ת גדול מאד למעלה מכל הכוחניות ומרום על כל ברכה ותהלה ולית מחשבא תפיסא ביה כלל אעפ"י כ"ה הוא חפץ בעבודתינו דייקא כ"ש ואצית תהלי מגושי עפר ומקרובי חומר והוא שולח אחרינו וקורא אותנו בכל עת ומרמז לנו רמזים קדושים להתקרב אליו ית' ואעפ"י שררף האדם בוודאי להיות שפל בעיני עצמו באמת אעפ"י לריבין להאמין שהשי"ת מקבל שיעשועים גדולים מעבודתו וריבין לקיים אל תהי בן לכל אדם ולידע ולהאמין שיש בכ"א מישראל נקודה טובה ויקרה מאד מה שאין בחבירו ולריבין לקבל הארת הנקודה הזאת ממנו וכמבואר במ"א ומי שהולך בדרך זה בוודאי כ"א מישראל חשוב ויקר בעיניו מאד וכשפוגע אפי' בהפחות שנישראל בוודאי יש לו מה לדבר עמו ולקבל ממנו או להאיר בו ואפי' כשפוגע עם העכו"ם יוכל לקבל ממנו וכמבואר במאמר מי האיש החפץ חיים סי' לג וכ"ל זובין ע"י דרכי התמימות דייקא: טו) הטעם הוא יודע את ערכו השפל ע"כ הוא עוסק במלאכתו מלאכת הק' ועבודת ה' בתמידות עד שאין לו פנאי אפי' לקבוע עצמו לסעודה וכיוצא בזה משאר לרכי העולם רק בתוך שעוסק במלאכתו הוא חוטף ואוכל סעודתו ג"כ בדרך עראי וכו' ואעפ"י אם רואה שאין עולה האומנות בידו בשלימות והוא רק בבחי' מנעל של ג' קלוות ומחמת זה אינו מנפס ג"כ לתשלום גמול גדול על עבודתו מחמת שידע צעמנו שאינו בשלימות אך אעפ"י כ"ה הוא מתענג מאד מעבודתו ומרגיש בו נעימות ומתיקות נפלא מאד ואינו מסתכל כלל על מה שעבודת חבירו הוא בשלימות יותר מעבודתו מחמת שחבירו הוא בעל שכל גדול ובעל השגה ומסתמא יקבל ג"כ תשלום גמול יותר על עבודתו (מה שיש דברים שנחלק דעתך ונפלו מעבודתם ע"י דברים כאלו שהתקנאו בחביריהם שראו שמעשיהם ועבודתם עולה בידם בשלימות יותר וכו')

תמימות

וכי. א. אבל הם היינו העובד ה' בתמימות באמת הוא אינו מסתכל על זה כלל כי מה לו אבל חזירו זה מעשה חזירו וזה מעשה שלו והוא שמה בחלקו ומתענג מאד העבודתו עבודת ה' מה שיש לו רווח מיד ליד ואחר כל העבודות והגיעות שלו בתמידות אם זוכה רק שהש"ת יקבל ממנו איזה נחת כל שהוא מאיזה תנועה בעלמא שעושה לש"ש באמת ובתמימות בזודאי זה יקר מאד מכל הון וכדאי להתייגע על זה כל ימי חייו ובזודאי גם שכרו לא יקופח ויפס קורת רוח אחת בעוה"ז וכי. שם במעשה הנ"ל מובן :

תם ונשרם שבה לאל בורא עולם

